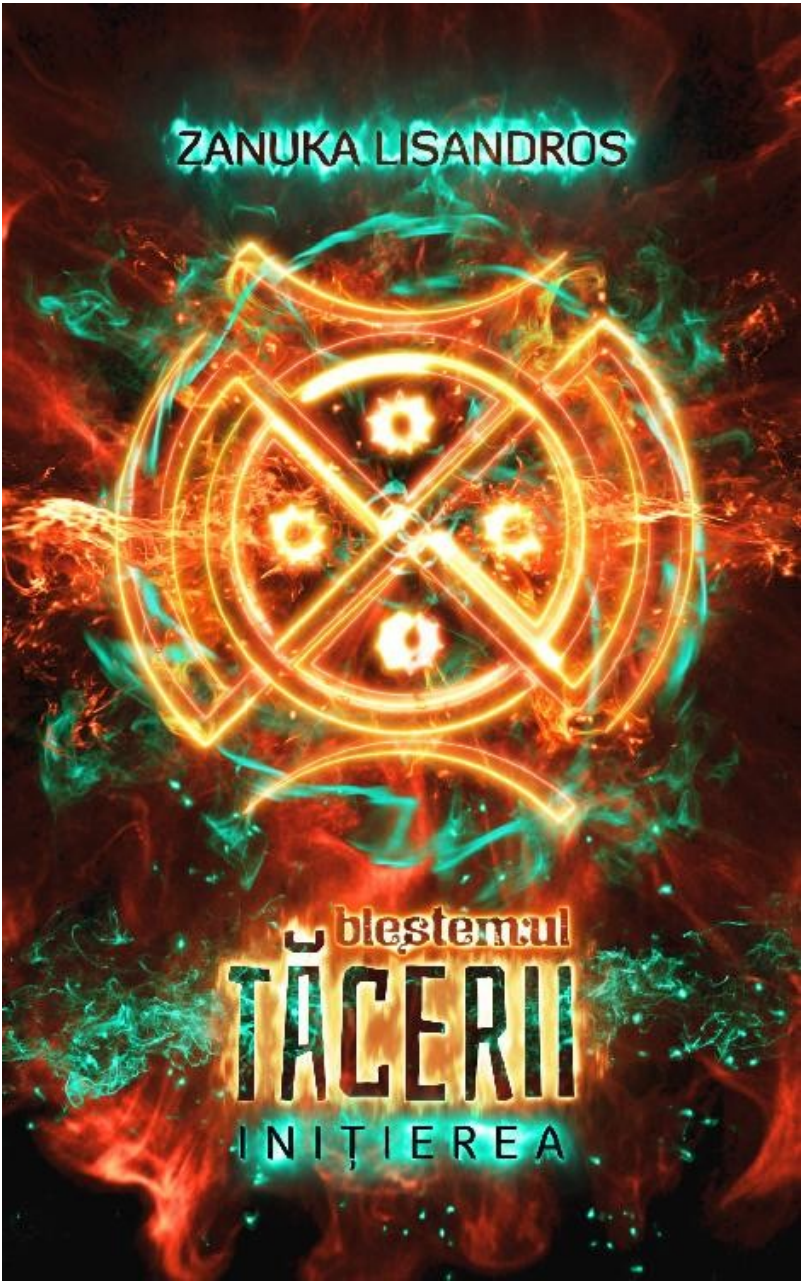
ZANUKA LISANDROS
blestemul
TĂCERII
INIȚIEREA

ZANUKA LISANDROS

Seria BLESTEMUL TĂCERII
Volumul I – INIŢIEREA

Miliarde şi miliarde de grupări a nebuloaselor şi a galaxiilor pline de lumină şi culoare, ce strălucesc în vastitatea întunecată a infinitei şi nedeterminatei existenţe, dau loc acesteia să se manifeste total imprevizibil în cele mai variate şi neimaginate feluri. Iar în această conglomeraţie un anume loc capătă o semnificaţie aparte. Pământul. Şi *ai săi locuitori – oamenii – a căror majoritate nu au nici cea mai vagă idee despre evenimentele la care sunt părtaşi într-un mod absolut inconştient şi totalmente ignorant.*

Înainte de Facerea Lumii, diferite entităţi s-au întâlnit pentru a pune la cale conceperea Universului. Pentru planeta Pământ s-au ales câţiva conducători care să aibă în grijă tot ce ţine de buna funcţionare a planetei, cât şi evoluţia ei. Planeta numără miliarde de ani, şi a trecut prin numeroase alte epoci şi ere. Însă ce a rămas neatinsă a fost evoluţia ei. A evoluat de la o epocă la alta, de la un stadiu la altul. Încă de pe vremurile de demult, a existat o fiinţă supremă, care alături de Creatorul Cerului şi Pământului a menţinut viaţa. Aşa cum e ea până şi azi. Aceea fiinţă supremă a ales calea cea mai grea. Încarnarea. Ea se numeşte Tora. Este înţeleaptă, iluminată şi ştie totul despre toate, ştie orice despre orice şi oricine iar puterile ei sunt nenumărate. Poate să se materializeze în orice, să fie lângă cei care o caută şi care vor să înveţe de la ea. Începând din anii străvechi a învăţat oamenii care doreau să evolueze spiritual şi îi ajuta să-şi recapete puterile pe care le aveau.

PROLOG

Sunt o persoană la fel ca toţi cei care mişună pe acest pământ, prea obişnuită cu durerea, lacrimile şi trădarea. Atât de banală şi de insignifiantă încât, de ceva vreme încoace, plâng de trei ori pe săptămână, râd doar când cineva îmi spune un banc şi mereu mă aştept să am parte de surprize neplăcute în viaţa mea. Mă forţez să-mi imaginez cum trăiesc ceilalţi, cei zdrobiţi sub povara vieţii antipatice pe care Dumnezeu le-a hărăzit-o, sau mai sunt şi fericiţi printre ei. A mea existenţă a fost însorită şi strălucea la fiecare atingere, apoi s-a stins, puţin câte puţin, de parcă a luat-o vântul şi a ascuns-o într-un Univers îndepărtat. Acum, sunt într-un stadiu în care moartea este mult mai apropiată şi îmi tot şopteşte la ureche să ne întâlnim şi să stăm la un pahar de vorbe. Înainte, găseam fericirea mereu la un pas de mine dar în acest moment nu mă mai ajunge din urmă.

M-aş bucura ca oamenii să fie diferiţi, să ştie ce este acela un suflet bun şi să se comporte cu ceilalţi aşa cum şi ei ar vrea ca alţii să se comporte cu ei. Să intuiască atunci când cel de lângă el are o problemă sau nu este în apele lui. Să se ridice din pat într-o zi şi să privească în jur, spre soarele care străluceşte pentru el, admirând frumuseţile vieţii şi ale dragostei. Căci doar cei empatici îşi permit să trăiască cu adevărat. Şi doar ei cunosc iubirea în totalitatea ei, dăruindu-se celuilalt precum o floare îşi dăruieşte parfumul celor din jur. Sufletele noastre nu sunt ale noastre, sunt ale lui Dumnezeu. Cum îşi permit alţii să se joace cu ele atât de brutal? Când îţi este lumea mai dragă, ei vin şi îţi spun:

„Până aici a fost tot! Mi-a părut bine de cunoştinţă, am experimentat momente magice dar e timpul pentru altcineva. Te rog să nu suferi pentru mine, să nu plângi. Căci eu nu merit asta. Ştiu că sunt un jegos căci te părăsesc şi nu îţi mai spun cuvinte frumoase ci te rănesc.

Dacă totuşi o faci, măcar plânge încet, să nu te audă nimeni, într-un colţişor al camerei tale. Poate peste ani îţi vei aminti de tot ce ne-a legat. Am avut şi momente frumoase şi momente mai puţin plăcute. Ai fost şi am fost doar doi străini ce s-au cunoscut unul pe altul, într-o perioadă scurtă. Timpul nu iartă nimic. Şi tot el este cel care decide ce se va întâmpla mai departe. Adio!"

Şi cum poţi să fii impasibil la asemenea rânduri aruncate în grabă pe o foaie pătată de lacrimi? Căci deh… şi lacrimile fac parte din ritual. Plâng şi ei crezând că astfel vei înţelege şi suferinţa lor. Va răsări în tine speranţa că au curs şi pe obrazul lor firicele de lacrimi, izvorâte din păreri de rău. Şi astfel durerea ta nu e singură. Răzbunarea îţi va încolţi în inimă şi te vei bucura în sinea ta: *măcar simt şi ei această tortură numită despărţire!*

Cât de naiv! Ce infantil! Cum putem să fim aruncaţi într-o asemenea iluzie? Cum putem să credem că oamenii suferă când ei de fapt îşi trăiesc bucuria ascunsă de o altă iubire? Despărţirile nu pot fi decât de două feluri. Persoana iubită nu te mai doreşte fiindcă a ajuns la concluzia că nu mai sunteţi compatibili sau la acelaşi nivel. Sau varianta cealaltă. Persoana iubită a găsit pe altcineva…

În bucătărie miroase atât de tare a cafea încât sunt nevoită să deschid geamul. Mă cuprinde un fior rece deşi sunt îmbrăcată adecvat pentru această perioadă. Frisoanele îşi fac de cap pe spatele meu şi vocea îmi este stinsă. Aş putea să stau aici la infinit, singură, într-o bucătărie întunecată, cu o cană aburindă de cafea. În toată hărmălaia asta de pe Pământ, nu există măcar un suflet căruia să îi spun deschis tot ce simt acum. Atât de răvăşite îmi sunt gândurile încât trebuie să le caut şi să le ordonez pe fiecare în parte. Poate sunt pierdută într-o viaţă ce nu-mi aparţine. Poate m-am înecat în propriul abis, prinsă într-un delir asemănător cu nebunia.

Cu mâinile tremurânde, mai iau o gură de cafea.

Recitesc din nou pasajul, literă cu literă, asigurându-mă să fiu atentă la fiecare detaliu. Iar ochii îmi cad pe un singur cuvânt. „*Adio*”.

Oamenii mereu se întreabă, *de ce*. Eu îmi dau seama că este o întrebare greşită. Ce sens mai au *de ce-urile*? Pentru acest *de ce* timpul a expirat, luând cu el toate experienţele trăite. În schimb o nouă întrebare o înlocuieşte. „*Unde*”?

Vine un moment în viaţă, când trebuie să ridici capul sus, fruntea înainte şi să accepţi să pleci din viaţa obişnuită pe care ai trăit-o. Nu te poţi aştepta la asta, este inopinat, imprevizibil, ca şi atunci când te plimbi liniştit printr-o pădure şi în calea ta apare un lup. Poţi să mai dai înapoi? Înfricoşat îţi pui mintea la contribuţie (dacă mai poţi!) şi ai doar două variante: ori stai drepţi şi nemişcat ca şi lemnul ori înaintezi şi vezi ce îţi aduce nou această mişcare. Lupului nu-i pasă de tine, ce decizie iei, lui îi pasă de stomacul lui, de hrana după care este înfometat.

Despărţirile sunt la fel, omul ca şi lupul, are nevoie de o altă hrană. Iar tu dacă eşti suficient de inteligent îi laşi calea liberă.

Inspiri, expiri şi ai plecat. Dar, ce te faci dacă respiri prin persoana iubită şi el îşi retrage aerul? Fără el inima nu mai bate, plămânii nu mai lucrează, mintea nu mai judecă, iar sufletul, săracul de el, a dispărut de tot, sau a rămas tot acolo, rătăcind în căutarea celui dispărut. Fără respiraţie, viaţa nu mai există. Aerul ce-ţi lipseşte nu-l mai poţi recupera.

Un lucru important ce poţi învăţa din această experienţă. Nu-ţi mai da aerul nimănui. Este aerul tău, sunt plămânii tăi, sursa ta de viaţă. Dacă l-ai pierdut, nu poţi să mai dai înapoi căci trecutul nu mai revine niciodată, iar prezentul îţi va aminti mereu că eşti un zombie ce călătoreşte fără vreun sens prin viaţă.

CAPITOLUL 1

Aerul din camera rătăcea sfios purtând cu el mirosul de parfum al lui. Capul îmi atârna parcă într-o parte, cu mâinile lăsate în gol, împrejurul corpului, stăruind asupra peisajului din faţa mea, bucătăria zugrăvită într-o nuanţă întunecată. Mă sileam să gândesc, să vorbesc cu mine însămi, dar, parcă uitasem cu desăvârşire silabele din alfabet. Inima însângerată nu mai avea putere să lupte, dorindu-şi să se termine totul acolo şi atunci. Cine putea ştii ce destin mă aşteaptă? Forţa mă părăsea, lăsându-mi trupul secătuit, fiind nevoită să stau ţintuită de scaun. Din ochi îmi ieşeau picături mici de apă sub formă de lacrimi iar sufletul îmi era ascuns în palma lui. Am încercat să mă mişc, să trec un picior peste altul, dar tremurau atât de tare încât îmi era imposibil să le urnesc din loc. Am revenit în poziţia iniţială, holbându-mă la ce era în jurul meu. Pe aragaz stătea oala cu ciorbă de perişoare, piureul de cartofi şi pulpele ce le făcusem la cuptor. Deasupra mea, dulapul maro ticsit cu diferite condimente, dulciuri şi alte ingrediente nelipsite din bucătărie, mă îndemna parcă să-l deschid. Mirosul mâncării proaspăt terminate îmi invada nările şi totuşi, pofta nu îşi făcea simţită prezenţa. Trebuia să mă adun! Atunci ori niciodată! Viaţa mea nu însemna doar el, nu mai voiam să depind de un băiat ce încă asculta de maică sa ca un copilaş. Un gând îmi năvăli în mintea pierdută, să plec şi să-l las să-şi vadă de fericirea ce apăruse în calea lui. Am tras aer adânc în piept şi m-am ridicat de pe scaun, sugestionându-mă că sunt bine şi trebuie să ies din peisaj. Mi-am trecut mâinile peste masă şi dulapul de deasupra mea, luându-mi rămas bun.

În cameră, atmosfera era rece, vântul adiind prin geamul deschis. Patul cu cuverturi albastre în care am dormit doi ani de zile îmi făcea cu ochiul. M-am aşezat pentru ultima dată, admirând perna personalizată pe care scria: „*Te iubesc, Maria*”, trezindu-mă la realitatea dureroasă. Aceea iubire nu mai exista. Mi-am luat hainele

din dulap, rând pe rând şi le-am îndesat într-un troler. Nu mai lăsasem nimic, nicio urmă de-a mea pe aceea suprafaţă, nici măcar o fotografie înrămată. M-am îndreptat apoi spre baie, unde se mai găseau ultimele lucruri indispensabile, apoi spre holul lung unde aveam încălţămintea. Jurnalul, pozele, laptopul, romanele de dragoste, închise şi ele în bagaj, erau conduse către un destin necunoscut. Să plec cât mai departe de el era tot ce îmi doream. Să nu-i mai văd chipul răvăşit de lacrimi false, amărăciunea pe care o evoca, şi buzele ce şopteau: „*nu te mai iubesc*”. De când am avut discuţia, mi se perinda prin minte cele mai tulburătoare cuvinte existente „*nu te mai iubesc, mi-am găsit pe altcineva, sunt fericit*”, ca o placă stricată ce turuie întruna. Blestematele astea de vorbe îmi urcau sângele în cap. De ce mi-am lăsat viaţa în mâinile lui? Dependentă de el, în orice vorbă şi faptă, mă agăţasem cu unghiile de iluzii. Îl ascultam mereu acţionând în direcţia propusă de el chiar dacă uneori nu era ceea ce îmi doream. Iubirea m-a împins în păcatul cel mai straşnic. Iubirea, care continua să existe şi nu se lăsa dusă cu una cu două, se ţinea ca scaiul de mine. Oarbă am fost în ultima lună, atât de oarbă, încât nu vedeam la doi paşi de mine. Schimbarea lui de comportament, vorbele frumoase pe care nu le mai spunea şi veşnica scuză: oboseala, trebuia să-mi dea de gândit. Prietenii vedeau mai bine, cine îi asculta pe ei? La câtă invidie şi ură există pe Pământ, nu aveam încredere că îmi vor binele. Următorul pas era căsătoria. O relaţie de doi ani se termină de cele mai multe ori cu legământul iubirii veşnice. Vise plăcute, Maria!

„*Până aici mi-a fost scris. De acum, te las cu bine… draga mea casă*!”

Stătusem pe gânduri, oare să plec aşa, fără niciun cuvânt? Mă puneam în situaţia lui şi totuşi, era şi el un suflet, de ce să fiu diabolică, nu-mi stă în fire. M-am aşezat din nou la masa din bucătărie şi am început să-i scriu o

mică scrisoare de rămas bun. Înainte de a apuca să pun pixul pe foaie, amintirea unei seri îmi invada spaţiul cranian. Momentul acela şi ceea ce simţisem în urmă cu şapte zile, apăru dintr-odată, provocându-mi dureri toracice.

Soarele apusese de ceva timp, iar vântul bătea cu putere, agăţându-se de geam. Ciorba era caldă, aşezată în farfurie. Dragul cu care îl aşteptam să vină acasă şi să-mi povestească isprăvile de la muncă exista în continuare ca întotdeauna. Nu se schimbase nimic în atitudinea mea faţă de el. Lucra la o companie de producere a pieselor auto şi tocmai fusese avansat la stadiul de maistru. Când a ajuns s-a aşezat la masă şi cu o privire gravă mi-a zis:

— Maria, trebuie să vorbim.

Era evident acest fapt şi nici nu mă gândeam să nu-i ascult poveştile. Ştia să o facă într-un mod atât de surprinzător încât tot timpul termina într-o atmosferă umoristică. Avea toate vorbele la el, parcă ţinându-le în buzunarul de la piept, le împletea în fraze lungi, amuzante şi de multe ori ne durea burta de la atâta râs. Îmi imaginam că îmi va spune despre locul de muncă, fericirea banilor mai mulţi sau cine ştie, eventuala căsătorie a noastră?! Tocmai atunci spălăm vasele şi eram cu gândurile aiurea la cadourile de Crăciun ce urma să le cumpărăm pentru părinţii noştri. A închis ochii şi a respirat zgomotos.

— Da, iubire? Te ascult.

Pe faţa lui puteai observa cum angoasa îi dădea târcoale. Îşi căuta cuvintele atent, cu o dibăcie înnăscută, de parcă era un om al literelor. Se fâstâcea, frecându-şi mâinile una de alta şi privind în jos. Pe moment, crezusem că l-au dat afară de la lucru. Într-un final, se auzi vocea lui, clară şi hotărâtă.

— Acum două luni, am cunoscut pe cineva.

M-am oprit privindu-l atent. O mână îmi stătea lipită de gură, iar cealaltă în dreptul inimii. Chipul mi se

distorsiona lăsând la suprafaţă durerea provocată de acest individ ce-l crezusem iubitul meu pe vecie. Inima începu să bată cu viteză provocându-mi palpitaţii. Tare, animalic, dureros. Îmi era greu să-mi stăpânesc lacrimile care năvăleau peste mine, ca şi germanii peste evrei.

— Sunt îndrăgostit de altă persoană, Maria! Îmi pare nespus de rău. Dar nu mai pot să ascund acest lucru. Mă doare şi cuvintele sunt de prisos. Am avut o relaţie frumoasă, perfectă aş putea spune. Ne-am iubit, a fost real, draga mea. Nu ştii de câte ori îmi zburda inima de fericire doar când te vedeam. Iubirea noastră a existat dar, timpul ei din păcate, a trecut. Probabil fiecare relaţie are o anumită perioadă de valabilitate. Nu mai sunt fericit cu tine…

Am căzut pe scaun brusc, ameţeala făcându-şi loc în capul meu. Se învârtea totul cu mine, bucătăria, Ovidiu, masa la care stăteam. Mi-am pus mâna la frunte căutând temperatura dar, nu mai apucasem să verific, lumina dispărând din faţa ochilor mei. Leşinasem.

Ovidiu, tremurând din toate încheieturile şi cu teama că m-a omorât, a chemat salvarea. Am ajuns la urgenţe, doctorii declarând că am avut o cădere de calciu. A hotărât brusc şi fără echivoc să aibă grijă de mine şi să nu mă mai supere niciodată. Deşi îl durea a preferat să se despartă de noua individă şi să rămână cu mine. Dar, nu… eu nu pot să fiu a treia roată la căruţă! Nu exista siguranţa că el nu s-ar mai întâlni cu ea, pe la spatele meu. Trecuseră câteva zile de atunci, când mi-a venit mintea la cap şi mi-am dat seama că omul e fericit când e lăsat liber. Totuşi, întrebările se înghesuiau în capul meu, nelăsând loc răspunsurilor.

„În ce moment s-a terminat totul? Ce am făcut greşit de a cunoscut pe alta? Relaţia noastră chiar a existat sau a fost doar un vis frumos din care a trebuit să mă trezesc prea devreme?

Nu, nu eram dispusă să accept această concizie. Ori

era cu mine, ori cu ea. Cu amândouă, nu se putea.

Alungând din minte momentul acela tragic, m-am pus să scriu ultimele rânduri de dragoste şi dor. Poate, într-o zi, destinul ne va da două palme şi ne va trezi la realitate. Am pus pixul pe foaie, scriind neîntrerupt în timp ce fiorii îşi făceau culcuş în corpul meu.

„*Dragul meu Ovidiu.*

Mi-ar fi plăcut să putem avea această discuţie între patru ochi dar nu mă simt în stare. M-am decis şi este momentul să ne despărţim. Te iubesc enorm, încă o fac dar eu îmi doresc fericirea ta. Iar fericirea ta nu sunt eu în acest moment. Relaţia noastră a fost minunată şi ştim amândoi cât de mult ne-am distrat, ce boacăne făceam. Au fost doi ani frumoşi pe care i-am petrecut împreună. Pot să spun cu mâna pe inimă că tu ai fost cel care mi-a redat speranţa şi zâmbetul. Chiar dacă sunt încă tânără şi pot să-mi găsesc pe altcineva, amintirea ta va fi vie cât timp voi trăi. Te-am iubit cel mai mult dintre toţi foştii mei. Regretul meu cel mai mare este că nu am avut un copil împreună. Dar, poate e mai bine. Erai mai legat de mine. Nu sunt genul de om care să îşi dorească pe cineva cu forţa. Niciodată nu mi-au plăcut aceste compromisuri. De aceea te rog să accepţi decizia mea şi să fii fericit cu noua ta iubită. Îţi doresc din suflet ca toate bucuriile din lume să se aştearnă în calea ta şi să te însoţească pretutindeni!

Cu multă dragoste, Maria".

M-am ridicat şi am lăsat foaia pe masă. Curgeau picăturile de lacrimi fără încetare, iar trupul îmi era amorţit. Odată cu această scrisoare, mi-am lăsat şi o parte din suflet. Oare, acolo afară, mai există vreo rază de soare?

* * *

Pe stradă, îngândurată, priveam în jos, atenţia fiindu-mi distrată de la peisajele din jurul meu. Mi-am ridicat ochii, când sunetele unor câini ce se luptau, au ajuns şi la

mine. O singură opţiune îmi traversa destinul. Să merg la mama acasă. Conştientizam că nu îi va plăcea deloc situaţia şi că vom trece prin certuri şi neînţelegeri. Ajunsesem la vorbele ei. Convingerea că îmi va reproşa câte a făcut pentru mine şi că ea mi-a zis că aici se va ajunge, îmi invada căpăţâna. Mă mişcam încet, încât să ajung cât mai târziu. După o oră, timp în care, mai mult m-am plimbat beată prin ditamai oraşul Bucureşti, traversând Piaţa Victoriei şi Piaţa Unirii, am ajuns într-un final, în casa în care copilărisem, tocmai pe Bulevardul Ştefan cel Mare. Cu înfrigurare, am sunat la interfon. Mama a fost pe fază şi mi-a deschis repede, fără întrebări.

Sus, am avut parte de o surpriză plăcută. M-a luat în braţe, strângându-mă tare şi zicând că totul va fi bine de aici înainte. I-am povestit pe scurt prin ce am trecut şi mi s-a părut că m-a înţeles. Surprinzător, având în vedere că ea de obicei îmi arunca în faţă tot ce făcea şi eram oarecum, dependente una de cealaltă. Îmi privea ochii cu duioşie, sărutându-mă pe obrajii înroşiţi de lacrimi, şi bucurându-se că mă are alături de ea. Părea îmbătrânită, cu firicele de păr alb, strecurându-se printre celelalte fire vopsite, cu ochii gri, luminoşi şi faţa aspră. În tinereţe le întrecea pe multe din fotomodele. Îmi povestea adeseori cum băieţii se luau la trântă şi îşi dădeau pumni pentru a-i câştiga inima. Tot tata a fost învingător, şi va rămâne acolo pentru totdeauna, chiar dacă, s-a stins, înainte de vreme.

Mă minţea frumos dar, măcar o făcea cu stil. Nu-mi imaginam frumuseţea vieţii fără iubire, aşa că, vorbele astea treceau pe lângă mine, ca şi acceleratul pe lângă personal. Cum se poate iluziona cineva că totul va fi bine, când nu observi decât tristeţea şi amărăciunea? Oricât m-aş strădui, reuşita de a sesiza o schimbare în bine este egal cu zero. Prezenţa lui fantomatică îmi pricinuia dureri în piept. Amintirile se roteau ca un roller coaster suspendat, iar iubirea… nu mai voia să plece din sufletul meu. Mă puneam la somn, cu rugămintea să nu-mi apară

măcar acolo, îmi era suficientă înfăţişarea lui pe timpul zilei. Adormeam şi el se ivea, precum un prunc inocent, zâmbind şi mângâindu-mă, strângându-mă în braţe şi continuând cu disperarea lui de a mă iubi. Ura ar fi fost binevenită în acele momente, dar, cine m-a învăţat să urăsc? Mama a iubit un singur bărbat toată viaţa, pe tata, şi singura ură pe care o simţea era către situaţia tragică prin care trecuse când a murit. Un accident de maşină l-a proiectat direct în lumea cealaltă, fără drept de apel. Iar ea, şi-a jurat să nu mai iubească pe nimeni. O întrebam uneori, *„mamă, dacă ai putea, l-ai urî pe Dumnezeu fiindcă l-a luat pe tata?*" Iar ea, stătea aplecată asupra farfuriei din care sorbea ciorba şi îşi întorcea faţa către mine, cu o privire crispată. *„Nici nu mi-a trecut prin cap aşa ceva. Ura nu există. Cel puţin pentru mine. Iar Dumnezeu, El ştie mai bine, de ce face ceea ce face cu noi*".

Relaţia noastră nu a fost mereu atât de fericită. O iubeam nespus, dar, apariţia lui Ovidiu în viaţa mea ne-a îndepărtat. La câteva luni după ce l-am cunoscut, ne-am mutat împreună, în Titan, la apartamentul pe care l-am închiriat amândoi. Mama nici nu voia să audă că voi locui cu un bărbat înainte de căsătorie. Îmi tot arunca în faţă, ce mare păcat săvârşesc în faţa lui Dumnezeu, fiind îndoctrinată de religie. Atunci ceva s-a rupt. Tot am plecat, lăsând-o cu sufletul sfâşiat, iar timp de câteva luni nici nu mai discutasem cu ea. Când am revenit, ca şi fiul rătăcitor din parabolă, inima îi cânta în piept de fericire şi decise să lase toate armele jos, vorbindu-mi ca o prietenă.

— Draga mea, lasă că poate vă împăcaţi voi…

De unde atâta speranţă în glasul mamei? Rămânea o iluzie şi nu-mi permiteam să mai visez.

— Niciodată, mamă! Niciodată! Iubeşte pe alta! Eu nu vreau să stau în calea fericirii lui.

Mă mângâia deseori de când revenisem acasă. Se putea observa părerea ei de rău şi că undeva ţinea la Ovidiu şi nu-l judeca. Curios, mai ales că avusese şi ea

parte de câteva femei inoportune ce se băgau în viaţa tatălui meu. Atunci, totul i se părea că era un test de la Dumnezeu, şi dacă îl trecea cu bine, avea toate şansele să rămână cu iubitul ei soţ. Chiar şi aşa, naivitatea ei mi se părea o disperare cruntă, de a nu-l pierde pe tata, o iluzie ce dădea pe afară. Eram copil de doar 9 ani, însă suferinţa pentru ei, se instalase tot mai mult în fiinţa mea. Îl voiam departe de mama, care suferea în taină, şi continua să-i facă pe plac, alegând o viaţă zdruncinată. Nu după mult timp, tata alese să rămână cu noi şi i-am dat dreptate mamei, care îmi tot repeta: „*Vezi că a fost un test? Eu ţi-am spus!*”. Continua să fie o naivă dependentă de bărbatul ei chiar şi când târfele se arătau pe faţă. Uneori, venea câte una la noi acasă. La noi! Amintindu-mi, îmi vine greu să cred că asta chiar s-a întâmplat în realitatea mea. Ea, nu spunea nimic, accepta tacit ca tata să-şi facă mendrele. Inclusiv se purta frumos cu ele, oferindu-le câte o ciorbă caldă sau friptură. Pentru mine e de neînţeles cum poţi să accepţi să fii luat de prost.

Când a murit tata toate târâturile au venit la înmormântare, plângând şi prefăcându-se ce mult au iubit l-au iubit. Ce-i drept, fusese un bărbat frumos, galant, înalt, cu ochii albaştri precum marea învolburată şi părul şaten. În satul din care a venit, undeva în apropiere de Ploieşti, era cel mai frumos fecior pe vremea tinereţii lui. Mama fiind de la oraş, tocmai din Bucureşti, a acceptat să-i facă curte după câteva întâlniri. „*Fie el şi de la ţară, e un bărbat frumos, cultivat, se comportă ca un crai şi mai e şi admirat de zeci de femei. Cum să nu-l plac?*” Mamei îi plăceau întrecerile între domnişoare şi prefera oricând unul care e dorit de mai multe decât unul care nu are pe niciuna. Apoi, după ce s-au căsătorit, vremurile s-au schimbat, ea acceptând toate mofturile şi plăcerile lui, inclusiv viciul femeilor. Avea un palmares întreg, dar ea nu se sfia să creadă în el şi în iubirea lui. Poate că a iubit-o, nu contest, dar, ce iubire e aceea, când alergi după altele?

Probabil acesta este motivul pentru care am ales să plec din viaţa lui Ovidiu şi să-l las să fie fericit cu cine îi place. Am avut un exemplu de *„Aşa NU”* în familie, care mi-a ajuns.

După ce tata şi-a luat tălpăşiţa spre Iad sau Rai (depinde unde a fost repartizat!), mama şi-a canalizat toată energia pe mine. Mă sufoca deseori cu atenţia ei, mă simţeam ca şi o pasăre într-o colivie, care e iubită dar, e prizonieră între acele gratii. De aceea, apariţia lui Ovi a fost pentru mine ca o gură mare de aer pe care o iei când îţi revii dintr-o boală astmatică. Nu ştiam dacă a rămas la fel sau va continua să mă acapareze în continuare să rămân cu ea până la sfârşitul zilelor ei. E un plan gândit şi analizat şi pe moment ochii mei nu vedeau altă soluţie. Rămăsesem cu ea, cu mama care mi-a dat viaţă, până când soarta va hotărî în alt fel. Nu ne aveam decât pe noi două, ce puteam să cer altceva? Pe limbă îmi era de multe ori întrebarea asta, aşteptam doar momentul cel mai potrivit ca să i-o pun, iar revenirea în casa copilăriei mele, lângă o mamă iubitoare şi primitoare, era clipa cea mai adecvată.

— De ce nu te-ai mai căsătorit niciodată?

Surâdea, probabil nu se aştepta să o întreb asta, dar, ştiam că e un surâs fals.

— Maria, eu am avut o singură iubire pe lume. Tatăl tău. După el, eu nu mai pot iubi pe nimeni.

Incredibil! Chiar şi după atâta timp ea încă îl mai iubea şi poate, îl aştepta în secret. Îmi venea să urlu, să-i arunc în faţă cât de mult se înşală, să-i spun că poate tata arde în iad şi ea nu-şi vede de viaţa ei în continuare? Era o crimă împotriva vieţii!

— Cum poţi să-l aperi încă, mamă? După tot ce ţi-a făcut?!

Închise ochii, suspinând uşor, cu mâinile tremurânde şi obrazul brăzdat de lacrimi.

— Aşa a fost să fie, draga mea, nu-l mai judeca, a fost tatăl tău, cu bune, cu rele, şi până la urmă, soţul meu iubit.

Cine suntem noi să-l condamnăm? Eu l-am iubit exact aşa cum a fost. Continui să-l iubesc şi acum, chiar dacă nu mai e. Într-o zi, poate ne vom revedea.

Ochii i se plimbau dintr-o parte în alta, buzele îi erau uscate şi îşi ţinea mâinile la gură. Amintirile o chinuiau, ştiam asta, puteam să jur că i se perindau prin minte, torturând-o chiar dacă nu mai spunea nimic. Nu era de înţeles, dar aşa era mama şi după cum a spus ea, cine sunt eu pe acest Pământ? O deşertăciune la fel ca toţi ceilalţi.

* * *

Zilele se îngrămădeau una peste alta, aşteptând să vină Crăciunul, apoi Anul Nou şi să o ia de la capăt cu începutul. Mergeam la facultate, târându-mi paşii până acolo, aşteptând să vină odată ora de plecare şi să absentez nemotivat din viaţa mea. Învăţam pentru examene însă mă simţeam ruptă de lumea asta şi nu aveam niciun interes să studiez, chiar dacă materiile erau pe placul meu. Nici cel mai mare tocilar nu ar mai putea reţine ceva dacă ar fi în situaţia mea. Respiraţia îmi devenea tot mai îngreunată, iar inimă tot mai slăbită. În jurul meu vedeam doar atmosfera îmbâcsită şi mucegăită încât singura alinare îmi rămânea suferinţa. Poate de asta preferam să mă complac în situaţie, să rămân acolo încadrată într-o bulină roşie fără măcar să îndrăznesc să ies din sfera ei. Iubeam să sufăr, ăsta era crudul adevăr. Eram cea mai mare masochistă ce a dat-o pământul spre naştere. Câţi dintre cei prezenţi fizic aici recunosc asta? Toţi suntem cam la fel, deosebirea dintre noi e deseori nulă. Îmi era greu şi să mă ridic din pat, iar când o făceam era din inerţie precum un robot programat. La un moment dat, mi-am dat seama, ce era cu mine. Sufeream de depresie. Testele ce le făcusem la şcoală, confirmându-mi diagnosticul. Prima care a observat ceva neregularităţi la mine a fost chiar colega mea, Silvia. Făceam un efort

supraomenesc să mă mai bucur de viaţă, târându-mă ca o şopârlă prin grădină zoologică. Mama mă asculta şi îmi dădea sfaturi, era alături de mine, în toate crizele mele, însă eu nu mai eram acolo. Fizic, da, acelaşi corp, aceeaşi faţă (poate mult mai tristă ca înainte), aceeaşi durere. Fiinţa mea încetase să mai existe din momentul apariţiei depresiei. Peste tot vedeam doar tristeţe şi suferinţă, totul era negru, şi nimic nu mă mai bucura. Observam în jurul meu atât de multă ipocrizie, falsitate, încât de multe ori preferam să mă închid în casă şi să nu mai văd lumina soarelui, (mai ales atunci când nu mergeam la cursuri) care şi aşa era mai anemic, fiind iarna. Colegele mele, majoritatea arătau ca scoase din cutie, frumos aranjate mereu, zici că mergeau la parada modei. Aveau relaţii sentimentale cu băieţi ce le tratau maiestuos şi le ofereau până şi luna de pe cer. Iar eu mă zbăteam să treacă timpul şi să uit.

Într-o zi, pe când eram la facultate la un curs despre depresie, vorbeam cu Silvia, despre atracţia dintre doi oameni.

— De ce ne îndrăgostim? am întrebat-o eu.

— Nu ştiu. Ştiinţific vorbind este o chimie, o atracţie între două persoane. După un timp atracţia dispare şi rămâne iubirea. Apoi dispare şi iubirea şi rămâne respectul.

— Tu eşti îndrăgostită?

Stătea cu braţele încrucişate şi privea într-un punct fix. Avea ochii de-un verde smarald, buzele pline şi părul prins într-un coc, ce-i strălucea în bătaia luminii. Frumuseţea ei pălea pe lângă a mea, deşi nici eu nu-s de trecut cu vederea. Cel puţin aşa susţin cei care mă cunosc.

— Am fost. Dar nu mai vreau să fiu. Mi-a ajuns. Marea mea dragoste este psihologia şi ajutorul pe care doresc să-l ofer celor din jur.

O invidiam. Doamne! Cât de tare! Avea un scop în viaţă, se dedica cu iubire drumului pe care dorea să-l

parcurgă şi eu, eu unde eram? Nici măcar la un început de călătorie sau măcar spre un scop mai înalt. Nu eram nicăieri, nu bântuia nicio parte din mine, niciunde. Nu mă întrebam, oare ce se va alege de viaţa mea? Ce voi face? Cine voi fi? Silvia ştia ce vrea şi făcea tot ce-i stătea în puteri să-şi împlinească visele. Ale mele muriseră în momentul plecării de la Ovidiu. Înainte, viaţa se împlinea prin mine, prin iubire, şi psihologia îmi acapara tot timpul. De mică eram fascinată de funcţionarea minţii, voiam să cunosc totul despre acest mecanism, ce anume mişcă oamenii să facă ceva, de ce se îmbolnăvesc, care este cauza obişnuinţelor noastre. Curiozitatea mea nu avea limite. Ovi mă îndemna să îmi ascult glasul inimii şi să devin ceea ce îmi doresc, iar mama, draga de ea, mă vedea un bun psiholog, care o va ajuta şi pe ea, să treacă de moartea tatălui meu. Nu avusesem nicio restanţă în primii ani, până în anul 3, care era şi ultimul.

— Hey, ştii pe cine am văzut azi? mă scoase din visare o colegă, Ana.

— Pe cine? am întrebat-o eu mai mult dezinteresată.

— Pe Ovidiu. Era cu o tipă la braţ. Deci, nu-ţi zic. Fata aia arată ca o vrăjitoare.

Abia stăteam în bancă cu capul lăsat în jos şi corpul tremurând când cuvintele colegei ajunseră la mine. Mi-am ridicat căpăţâna, devenind mai atentă. Apoi, un scurt moment de „*aha*” îmi împânzea creieraşul. Urechile nu erau sigure că procesează informaţia primită. Nu-l mai văzusem de când am plecat de la el şi sincer, în acele momente voiam să-l uit, nu să-mi amintească cineva de el. Într-un fel, surâdeam la gândul că tipa avea defecte estetice, dar, în fond, ce-mi pasă mie?! Putea să fie şi cu Cruella de Vil. Totuşi, cuvântul „*vrăjitoare*” se încăpăţâna să se învârtă în capul meu. Mi-am lăsat iar scăfârlia să alunece pe masă, şi cu o mină absentă i-am comunicat, colegei mele.

— Nu mă interesează…

— E o tipă foarte ciudată. Mă şi mir că Ovidiu se uită la ea. Sincer. Probabil i-a făcut ceva vrăji tipa. O prietenă mi-a zis că o cunoaşte şi este periculoasă. Se ocupă de ocultism, vrăji, esoterism, dă în cărţi, studiază magia. Chestii de astea.

Brusc, mi-am revenit la viaţă, cu inima bătând tare, să-mi iasă din piept. M-am pipăit de două ori în zona toracelui, încercând să o liniştesc, dar, se încăpăţâna să îşi crească ritmul. Eram destul de convinsă că nu-s curioasă de acele aspecte diavoleşti, şi totuşi, în mine se dădea o luptă puternică. Dacă Ovi era în pericol? La cine căuta salvarea întâi? Se spune că nu îţi uiţi niciodată prima iubire, şi totuşi, convingerea asta nu era bătută în cuie. Ovidiu cu o tipă ciudată şi non-ortodoxă? Dacă ar fi ştiut mama lui cu cine umbla, cu siguranţă i-ar fi tăiat raţia de la pensia alimentară a tatălui său. Ea economisea întotdeauna banii de la fostul soţ şi îi dădea lui lunar, chiar dacă trecuse de optsprezece ani. Ce ciudat! Nu mai auzisem de nimeni care să se ocupe de vrăji şi alte căcaturi satanice. Stăteam să meditez în bancă, dacă merită să îl ajut sau nu. Îmi apăru apoi, deodată în faţă, imaginea lui dinainte să-mi spună că iubeşte pe alta. Avea mereu faţa posomorâtă, părea absent, obosit, avea cearcăne la ochi, părul răvăşit şi comportamentul deviat. Cine l-a observat atunci? Eram prea ocupată cu fantasmele mele plămădite de mintea odihnită. M-am întors către Ana, ca şi aterizată din cer.

— Pot să mă văd cu prietena ta?

— Sigur. Eu zic să te interesezi despre ea. Nu e bine să-l laşi pe mâna unei persoane de genul.

Pentru mine misticul era egal cu fantezia, iluzia şi irealitatea. Adică ceva care nu există, nu e real. Poţi să faci vrăji? Poţi să te transformi? Da ce viaţa noastră e ficţiune? O singură dată am avut o experienţă de genul cu o vecină din blocul mamei. Mulţi spuneau că lucrează cu Satana. Ne era tuturor frică de ea, şi călcam pe vârfuri când ne

apropiam de apartamentul ei, nu cumva să deschidă uşa şi să ne trimită nişte blesteme şi înjurături. Ştia tot cartierul de ea, iar uneori avea vizite de la persoane străine, pentru câteva aranjamente sentimentale sau răzbunătoare. Nu crezusem niciodată în puterile ei, însă mama, o cunoştea mai bine datorită tatălui meu care se mai împiedica de pragul uşii ei, înainte să ajungă acasă. Până într-o zi, când i-a urat de „*bine*" fiindcă nu mai dăduse pe la ea. Mama şi acum o acuză de accidentul soţului ei.

Nu eram nici cu filmele SF, Fantasy, Horror sau cele cu Supereroi. Mi se păreau pierdere de vreme căci nu vedeam realismul din ele, palpabilitatea. Duminicile mai călcam pe la Biserică (nu foarte des, totuşi!) suficient cât să-mi dau seama ce porcărie e şi acolo. Avem credinţa într-o zeitate pe care nu a văzut-o nimeni, niciodată!

— Bine, după cursuri vin cu tine.

În continuare mă năpădea tristeţea, urându-mi „*bine te-am regăsit, după ce te-am pierdut puţin*", iar cursurile care au urmat, intrau pe o ureche şi ieşeau pe alta. O curiozitate febrilă mă aţâţa să ştiu mai multe despre tipa aia, iar în cazul în care trebuia să intervin, aş fi făcut-o fără ezitare.

Prietena colegei mele a venit cu o serie de informaţii, clasa întâi, care nu ştiam unde să le încadrez, la categoria nebunie sau revelaţie?

— O cunoşti pe tipa care este cu Ovidiu?

Fata îşi descoperi gura de fularul care îi era agăţat de gât, dezvelindu-şi dinţii albi şi frumos structuraţi.

— Da, numele ei este Amna şi este fiica unei vrăjitoare din cartier.

Pe moment, mintea mi s-a oprit la vecina noastră, dar, nu ştiam să aibă nicio fată.

— Vrăjitoare?? Dar cum a ajuns la Ovidiu?

Detaliile acestea erau venite parcă din altă lume, dintr-o galaxie total paralelă ce nu ajungeau la mine nicicum, în niciun mod raţional. Mă străduiam să pricep,

prin mintea mea alergând întrebările de genul: *„de ce, cum, când, unde*”.

— Dacă vrei îţi pot povesti, fiindcă o cunosc. Nu ştiam în schimb că este vorba despre prietenul tău. Te-aş fi sfătuit să nu te desparţi de el. Chiar dacă el este fericit cu ea, acea fericire este o iluzie. Crede-mă! Tipa asta a distrus foarte multe cupluri. Ăsta este scopul ei.

Icnisem. Cu greu vorbele mai puteau să iasă afară din gura mea.

— Cu Ovidiu, treaba este destul de serioasă. Ea în sfârşit s-a îndrăgostit şi de data asta mi-a spus că este adevărat, fiindcă până acum nu a avut relaţii decât aşa, pasagere. L-a cunoscut odată când eraţi la cimitir la bunicii lui. Şi ea este o tipă ce vede foarte multe. A aflat prin puteri paranormale cine este el, unde stă şi toate aceste lucruri.

Puteri paranormale? Dar ce, noi suntem în filmele SF? Avem vreo alianţă cu extratereştrii? Ohh! Câtă fericire ar exista pe Pământ dacă am fi puternici şi am putea să creăm lucruri care nu există. Dar, asta găseşti doar în filme, în cărţi de Science-Fiction şi Fantasy. Am şti să iubim, căci nimeni nu ar fi mai presus decât celălalt şi clasele sociale s-ar destrăma. Oamenii ar fi mai buni, ne-am iubi unii pe alţii şi ne-am ajuta reciproc. Vise frumoase, pământeni!

— Păi acum trei luni am fost ultima oară în cimitir. Şi, dacă îmi aduc aminte mai bine, era acolo o tipă cu părul lung, şatena, care a venit la noi şi ne-a întrebat dacă avem o lumânare în plus să aprindă la mormântul tatălui ei.

— Da. Aceea este Amna.

Din memoria mea, tipa aceea nu era urâtă deloc. Mai degrabă arăta ca o fiinţă ce îţi dădea un fior când o priveai.

— Este drăguţă, totuşi.

— Da, drăguţă până nu o cunoşti. După ce l-a văzut acolo, mi-a zis că i-a zâmbit şi el i-a răspuns la zâmbet. S-a îndrăgostit pe loc de el şi şi-a dat seama că este sufletul ei

pereche. A făcut tot ce i-a stat în putinţă ca să tot dea de el şi să se reîntâlnească întâmplător. Apoi, după câteva astfel de întâlniri întâmplătoare, s-au sărutat şi el s-a îndrăgostit de ea.

Durerea îmi străpungea corpul. Blestemat să fie acest sentiment! Mă ucidea doar gândul că Ovidiu era atât de prins într-o iubire, într-un sărut şi o poveste cu altă fată. Însă eram şi conştientă că s-ar putea să fie fericiţi şi să aibă nevoie de ea.

— Dacă ei sunt fericiţi, să le fie de bine!

— Nu îţi faci griji pentru el? Tipa este vrăjitoare!

— Şi ce aş putea să fac eu? Am făcut ceea ce nu mulţi fac în lumea asta… am oferit libertatea de a fi cu cine îşi doreşte el. Mai mult nu pot să fac, îmi pare rău.

Am plecat spre casa mamei, din nou cu aceeaşi lacrimi în ochii. Curgeau lin pe obrazul meu mângâiat de rafalele de vânt subţire. M-am oprit şi am început să urmăresc oamenii din jurul meu, până când mi-am dat seama că mişcările lor sunt identice. Nefericirea îşi făcuse culcuş pe fetele tuturor şi nu mai era loc de niciun strop de reconciliere. Stând aşa îngândurată, urmăream aiurea şirul gândurilor până când am dat peste cel mai trist: *până când o să mă mai urmărească această iubire?* Îmi păsa atât de mult de el încât simţeam că sunt o străină ce nu a fost nicicând în inima lui. Iar de acolo până la impactul cu „*ce bine ar fi dacă nu aş mai exista*” nu a mai trecut decât un minut sau două.

Dacă mi-aş lua zborul de aici, şi aş curge aşa lin, spre nevăzut, nimeni nu cred că ar arde de dorul meu. Oricum sunt singură pe lumea asta, mai pustie şi decât deşertul Sahara. Locul meu în această existenţă este cam limitat şi nu întrevăd nimic ce ar putea schimba acest aspect.

Cu acest mirific gând în cutia craniană am ajuns în locul pe care cândva îl numeam „*acasă*”. Mama era plecată, probabil la vecina de deasupra să pună mărături. Aveam suficient timp să-mi pregătesc obştescul sfârşit. Mi-

am zis în gând rugăciunea „*Tatăl Nostru*”, cu lacrimi fierbinţi de iertare. Am aprins o lumânare şi smerită m-am concentrat spre ultimele simţuri din această viaţă. Speram ca Dumnezeu (în cazul în care există!) să fie blând cu mine şi să nu mă lase să putrezesc în Iad până la Sfârşitul Veacurilor. Nu de alta, dar nu mă simţeam pregătită să dansez cu dracii şi să îmi ard sufletul pentru simplă durere ce nu o puteam gestiona. Eram prea mică într-o lume atât de mare şi greţoasă precum e asta. Iar El nu a fost Acolo când crăpam de plâns şi când tortura pusese stăpânire pe mine, la auzul cuvintelor lui: „*am pe altcineva*”. Întregul organism s-a zbătut în chinuri groaznice până am înţeles că trebuie să-l las să-şi vadă de viaţa lui cu aceea fată ciudată. Am făcut asta dar nu mai simţeam că aş fi putut îndura încă o lovitură de genul. Preferăm să-mi iau tălpăşiţa şi să părăsesc, chiar dacă înainte de termen, acest contract murdar ce l-am semnat fără să ştiu şi fără să-mi dau seama, cu viaţa. Ajunge!

Sus în bucătărie în dulapul maroniu şi scorojit erau pastilele mamei de inimă şi sistem nervos. Am luat un pumn în mână, fără milă şi fără să mă gândesc la consecinţe. Ce mai conta până la urmă? Indiferent prin ce cale alegi să zbori de aici, tot un sinucigaş rămâi. Le-am analizat pe toate, pe rând, colorate sau albe şi le-am dat pe gât în jos, rapid, cu un scurt frison. Am stat aşa puţin timp, până am realizat că încă sunt în viaţă, în bucătărie şi privesc în gol. Au trecut câteva minute şi apoi am început să tremur, din tot corpul, cu o viteză de raliu. În secunda următoare, îmi amintesc doar că am leşinat, fără să mai protestez. Apoi, totul s-a terminat. Încăperea se transformase în negrul tăciunelui. O linişte de mormânt s-a aşezat peste încăpere, uitându-mă acolo, întinsă pe jos şi fără suflare.

CAPITOLUL 2

Lumina devenea din ce în ce mai albă, mai ademenitoare şi m-am lăsat cuprinsă de profunzimea ei, căutând în acelaşi timp o sursă de viaţă. Niciun suflet sau spirit nu adia lângă mine, parcă eram într-o gaură ce nu are început şi sfârşit. Valuri întregi de fiori şi căldură mă contopeau formând un ocean de neîncredere şi tortură a minţii şi gândurilor care mă anunţau că sunt între Cer şi Pământ. M-am îndepărtat tot mai mult de cel ce fusese corpul meu fizic şi am ajuns într-un loc mirific ce îmi lăsa impresia că am atins Raiul. O curgere caldă de lumini în culori ţipătoare, sunete ce îmi biciuiau auzul şi îmi încălzeau sufletul. Ah. Sufletul! Oare mai există? îl mai am sau l-am pierdut în acel moment nefast în care am hotărât că este mai bine să îmi închei socotelile cu viaţa? Precum în vise, puteam distinge diferite voci dar nu puteam remarca niciun chip cunoscut sau necunoscut. Culmea era că dispăruse şi acea undă de teamă, cu cât mai afundam mai mult în lumină. Creştea încrederea, entuziasmul, beatitudinea şi recunoştinţa.

Nu mă consideram o persoană atât de bună şi altruistă, nu ajutasem pe nimeni şi nici nu făcusem acte de caritate ca să ajung în Rai. Locul însă părea plămădit din magia stelelor şi frumuseţea lunii şi a soarelui. Pe de altă parte, nici nu omorâsem pe nimeni (în afară de mine însumi, oare se pune?) şi nici nu făcusem atâtea păcate încât să mă încolţească Iadul.

O lumină orbitoare îmi făcea semne să o urmez în lumea care mă aştepta la fel de tăcută precum viaţa ce mi-o luasem. Am înaintat timid, căutând un semn ceresc şi verificând fiecare clipă, aşteptând ceva să se întâmple. Apoi, din neant, o formă ciudată se apropia de mine. O vedeam ca pe o sculptură brodată în făină, atât era de albă şi de sidefie.

„*Sunt îngerul tău păzitor!*” îmi spuse cu o voce dulce, după ce cu viteza gândului ajunse lângă mine.

Acest înger nu vorbea, cel puţin nu cu sunete

omeneşti, dar eu auzeam gândurile lui. În faţa mea stătea fiinţa asta, în lateral, aşteptând să mă dezmeticesc şi să-i răspund. Dar cum? Nici măcar nu mai aveam glas!

„Nu cred. Cum adică înger păzitor? Mă refer… tu chiar eşti real?" mă auzisem strigând din interiorul meu fiindcă faţa mea cred că exprima o grimasă tare şocantă (asta dacă mai aveam vreo faţă! Partea asta nu o ştiu cu adevărat, fiindcă nu mă vedeam pe mine însumi). Având în vedere că toată viaţa mea mă opuneam să dau crezare în fiinţe mitologice, în zei sau alte creaturi fantastice, îmi era tare neobişnuit să dau faţă în faţă cu tocmai plăsmuirea neobişnuită de care râdeam.

„Da! Sunt real, exist şi am avut grijă de tine. Până acum. Sinuciderea nu este cea mai bună armă. Pentru asta va trebui să vii cu mine în anticer! Întâi, am să te duc să vezi unde era locul tău, apoi vei vedea ce plan avea Dumnezeu cu tine, ce durere ai provocat părinţilor…"

De data asta vocea îi sună cam sugrumată şi pe alocuri simţeam o stare de nervozitate.

„Stai! Îmi pare rău!"

„Nu crezi că e cam târziu?"

Pentru o secundă toată suferinţa mamei mele se revărsase asupra mea. Simţeam în toţi porii şi în toate oasele şi simţurile mele cum jalea mamei datorată morţii mele, o putea omorî. Nu voiam să am pe nimeni pe conştiinţă. Poate pentru restul omenirii nu era mare pierdere o fată obişnuită şi care nu a contribuit cu nimic la clădirea societăţii, dar chiar şi aşa, plânsetul şi văicăreala unei singure persoane, îmi dădea dureri în piept.

„Te rog! Crezi că se mai poate face ceva cu mine? Nu vreau ca cineva să sufere din cauza mea". Dacă aveam ochi cred că se vedeau lacrimile provenite din interior şi părerile de rău. Pentru înger nu cred că a contat asta, era rece şi indiferent.

În secunda următoare am fost proiectată într-un alt loc ce părerea desprins din filmele SF. Tot ce distingeam

înaintea mea era colorat în violet. Lumina strălucea în nuanţe de violet, lumânarea ce ardea pe un piedestal avea tonul violet mai deschis. Uşa pe care intrasem şi fiinţa care stătea pe un tron împodobit cu nenumărate pietre (dacă îmi amintesc bine, erau cristale) mă transformau într-o făptură mică, mică şi necunoscută.

Flacăra ce ardea tot în nuanţe de violet mă hipnotizase instant şi nu-mi puteam lua privirea de la ea. Ca o intrusă păşeam înainte admirând frumuseţea ce nu o cunoscusem până atunci. Aş putea să asemuiesc acest moment cu magia lucrurilor simple, de exemplu, un răsărit sau un apus de soare, zborul şi ciripitul păsărilor, iubirea şi joaca unui animăluţ de companie, bucuria picăturilor de ploaie. Minunăţia ce se desfăşura în faţa ochilor mei non-fizici îmi dădea fiori! Fiinţa de pe tron se opri din notat în momentul în care îşi dădu seama că eu i-am invadat spaţiul. S-a dat jos de pe scaunul măreţ, reuşind să-i admir aripile mari sub formă de stele, violete. Peisajul mă făcu să îmi clătesc ochii şi să-mi ţin respiraţia.

„Sunt Arhanghelul Metatron. Maria! Pentru ce ai făcut acum, nu ştiu dacă îţi dai seama dar ai încălcat Legile Divine".

La fel ca predecesorul şi această fiinţă mirifică îmi vorbea prin gânduri. Vocea îi suna a dezamăgire ca şi cum s-ar fi aşteptat la altceva din partea mea.

„Adică?"

Până atunci auzisem de legile juridice şi eram tot mai tentată să le încalc de multe ori, dar nu o făceam din bunul simţ care-mi transmitea că e ruşinos şi imoral să îmi bat joc de munca oamenilor care se zbat zi de zi ca noi să trăim frumos şi în armonie. Dar, de Legile Divine niciodată! Nu cred să fi citit asta în Biblie, iar dacă am făcut-o nu-mi mai amintesc. Stai! Erau cele zece porunci pe care Dumnezeu i le transmise lui Moise, nicidecum legi.

Arhanghelul aştepta să îmi stopez aiureala gândurilor şi apoi cu o voce poruncitoare îmi spuse:

„Uite, asta trebuia să fie viaţa ta!”

Un ecran mare ce semăna cu o hologramă dar de dimensiuni mult mai mari, îmi apăru brusc în faţa ochilor non-fizici. O viaţă pe care mereu mi-am dorit-o, tânjisem după ea de mic copil, o adoram, o visam, mi-o închipuiam în mii de feluri şi era atât de aproape să devină realitate! Brusc am conştientizat porcăria ce o făcusem, îmi luasem viaţa fiindcă lipsea din mine, fără să am răbdare să mi-o construiesc pas cu pas şi să aştept să văd ce vrea Dumnezeu ca eu să fac. În acest prim plan a Lui eram căsătorită, fericită iar în braţele mele râdeau doi copii cu părul bălai şi ochişorii albăstrui. Cariera era înfloritoare, psihologia aducându-mi venitul necesar să supravieţuiesc, şi eu îmi trăiam misiunea vieţii mele. Oamenii care veneau la mine erau tot un zâmbet, fericiţi, sănătoşi, în putere şi se înţelegeau foarte bine cu ei înşişi. Bărbatul care îmi era soţ, nu l-am văzut foarte bine la faţă, era estompat, parcă o ceaţă deasă punându-se peste el, dar simţeam că eram fericiţi şi ne iubeam. Apăruse la un moment dat şi o boală dar trecusem de ea şi fericirea era prezentă în majoritatea timpului în viaţa deja planificată.

„Însă acum, continuă Arhanghelul după ce imaginile dispărură, *nu mai poţi avea toate acestea. Dacă vrei să te întorci înapoi, trebuie să vezi ce te aşteaptă*!”

Aşteptam înfrigurată ce urma pentru mine, simţind că nu va veni ceva bun în viaţa mea. Era şi normal, am stors-o de toate picăturile şi m-am sinucis fără să mă gândesc la consecinţe. Oamenii fac asta când sunt într-un moment de cădere şi nu mai văd nimic bun în prezentul lor. Totuşi, am fost nesăbuită să nu mai gândesc raţional şi să mă las cuprinsă de emoţiile distructive ale iubirii. Hologramа începu să se învârtă şi apăru imagini înfricoşătoare pe ecranul dublu. Eram tot eu, dar de data asta, misiunea mea era de două sau trei ori mai importantă. Trebuia să ajut oamenii şi să îi îndrept spre Adevăr. Trebuia să le arăt şi să-i învăţ ce înseamnă cu

adevărat VIAŢA, ce înseamnă LUMEA SPIRITUALĂ, trebuia să fiu trup şi suflet doar cu ei, să îmi pese doar de acţiunile lor şi de lucrurile pe care le ştiu şi le fac. Dar o viaţă personală nu mi se mai arăta. Misiunea de a avea în grijă oamenii de pe Pământ, lupta dintre bine şi rău, întuneric şi lumină, evoluţie spirituală şi dezvoltarea conştiinţei. De la relaţii şi copii puteam să-mi iau un mare Adio.

Văzându-mă afectată, Arhanghelul mă învălui cu lumina lui violetă. Îi simţeam căldura dar şi lacrimile interioare ce nu se puteau manifesta în aceea lume.

„Dacă îndeplineşti toate misiunile pe care le primeşti de la noi prin comunicare directă, vei putea să îţi iei viaţa înapoi. Asta înseamnă că vei cunoaşte pe cineva şi vei avea şi un copil. Dar până nu dai dovadă că îţi îndeplineşti ce ai de făcut, vei trăi în suferinţă".

„Dar, dacă nu o să mă descurc?"

„Este problema ta!"

Arhanghelul Metatron îmi închise gândul urgent cu această remarcă. Mă simţeam de parcă tocmai căzusem dintr-un avion aflat la mare altitudine.

„Şi dacă nu mai vreau să mă întorc pe Pământ?"

„Există şi posibilitatea asta. Uite care va fi rezultatul!"

În acel moment parcă mintea mea s-a închis cu un lacăt şi şi-a aruncat cheia într-un lac fără fund. Ce vedeam acolo era peste putinţele mele a conştientiza. Nici cel mai mare scriitor nu ar putea reda în cuvinte ce putea exista în acel loc pe care oamenii îl numesc IAD. O lume în care dracii dansau, focurile erau deschise, destrăbălare, monştrii, fiinţe ce se agăţau de cei de pe Pământ. Într-un cuvânt, ORIBIL. Tot Pământul era cea mai bună o soluţie.

„Te-ai hotărât?" mă întrebă Metatron nerăbdător.

Decizia mea nu mai suporta amânare. Puteam să merg înapoi şi să trăiesc un IAD pe Pământ sau să aleg să rămân şi să trăiesc un IAD şi aici. Din două rele, tot răul

mai mic ar fi de preferat.

„Dumnezeu ar vrea să te vadă pe Pământ. Să vadă că evoluezi, că înveţi şi ajungi în CER. Dar uneori spiritele mai şi greşesc şi aleg să rămână în Anticer de teama experienţei carnale. Eu aştept să te decizi. Dacă vrei un pont, eu voi fi alături de tine! Şi niciodată nu vei fi singură".

Era o decizie teribilă dar tot răul era spre bine, nu? Practic, ambele îmi arătau IADUL. Ambele erau o PEDEAPSĂ pentru mine.

„Bine, aleg să cobor înapoi pe Pământ".

Arhanghelul îşi înălţă aripile şi le cuprinse fericit spre mine. Simţeam că am ales ceea ce îşi doreau toţi şi nu puteam să nu mă întreb, oare şi atunci când ne naştem avem această alegere?

Nu reuşisem să-mi răspund că lumina orbitoare mă chema înapoi în adâncul ei.

* * *

Corpul refuza să se mişte. Când m-am trezit, dintr-odată, ochii căutau cunoscutul dar rămăsesem pironind tavanul murdar al spitalului, respirând greoi. Ameţeam şi îmi era greu să mă stabilizez într-o poziţie, simţind că ceva îmi lipseşte. Am început să mă pipăi crezând că poate am rămas fără dinţi, picioare sau alte părţi ale corpului dar toate erau la locul lor. Ce era atunci acea misterioasă dispariţie ce o simţeam? Poate faptul că nu mai eram aceeaşi? Sau amintirea ce îmi revolta căpăţâna şi o făcea să se învârtă în vârtejuri de durere. Chiar am fost dincolo? Aceia erau cu adevărat îngeri? Nu ştiam dacă credinţa era necesară în aceste momente de cumpănă. Lângă mine, prezenţa mamei mă neliniştea şi mă sufoca, înfiorându-mi pielea. Glasul ei se auzea de la kilometri depărtare şi dacă nu erau şi alţii acolo poate că şi-ar fi scos arsenalul de bocituri cu care eram obişnuită. Mă uitam la ea dar nimic

nu mă făcea să îmi pară rău sau să-mi fie milă, parcă îmi pierdusem simţul părerii de rău. Asta era acea lipsă, probabil! Nu mai aveam niciun regret iar pentru noi, oamenii, acesta este unul din lucrurile cel mai greu de suportat.

— Mamă…

— Ohhh, Maria! Nu spune nimic… draga mea, credeam că te-am pierdut.

Lacrimile fierbinţi ale mamei se prelingeau pe obrazul ei, picurând până pe mâna mea ce cu greu o puteam urni din loc. Privirea mi se îndrepta spre ceilalţi locatari ai spitalului, oameni care stăteau lângă odraslele lor, lângă părinţi sau bunici şi care se rugau pentru o nouă şansă a persoanelor iubite. Voiam să mă ridic şi să spun şi eu câteva cuvinte, ce intuiam că aveau nevoie acei oameni să le ştie. Dar ceva mă ţinea pironită de pat, crucificată şi bătută în cuie.

„Nu vei reuşi să te ridici. Cel puţin pentru un moment".

Vocea îmi părea cunoscută, venită de undeva din neant şi îmi amintisem de îngerul meu păzitor. O fi el?

„Nu, nu vreau să plec! Lasă-mă în pace! Moarte! Viaţa mea este aici şi acum".

„Doamne, vreau ca fata mea să trăiască! Este tânără. Are doar 30 de ani".

„De ce acum? De ce ea?"

„Pedeapsa cea mai mare pe care o poţi avea este să ştii că trăieşti dar să fii mort!"

Voci diferite, groase sau subţiri, înalte sau joase, mi se plimbau prin creier, făcându-mă să mă întreb dacă nu cumva, am înnebunit.

„Ai primit darul claraudiţiei. De acum înainte vei cunoaşte fiecare gând pe care oamenii îl au. Dar ţi se va activa numai în momentele în care vei avea nevoie să cunoşti anumite lucruri. În rest, vei fi ca toţi ceilalţi".

Îngerul îmi trânti în ureche acest anunţ fantastic de

paranormal prin care mă înştiinţa că voi cunoaşte fiecare gând pe care îl au oamenii, doar în anumite momente. Frumos! Ce să spun! Numai asta îmi lipsea din minunăţia de viaţă ce mă aşteaptă.

— Mamă?

Îşi ridică chipul şi se postă cu mâinile în mâinile mele, să simt şi eu umezeala lor provenită din lacrimile ce nu îşi stopau existenţa.

— Da, Maria. Sunt aici.

— Ce am? Nu îmi simt corpul fizic.

— Pentru un timp vei fi aşa. Stai liniştită! Doctorii au zis că este un miracol că ai supravieţuit. Muriseşi, draga mea! Muriseşi…

Asta ştiam şi eu! Am fost conştientă de propria moarte chiar şi în acele momente când îmi venea să urlu de durerea neputinţei.

— Când a fost asta?

— Ai fost în moarte clinică, aproape o zi întreagă…

O zi întreagă? Timpul acolo sus părea atât de scurt, trecuse decât o clipă şi deja coborâsem din nou în trup.

— A venit şi Ovidiu să te vadă. Vrei să-l anunţ? Este aici. Plânge după tine, draga mea.

Suspinam. De ce s-ar mai catadicsi să apară în viaţa mea, din moment ce o iubeşte pe cealaltă? Din cauza lui am venit aici şi tot din cauza lui am primit şi altă misiune, care nu-l include. Oricum, nu era pentru mine. Dar, curiozitatea mă măcina, şi voiam să-l testez, să văd cât este de sincer chiar şi aici pe patul de spital.

— Sigur…

Nu eram convinsă şi o spusesem din inerţie cu jumătate de glas. Vizita lui nu era una din cele mai dorite de mine, creierul aducându-mi aminte de acele clipe nefaste când am suferit şi el îmi tot repeta că iubeşte pe alta.

A intrat în sala de terapie intensivă cu capul plecat şi urme de lacrimi pe obraz. Părea că regretă acea alegere a

mea, convins fiind că este autorul moral al celor petrecute. Se puse pe scaun, îşi ridică privirea spre mine, îmi lua mâna în palma lui, făcând cerculeţe pe pielea mea netedă.

— Maria…

Îi simţeam respiraţia, abia putea să scoată un cuvânt, neştiind ce ar fi mai potrivit să grăiască. Ştiam asta de la început, parcă simţind şi intuind că el nu s-a schimbat odată cu povestea asta.

„Maria, îmi pare aşa de rău că nu te mai iubesc. Eşti o fată super de treabă. Dar Amna mă face acum să simt ceea ce n-am simţit niciodată”.

— Maria, ce mă bucur că trăieşti! Te iubesc draga mea!

Îl priveam în ochi în timp ce minciunile lui erau înşirate una după alta, frumos împachetate în iluzii ce nici el nu le credea. Exact ca şi atunci când vine o prietenă şi te întreabă cum îi stă rochia iar tu din bun simţ şi ca să nu o superi îi spui că arată minunat pe ea, deşi nu o avantajează. Capacitatea mea de a şti ce gândeşte o persoană şi ce simte m-a ajutat să pun toate cap la cap şi să le montez exact ca pe un puzzle. Deşi nu-mi puteam mişca corpul, mi-am retras mâna, studiind-ul atent, urmărind mişcările lui cele graţioase.

— Nu minţi, Ovi.

Cu o bucurie incomensurabilă în priviri, îmi căută din nou mâna să o atingă dar o îndepărtam cât mai mult. Jubila de bucurie şi se mişca nerăbdător ca un clovn de la circ.

— Nu te mint! M-am despărţit de cealaltă. Doar ca să fiu cu tine. De altfel, i-am spus mamei tale că te primesc din nou la mine.

O nouă lovitură în plex. Un mincinos ordinar mai mare ca ăsta nu există! Dacă asta înseamnă iubirea pentru majoritatea oamenilor atunci eu nu mai vreau să am parte de ea. Mai bine fac ceea ce mi s-a propus, am grijă de oameni, îi ajut, îi învăţ şi mă îndrept spre evoluţia mea spirituală şi personală, oricum ar fi ea. Viaţa mea va fi mult

mai cinstită şi adevărată decât să fiu cu un mitocan care minte precum respiră. Normal, se simţea vinovat.

— Nu merg la tine. Nu merg nici la mama.

Ochii lui mă străpunse şi puteam să observ uimirea din ei. De data asta i-am întors-o eu înapoi, aşa frumos, sub centură. Credea că totul se rezolvă aşa, cum ai clipi, ţac-pac, fata se sinucide, nu moare, dar din cauza sentimentului său de culpabilitate, domnişoara va alege să se întoarcă la crai şi să-şi continue mare poveste de dragoste într-o nesfârşită minciună. Vezi să nu!

— Dar… unde vei merge?

Era atât de atent şi în acelaşi timp, atât de absent. Sună paradoxal dar cam asta puteam să văd în priveliştea ochilor săi.

— Nu ştiu să-ţi explic, Ovidiu. Eu am mai primit o şansă de la Dumnezeu. Nu mai pot avea relaţii cu nimeni până nu-mi îndeplinesc misiunea.

Aşa! Să-i cadă maxilarul pe jos şi să nu-l poată culege, ar merita asta, mincinosul ordinar!

— Dar…

— Îmi pare rău însă tu nu faci parte din Planul Lui! Te rog să mergi la Amna şi să fii fericit cu ea! Ţi-am auzit gândul pe care l-ai avut legat de ea şi de faptul că te-a făcut să simţi ce n-ai simţit niciodată.

Înghiţi în sec în timp ce clipi de câteva ori, încercând să proceseze ceea ce tocmai îi intrase în urechi. Raţional nu poţi să pricepi cum vin aceste lucruri până nu le trăieşti. Mintea nu poate să-ţi ofere această explicaţie şi abia am înţeles şi eu prin trăiri cum poate fi posibil. Logic nu este, nu am fost învăţaţi să credem în minuni, în extratereştrii, în fiinţe binevoitoare sau în capacităţi paranormale. În afară de filme şi cărţi unde totul este posibil, nicăieri nu s-a mai explicat cum funcţionează cu adevărat acest Univers.

— Nu înţeleg. Cum poţi să spui aşa ceva? Nu am gândit asta, în primul rând! În loc să te bucuri că îţi ofer

altă şansă. Eu chiar te iubesc, Maria!

Se puse în genunchi, cu capul răvăşit, încercând să scoată nişte lacrimi false de crocodili. Şi ce nu înţelegeam eu era cum naiba putea continua să mintă aşa frumos, după ce îi spusesem în faţă că este un om fals şi prefăcut. Mă gândeam la Dumnezeu, la fiinţele acelea pe care le văzusem cât eram dincolo, în Ceruri. Oare cum ne pot suporta aici pe Pământ, cât timp suntem atât de încordaţi sufleteşte şi atât de ipocriţi? Oamenii sunt cele mai josnice fiinţe din tot acest Univers măreţ. În sufletul meu începuse să încolţească ura şi nu mai puteam suporta atâta bătaie de joc. Pentru asta am coborât înapoi? Dacă ştiam, poate alegeam calea cealaltă.

— Ridică-te şi pleacă! Să nu mai vii niciodată!

Urlam cât mă ţinea gura, să se audă până la asistente şi doctori ca să vină şi să-l ia pe nenorocit de lângă mine! Mama a fost prima prezentă la apel, îngrijorată şi stupefiată de vorbele mele dure ce tocmai le scosesem pe gură. Mi-a şters lacrimile căci eu nu-mi puteam mişca decât maxilarul încordat.

— Gata, fetiţa mea. Gata! Te rog, calmează-te!

Nu era chip să mă calmez după ce văzusem adevărata faţă a lui. Un zâmbet dulce îmi apăru în minte şi acel zâmbet nu era a lui, ci era a Arhanghelului Metatron care îmi spusese că va fi mereu alături de mine. Poate a fost un test ca să vadă ei cât sunt de dispusă să fac din ceea ce mi s-a propus. Sper că-l trecusem cu brio. Ovidiu s-a făcut nevăzut în timp ce eu am închis ochii în speranţa că somnul avea să mă ducă pe un tărâm mai liniştit.

* * *

După o săptămână, aveam o vlagă inepuizabilă, corpul începând să se mişte şi să funcţioneze la parametrii normali. Am mers spre apartamentul mamei, cântărind bine lucrurile, cum aveam să-i spun ce am de spus, cum va

reacţiona. Ştiam că unele veşti îi pot provoca palpitaţii puternice de aceea am ales să îi spun cu grijă tot şi să nu o scot din zona de confort. După ce am ajuns în încăperea slab luminată, s-a aşezat la masă şi privindu-mă în ochi, mi-a zis întristată:

— Maria, te rog, să nu mai faci asta niciodată!

Glasul ei suna răguşit, poate din cauza lacrimilor ce se încăpăţânau să dispară. Nu ştiam de unde găsea mama atâţia stropi de furtună să-i pângărească obrazul. Cert e că toată săptămâna doar asta a făcut. Mă uitam în ochii ei şi voiam să văd şi altceva în afară de tristeţe.

— Nu mamă, îţi promit.

I-am luat mâinile în palmele mele şi i le-am sărutat. Sunt extrem de recunoscătoare pentru viaţa pe care mi-a dat-o, felul ei natural de a fi, grija pe care o avea faţă de mine şi toate acele momente în care am fost trup şi suflet împreună. O mamă întotdeauna va fi lângă noi, indiferent de circumstanţe sau de călătoriile noastre. Ea nu va pieri niciodată, căci sufletul ei este legat de fiecare copil pe care-l are. Dar, când ştii că locul tău nu e lângă ea şi ştii şi că va suferi, îţi vine să-ţi iei inima din piept şi să i-o dai ei, fără nicio remuşcare. Pentru mine, mama e Raiul dar şi Iadul în acelaşi timp. Cât timp am fost copil eram totul pentru ea, aerul şi apa şi pământul şi focul. După ce tata s-a dus, rămăsesem doar eu, dar, locul lui nu a mai putut fi înlocuit de nimeni aşa că s-a retras în ea şi nu şi-a mai dat voie să fie ea însăşi. Era străină, rece, nepăsătoare şi rareori îşi mai amintea că are un copil. Momentul tragic a venit când m-am îndrăgostit de Ovidiu şi m-am mutat la el. Singurătatea o atacase în aşa manieră încât îmi era teamă să mai vorbesc cu ea. Cât timp am fost acasă, chiar dacă nu eram importantă pentru ea, măcar eram acolo, nu rămăsese a nimănui. După ce am plecat, nu voia să accepte că am nevoie de un alt mediu în care să trăiesc, şi mai ales că am nevoie de cineva care să mă iubească şi să aibă grijă de mine, aşa cum ea nu mai făcuse demult.

Conştientă că iar îi voi provoca răni, mă pregăteam să-i vorbesc.

— Mamă, îmi pare rău… dar trebuie să-ţi spun ceva.

Încercam să fiu cât mai blândă, cât mai lină, astfel încât să nu o şochez atât de tare deşi, şansele erau mici.

— Spune-mi, draga mea.

— Eu nu mai pot să stau cu tine.

— Poftim? Păi unde…?

— Nu ţi-am spus fiindcă nu am vrut să te sperii, dar cât timp am fost în moarte clinică, Dumnezeu mi-a mai dat o şansă. Şi această şansă se numeşte misiune personală. Sunt pedepsită să îmi fac misiunea personală. Ceea ce înseamnă că nu pot să mai stau aici. Eu nu am să mai fiu o fată normală. Nu am dreptul la căsătorie şi copii. Sunt condamnată să trăiesc în suferinţă şi evoluţie spirituală. Ceea ce am de făcut este să ajut oamenii. Eu pot să citesc gânduri… să văd ce este ascuns în sufletul fiecăruia. Eu pot să simt alte fiinţe… ohhh Doamne! Mă vei crede nebună acum.

Privirea ei devenise umbroasă, un amestec de ură şi curiozitate, de neînţelegere şi paralizie mentală. O înţelegeam, nu e uşor să reacţionezi cu bucurie la inepţii de genul acesta.

— Ce ţi-a venit? Eu nu cred. Încă eşti în convalescenţă, de asta vorbeşti aşa.

Ştiam că nu mă va crede. Toată viaţa a fost o credincioasă arzândă a lui Dumnezeu. Mă ducea de mic copil la Biserică deşi eu nu suportam şi nu-mi făcea plăcere să mă amestec printre ciudaţii ăia ce cântau unui Domn nevăzut. Unde era logica?

— Pot. Şi am să-ţi demonstrez. Îţi spun şi la ce te gândeşti în acest moment.

Mama de teamă că îi voi ghici gândul l-a schimbat rapid. Se ridică de la masă şi îşi făcu cruce de două ori, ţinând mâna sub formă de rugăciune. Apoi se întoarse spre mine.

— La ce mă gândesc?

— Te gândeşti că ţi-e foame şi vrei să mănânci. Ai spus aşa: *„Maria are nevoie de un ajutor psihiatric, de asta nu am să-i dau voie să plece, nu, rămâne cu mine şi ne vom reveni împreună. Dar, întâi mă gândesc să mănânc şi aşa, nu va şti ea, ce gânduri am, i-auzi, cum vine asta? Doamne apără-ne şi ne fereşte!”*

Nu apucă să mai dea glas vrunui cuvânt că se prăbuşi pe gresia rece.

CAPITOLUL 3

Ieşisem din bloc fără să mai privesc în urmă, fără să-mi mai număr vinovăţiile care încă îmi mişunau prin conştiinţă. Poate unii ar judeca această lipsă de sentiment şi m-ar scutura zdravăn împingându-mă înapoi. Însă eu am învăţat ceva din toată această experienţă ieşită din comun. Să îmi ascult inima. Ea bate, se întristează, îţi şopteşte lucruri ce le ţii ascunse, îţi spune ce să faci şi tu tot nu o auzi. Cine a stat măcar o clipă de vorbă cu ea şi a înţeles-o? câţi ne urmăm chemarea inimii şi o facem fericită? Dacă măcar 30% din omenire şi-ar asculta inima, ar exista mult mai multă fericire pe acest tărâm. Tocmai faptul că nu o facem, că ne ascundem de propriile sentimente şi ne ferim de ele de zici că ne-ar împuşca inima, ne duce pe calea greşită a vieţii noastre. Iar aici intervine angoasa care este un duşman ascuns, ce ne izbeşte şi dă cu noi de toţi pereţii. Mama îşi revenise rapid, nu am lăsat-o de izbelişte. Poate m-a înţeles, poate nu, important e că îmi luasem inima în dinţi şi pornisem spre aventura vieţii mele.

Nu ştiam calea ce urma să o străbat, drumul întortocheat sau lin, obstacolele şi bucuriile. Tot ce inima-mi dicta era să parcurg parcul înfiorător de verde ce mi se aşternea în faţa pupilei vizuale. Aerul blând şi seducător de cald îmi dădea fiori în întregul corp. Picioarele îmi umblau cu viteza vântului, grăbindu-se de parcă ştiau care

este destinaţia. Mintea îmi era învolburată şi vedeam tot felul de culori care de care mai stridente şi mai aparte. În urechi ţiuitul era ca la el acasă şi cum treceam pe lângă cineva, auzeam aşa ca un ecou, gândurile persoanei. Parcul se întindea pe o arie vastă, având şi un lac pe care dansau lebedele. Problema era că nu ştiam unde sunt, deşi mă născusem şi crescusem în acel oraş. Se însera deja şi simţeam cum teama mă cuprinde în braţele ei gigantice şi mă îndrumă spre introvertire. Lângă un copac, se odihneau o copilă de 5 anişori, împreună cu mama ei, care nu avea mai mult de 20 de ani.

— Vreţi să vă odihniţi? răsări întrebarea din gura ei.

— M-aş bucura. Măcar puţin aşa, până se face dimineaţă. Dacă nu deranjez, evident.

În privirea ei puteam să observ o căldură ce nu mulţi oameni o nutresc. Iar gândurile îi erau în concordanţă, nu o deranja prezenţa mea acolo.

— Puteţi să staţi liniştită.

Mă întinsesem pe un carton vechi şi prăfuit şi încercam să închid ochii, alungând din mintea mea vocile tuturor. E atât de agonizant să poţi auzi tot ceea ce spun alţii sau gândesc, stau să mă întreb, lui Dumnezeu nu îi este tot la fel de enervant? Este practic o corvoadă să nu poţi deosebi omul adevărat de cel fals. Gândurile spun una şi aparenţa fizică alta. Un motiv foarte bun de a începe să-i urăşti din cauza nesinceritătii lor. Şi ce este şi mai groaznic e că nu poţi să alegi momentul în care să asculţi sau să le opreşti, căci ele vin neîncetat, ca o bandă de casetă stricată. Motiv pentru care şi durerea mea de cap era groaznică.

— Vreţi să şi mâncaţi?

Îi caut privirea, să fiu sigură că a vorbit cu mine.

— Nu, mulţumesc. O întrebare am.

— Spuneţi.

Îmi zâmbeşte şi îşi arată dinţii de aur ce strălucesc în gura ei.

— Cunoşti pe aici, pe cineva care să ştie mai multe despre ocultism şi esoterism?

Romii trebuie să ştie. Este în sângele lor să facă vrăji şi să fie la curent cu această modă. Nu cred că au trecut mai mult de 3 secunde până mi-a răspuns.

— Ahh… de asta sunteţi aici. Trebuia să îmi dau seama. Sigur. Este vorba despre nenea Troiţă. Aşa îi spunem noi. De fapt îl cheamă Aurel. Este cel mai bun vrăjitor din oraş. A ajutat o mulţime de oameni să-şi aducă înapoi alesul sau aleasa, după caz. Se ocupă de multe altele. Ghicit în cărţi, astrologie, vrăji, magie neagră…

Ţigăncuşa turuia întruna. Nu o mai puteam opri nici dacă dădeam cu o bombă atomică. Era atât de încântată de aceste lucruri încât stăteam să mă întreb, ce naiba se întâmplă cu unii oameni? Cum poate să te fascineze să faci rău? Poate am să înţeleg într-o zi.

— Se ocupă şi de vindecări… dar dvs aveţi vreo problemă în dragoste?

Tot ce îmi doream era să tacă. Şi nu eram convinsă că acest domn Troiţă este cel mai bun om la care să merg. Ce puteam să învăţ de la el? Să leg oamenii? Să fac pacte cu diavolul? Trebuia să existe altă cale. La momentul potrivit Dumnezeu mi-o va arăta.

— Nu vreţi să-mi spuneţi. Păcat. Este totuşi cel mai bun din oraş, poate chiar din întreaga ţară.

Refuzam să cred că aşa ceva se poate numi „*cel mai bun*”. Dacă el este cel mai bun atunci mă întrebam cum sunt ceilalţi care sunt mai slabi? Oare nu am să găsesc pe nimeni, mai „*normal*”? Cineva care să-mi explice tot ce mi s-a întâmplat şi să mă înveţe? Cineva care să-mi ofere şi spaţiu de locuit. Nu e chiar sexy să dormi pe stradă.

— Nu mă interesează vrăjile de dragoste, m-am trezit eu că îi răspund.

— Şi atunci, de ce întrebaţi?

— Lasă nu mai contează, uită că te-am întrebat asta. Noapte bună!

M-am aşezat comodă pe carton şi am închis ochii, în speranţa că nenea era va veni şi mă va cuprinde într-un somn adânc, atât cât poate fi un somn în aer liber, pe unde mişună oameni, gâze, păsări şi alte fiinţe. Am stat aşa un timp, contemplând la cele veşnice, uitându-mă spre cer şi căutând un semn. Pornisem într-o călătorie fără cap şi fără coadă, de asta mi-am dat seama şi singură, dar totuşi, aveam nevoie de o dovadă.

Dimineaţa, nu bine am deschis ochii căci un om înalt, bine făcut şi cu o faţă rotundă ca o minge, mă privea cum dorm. M-au cuprins toţi fiorii existenţi şi m-am dat în spate, lovindu-mă la cot de trunchiul unui copac. Avea ochii mari, blânzi, faţa senină şi zâmbăreaţă. Înfricoşător nu era, dar nu puteam să-i văd gândurile.

— Ea e domnişoara?

— Da, Troiţă. A întrebat de cineva în domeniul ocultismului. Dar nu mi-a dat detalii.

Aveam impresia că mă analiza din cap până în picioare. Mă studia atent, din ce sunt plămădită sau poate chiar vedea ceva în mine, ceva ce eu nu puteam să concep sau să accept. M-am ridicat să o iau la sănătoasa, cât mai departe căci era un hipnotizator ce nu îmi dădea voie nici să respir. Ca şi un mentalist ce intră în mintea ta şi fără să-ţi dai seama, te vrăjeşte inducându-ţi tot felul de iluzii optice pe care tu apoi le iei de bună şi rămâi cu faţa în palmă.

— Domnişoară! Ce probleme aveţi?

Vrăjitorul îmi vorbea iar eu nu ştiam pe unde să-mi scot cămaşa şi ce să inventez pe loc pentru a scăpa din iluziile lui.

— Niciuna, domnule… ăăă… şi cred că ar fi cel mai bine să plec chiar acum.

— Opreşte-te! Tu ai o problemă şi e gravă din câte pot să observ.

Am amuţit şi pe moment nu mi se deschidea gura nici de aveam vreo muscă în ea. Încercam să bolborosesc ceva

dar teama era mai puternică şi mă învingea, ca de fiecare dată. Mi-am luat apoi inima în dinţi şi privindu-l fix în ochi, i-am zis senină:

— Ce fel de problemă? Nu am niciuna…

— Ai nevoie de un profesor. Şi l-ai găsit pe cel mai bun! Sunt Troiţă, pe nume de botez Aurel şi pot să-ţi fiu maestru. Cu dragă inimă, accept.

Nici nu-mi era în intenţie să-i propun aşa ceva, şi iată că el se autoproclama profesorul meu. Îl studiam şi eu atentă să nu scap vreun detaliu ce mi-ar putea folosi în acea conversaţie mirifică. Tot ce puteam să văd era un om ce nu avea toate ţiglele pe casă, vreun şarlatan care profită de cei din jurul lui, nicidecum un profesor!

— Nu sunt şarlatan! Ştiu ce gândeşti. Îmi spui şi mie de unde ai aceste capacităţi activate?

Discuţia începea să devină interesantă, aşa că am rămas în faţa lui, storcându-mi creierii de unde naiba a ştiut el ce gândeam eu.

— La ce vă referiţi, domnule?

— La clarviziune, claraudiţie, clarcogniţie şi clarsimţire. La astea mă refer!

Pff! Parcă vorbea în limbi străine pentru mine. Clar ce? Înţelegeam eu ce înseamnă clar dar celelalte nu-mi dădeam seama… Doar dacă nu cumva însemna… să pot vedea, să pot auzi, să pot simţi şi să pot ştii fără ca informaţiile să-mi fie divulgate pe cale orală. Asta trebuie să fie! Dintr-odată mă simţeam mai inteligentă decât eram.

— Nu ştiu să vă spun, dar nu am să mai rămân aici. La revedere!

Am dat să fac un pas înspre lac dar picioarele îmi erau amorţite, nu puteam să le urnesc din loc. Mă tot chinuiam, le spuneam mental să se deplaseze dar parcă eram într-un vis în care trebuia să fug, să alerg şi rămâneam pe loc. O fi vreun vis premonitoriu? Domnul Aurel îmi zâmbea satisfăcut şi rânjea în timp ce eu disperată încercam să găsesc o soluţie să zbor din calea

lui. Levitaţia ar fi fost nemaipomenită în acele momente, păcat că există doar în imaginaţia noastră. Văzând că nu pot nicicum să mă mişc, am rămas pe loc, cu inima bubuindu-mi în piept.

— De ce nu mă lăsaţi să plec?

— Mesaj de la Divinitate. Maria, este eleva lui Aurel zis şi Troiţă.

M-am uitat chiorâş la el, dar atât de fix încât credeam că ajung să-l hipnotizez eu pe el. Logica mea nu-mi dădea pace, nici măcar nu m-am sinchisit să-i ofer amănunte picante din viaţa mea, cum ar fi numele şi el ca prin magie le şi ştie. Şi mă ia şi cu Divinitatea! Oare aş fi putut să am încredere în el? Asta va spune doar clipele şi timpul ce îşi irosea bătăile şi stătea în loc.

— Bine, cedez. Dar vreau să ştiu totul despre dvs.

* * *

Credeţi că a început să-mi turuie despre nobila şi magica lui viaţă? De unde! Tot drumul am stat într-o tăcere de nepătruns, ascultând doar natura, păsările, gâzele şi tot felul de fiinţe ce populau masivul parc, până am ajuns într-un cartier mai pustiu şi înfricoşător. În afară de câteva case părăsite şi o clădire ce atunci se construia, nu mai era nimic. Drumul cu pietriş de ţară îmi bătucea picioarele proaspăt revenite la viaţă. Ne-am apropiat sfios de acel edificiu ce după părerea mea, mai avea încă ani până să fie finalizată. Ori proprietarul nu mai avusese bani să o termine ori era a acestui magician care voia să facă un palat din el. Când am intrat, m-a plesnit un miros puternic de mucegai, pietriş şi vopsea, în urma căreia era să-mi dau maţele pe afară. Uşa principală dădea într-un culoar aproape prăbuşit iar de acolo puteai intra în patru încăperi, una fiind un fel de bucătărie, dar fără ustensile şi aparate de larg consum. Pe jos era doar pietriş alb iar pereţii păreau scorojiţi. În următoarea cameră, erau trei

tineri aşezaţi turceşte ce discutau într-un limbaj neînţeles de mine. Nu m-am preocupat să le ţin minte mutrele, aveam destul timp. La fel ca bucătăria, nu era nimic ce să semene cu o cameră, niciun pat, noptieră, dulap, nimic, bătea vântul în geamurile sparte şi se auzeau trosniturile crengilor de copaci. Faţa îmi deveni palidă instant când mi-am dat seama unde aveam să dorm de atunci înainte. Preferam mai bine natura decât bătaia aia de joc. A doua cameră, arăta la fel ca şi prima, doar că aici se simţea şi un miros de putregai de parcă cineva tocmai dăduse ortul popii. În sfârşit, în cea de-a treia cameră, locuită de un singur băiat, era parcă mai bine, mai aerisit, dar designul semăna cu precedentele. Am intrat ca pe ace, simţind sub picioare cărămizile şi pietrişul înalt ce îmi zgâria tălpile.

— Aici vei locui tu de acum înainte, împreună cu Iony.

Mă uitam atentă la cameră, să nu îmi scape niciun detaliu de o importanţă vitală. Pereţii erau atât de răpănoşi încât nu îţi dădeai seama dacă culoarea originală era gri sau aşa se mânjiseră de-a lungul timpului. Mi-am îndreptat atenţia spre băiatul cu ochi căprui ce îmi prinse ochii ca într-o plasă de păianjen. Nu-mi puteam lua vederea de la el, căci nu-mi dădeam seama ce face. Stătea într-o postură de meditaţie (hai că de astea mai ştiu şi eu!), cu picioarele sub fund, pe dealul de pietriş adunat şi cu mâinile sub formă de rugăciune. Am rămas aşa câteva clipe, tăcută, urmărindu-i mişcările. Magicianul se uită cu mândrie la el şi îmi arăta gesticulând că ăsta e cel mai bun mod de a-ţi petrece timpul liber. După care, îşi drese glasul şi pe un ton înalt ne atenţionă:

— Dimineaţa la trezire veniţi jos în bucătărie să mâncăm. Apoi avem lecţiile. Voi doi fiind nou-veniţi, veţi lua ore în particular cu mine. Nu ore, ci instruire. Ceea ce îmi doresc de la voi este să învăţaţi şi să stăpâniţi planul spiritual şi pe cel material. Ceea ce înseamnă muncă. Nu permit nimănui să treacă peste ordinele mele! Un maestru niciodată nu va fi călcat în picioare. Apoi… după micul

dejun, veţi merge să munciţi. Cred că ştiţi ce înseamnă asta. În oraş, la cerşit. Nu vreau să aud comentarii! Viaţa înseamnă şi plan material. Cât timp staţi aici vă veţi descurca din proprii bani câştigaţi. Cerşetoria nu este o ruşine! Este muncă! La prânz veniţi înapoi aici, la următoarele lecţii, iar seara aveţi un antrenament asiduu… practică. Nu vreau să fiu deranjat cât timp fac consultaţii şi ajut pe ceilalţi. În rest, să auzim numai de bine!

După ce şi-a terminat discursul, nervii au început să se joace în capul meu. Pentru asta am venit aici? Să fiu o jalnică cerşetoare? Nici nu mă gândeam! Eu trebuia să învăţ despre planul spiritual, să ajut oamenii nu să stau ca o tută într-un parc părăsit şi să mă apuc să jelesc din cauza lipsei de mâncare. Ce misiune e asta? Ăştia de sus chiar voiau să-şi bată joc de mine? Nu voiam să accept ruşinea asta nici dacă mă mai năşteam o dată. Preferam să nu mănânc nimic toată ziua!

„Credeai că e uşor?”

Vocea îngerului meu păzitor se auzi ca un scârţâit şi îmi dădusem seama că era uşor abătut. Nu, nu e uşor, nimic nu e uşor în viaţă, dar de aici până a-ţi bate joc de tine însuţi, căci până la urma cerşetoria asta face, e cale foarte lungă. Eu nu suportasem niciodată pe aceia care stăteau la un colţ de stradă şi se milogeau pentru o bucată de pâine. Asta nu e muncă, e hoţie! Iar eu nu voiam să accept înjosirea asta.

„Doar aici poţi învăţa. Prima lecţie: smerenia. Este doar un rol. Chiar şi cerşitul. Dar asta o vei afla mai târziu. Destinde-te. Relaxează-te”.

Mulţumesc! Halal relaxare cu nervii încordaţi la maxim, îngrijorarea din piept şi stomacul strâns.

Troiţă a ieşit din odioasa cameră, lăsând în urma lui mii de întrebări şi suspine. Cel puţin din partea mea, căci vecinul meu cu care împărţeam aceeaşi dărâmătură, rămăsese în aceeaşi poziţie, fără să se clintească. Am hotărât să rup tăcerea care şi aşa îngreuna mai mult

şederea mea în acea ruină.

— Cum ai ajuns aici?

Îşi mută contactul vizual în dreptul meu şi apoi cu o voce înceată, fără vlagă, îmi răspunse.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Bine… iar am să vorbesc singură sau mai rău, cu cei din lumea invizibilă.

Îi acaparasem cumva atenţia cu această afirmaţie, căci imediat după îşi dădu drumul la vorbe.

— Poţi să vorbeşti cu cei de dincolo?

— Asta sună de parcă aş vorbi cu cineva plecat în străinătate, am glumit eu.

— Ceva de genul sunt şi ei.

— Da pot… de fapt, am primit acest DAR, ca să nu îi spun BLESTEM, fiindcă nu îl ştiu controla.

— Minunat! Eu aş vrea să fiu aşa ca tine. Însă din păcate, nu am niciun dar.

Îl scanez şi eu mai atentă, dorindu-mi să-i cunosc istoria personală. Dacă tot suntem aici şi vom împărţi mirifica cocioabă, măcar să ne şi cunoaştem mai bine. Observ că nu doreşte să îmi spună de bunăvoie şi nesilit de nimeni, astfel că mă văd tentată să cercetez prin alte mijloace. Mă concentrez, închid ochii şi privirea interioară îmi cade asupra unei camere aranjate cu mult bun gust, toată în nuanţe de albastru. În aceea camera se află băiatul de lângă mine, alături de alte două persoane ce îl trag de urechi tare şi ţipă la el. Ce îi spun, nu aud foarte clar dar văd apoi cum plânge şi este trimis forţat afară din casă.

— Hey, tu ai fost răpit şi adus aici?

Tresare şi pot să simt fiorii ce îl cuprind. Amuzată, gândul îmi zboară la mama, a doua persoană căreia i-am făcut faza asta.

— Mda. De unde ştii? Nu neapărat cu forţa. Părinţii m-au trimis. Fiindcă nu sunt bun de nimic. La şcoala am rămas repetent. Nu îmi place să învăţ şi toată ziua citeam numai ciudăţenii şi chestii paranormale. Iar eu cum sunt

cel de-al optulea copil, au scăpat rapid de mine.

— Cine a venit după tine? El? Arătam cu degetul spre uşa de unde a ieşit magicianul.

— Da! Ştia povestea mea. Fiindcă mama disperată a fost la el. Iar apoi a discutat cu el, să mă înfieze. Mă rog, nu chiar va reuşi. Curând împlinesc 18 ani.

— Mulţi înainte! Înseamnă că vei fi pe picioarele tale.

— Nu neapărat, vreau să urmez această şcoală de ocultism şi apoi să mă ocup de oameni.

Nu mi-am imaginat niciodată că aşa poate arăta o şcoală, cu pereţii dărăpănaţi şi geamurile sparte. Dacă magicianul crede că asta poate să ne ajute în învăţăturile lui cred că şi-a greşit cariera. Viziunea îmi este întreruptă brusc de sunetele stridente ce se aud din celelalte încăperi. O gălăgie infernală ce îmi provoacă o curiozitate mare de a ieşi să văd ce se întâmplă. Iony, la fel de interesat ca şi mine, mă urmează. Priveliştea ne este zguduită de frica ce ne macină oasele. Magicianul strângea de gât o tânără din camera alăturată, iar aceasta cu ochii scoşi din orbite, abia putea să mai respire. Mă luase cu leşin şi mă ţineam de o bară ce sprijinea uşa. Abia mai puteam respira, în timp ce mă rugam ca fata să nu sufere şi să nu simtă durere.

— Uitaţi-vă aici! Asta înseamnă să mori! Vreţi să treceţi prin moarte? Eu vă ofer învăţături, v-am luat la mine, vom construi o şcoală împreună şi asta îmi este mulţumirea voastră? Să îmi încălecaţi cuvântul? Bine, atunci aşa să fie!

După un efort colosal de a o ţine prizonieră în mâinile sale, i-a dat drumul de la înălţimea tavanului. Când ajunse jos, gâtul îi era plin de sânge iar chipul vânăt indica un singur lucru. Fata era moartă. Mai rămase din ea un corp inert ce curând se va transforma în pământ. Încercam să-mi înăbuş strigătul disperat ce îmi năvălea pe gât în sus, oprindu-l cu un scurt oftat. Stupefiaţi ne-am îndreptat privirile spre magicianul care acum era şi un criminal

notoriu. Respirând cu greutate, ne mai spuse doar atât:

— Nu vă fie teamă! Am avut dreptul de a-i face asta. Ea nu m-a ascultat. Dumnezeu a permis această moarte!

CAPITOLUL 4

Următoarele ore trecură încet, încet, ca şi cum timpul s-ar fi comprimat şi s-ar fi oprit din când în când în loc. Poate asta era percepţia mea datorită evenimentului diabolic ce s-a desfăşurat înaintea ochilor mei. Îmi simţeam carnea tremurând, nemiloasă, batjocorindu-mi conştiinţa. Moartea îmi dădea târcoale iar, învrăjbită că nu m-a terminat de prima oară. Era aproape de mine, la un pas, suspinând şi căutându-mă cu o jalnică savoare. Era atât de insistentă încât aveam impresia că mă va urmări toată viaţa. Totuşi, nu aveam de ce să tremur în preajma ei, nu-i aşa? Trecusem o dată prin ea şi ştiam că nu există un sfârşit, că totul curge la infinit. Forma este cea care se schimbă. Când am mai cerut o şansă, credeam că lucrurile vor decurge diferit. Voi pleca de acasă, voi găsi pe cineva care să mă înveţe mai multe despre lumea spirituală, voi ajuta oamenii. Ce căutam totuşi într-un loc atât de sadic? Tocmai ce ajunsesem şi asistasem deja la o crimă odioasă a unui făţarnic magician ce se crede Dumnezeu.

Mă învârteam în camera cea plină de praf, pietre galbene şi sticle sparte. Creierul meu nu putea să proceseze priveliştea la care fusesem nevoită să asist. Atât de cumplit şi devastator încât îmi venea să-mi dau duhul mai repede decât era scris. Cum aş putea să înţeleg una ca asta? Cum să-l privesc pe magician şi să mă comport ca şi cum nu s-a întâmplat nimic? Era peste puterile mele de a înţelege. Iony stătea ca de obicei în poziţia meditativă bolborosind ceva sunete.

— Linişteşte-te! Hai să ne rugăm pentru ea! îmi zise el, atingându-mi piciorul amorţit.

Era tocmai genul de băiat pe care îl credeam pe cale

de dispariţie. De unde atâta răbdare, împăcare şi linişte după un asemenea eveniment?

— Nu am timp de asta acum. Vreau să găsesc o soluţie pentru a pleca de aici, cât mai repede.

Băiatul mă privea cu ochii ficşi, pătrunzând parcă în mine. Era atât de concentrat încât aveam impresia că îmi va atinge scalpul şi toate amintirile şi cunoştinţele mele ar dispărea în fiinţa lui.

— Nu ai unde să mergi. Dacă vrei şi tu să fii moartă, du-te. De asta a omorât-o şi pe fata aia. Fiindcă voia să plece.

Prin ce metodă meschină ştia acest detaliu important? Speram că nu a complotat şi el împotriva acelei fete.

— Şi atunci ce să fac? Poate ăsta e scopul lui, să ne omoare pe toţi.

Iony îşi continuă rugăciunea. În acel moment, o apariţie fluidă şi luminoasă apăru la noi în cochilie.

„Sunt Dumitra. Nu aveţi de ce să vă temeţi. Moartea mea este justificată. Trebuia să mor. În altă viaţă eu l-am omorât pe maestru. El şi-a îndeplinit doar misiunea. Asta nu înseamnă că şi voi aveţi aceeaşi soartă”.

Am strâmbat din nas şi am simţit un gol în stomac. Nu înţelegeam nicio iotă din ce spunea aceea apariţie fantomatică. Aveam halucinaţii? Visam? Trebuia să mă trezesc rapid şi să nu mai permit niciunui gând sau emoţie să mă cuprindă. Ăştia sunt magicieni, iluzionişti sau ce or fi dar pe mine nu mă vor manipula precum fac cu ceilalţi. După un minut de gândire, am inspirat încet pe nas şi gură. O inspiraţie şi o expiraţie. Tot aşa de mai multe ori până am putut să-mi revin la luciditate. În capul meu auzeam îngerii cum se hlizesc şi mi-am întors privirea spre Iony.

Ce înseamnă asta? Dacă eu am omorât pe cineva, în altă existenţă, acea persoană mă poate ucide la rândul ei? Atunci ar fi un haos de nedescris în această lume efemeră.

Am putea să mergem şi noi la cei pe care nu îi suportam şi să le aplicăm câte o pedeapsă de asta, concretizând că a fost o plată din altă viaţă! Nimeni nu ar mai ajunge la închisoare şi ne-am plăti datoria prin sânge. Ceva nu era normal în toată această ecuaţie!

— Eu nu cred ce a zis fata aia, am conchis eu. Nu este logic! Păi de unde să ştiu eu ce am făcut în altă viaţă? Dacă era aşa, Dumnezeu ne oferea amintirea vieţilor anterioare.

Confuzia mă cuprinse alarmându-mi mintea beată de la prea multe experienţe. Mă ţineam cu mâinile de cap şi îmi venea să plâng şi să urlu. Nu aşa îmi imaginasem viaţa pe PĂMÂNT! Iadul pe care l-am văzut era mic copil pe lângă ce avem de tras aici.

După ceva timp, magicianul Troiţă se apropie de noi şi începu să ne povestească ce aveam nevoie să ştim din domeniul acesta esoteric şi spiritual. Arată cam tras la faţă deşi încerca să zâmbească şi să ne ofere un exemplu. Mi-am ferit privirea.

— Voi doi sunteţi noi aici şi de aceea vom face separat de restul. Bun. Să începem. În primul rând, trebuie să învăţaţi despre voi. Cine sunteţi voi cu adevărat.

— Cine suntem? am întrebat eu curioasă, lăsându-mă în jos pentru a fi la acelaşi nivel cu el.

Maestrul mă privea fix, având o strălucire aparte în ochi când povestea.

— Asta va trebui să descoperi singură. Eu pot doar să-ţi spun şi să-ţi arăt din ce eşti formată. Până ajungi la profunzimea de a şti cine eşti tu cu adevărat, este cale lungă. Suntem formaţi din minim 3 corpuri. Corpul fizic pe care-l vedeţi aici, corpul energetic sau corpul eteric şi corpul astral. Toate cele trei corpuri au o formă. Fizicul îl cunoşti prea bine. Etericul nu se vede decât prin clarviziune. Acea aură este de fapt corpul eteric. Corpul astral se ocupă de emoţiile voastre. În interiorul corpului eteric, energetic cum doriţi să-i spuneţi, există 7 chakre

principale. Vom face o sinteză a lor. Chakrele sunt precum o roată ce se învârte şi oferă energie corpului fizic. Atâta timp cât aceste chakre vă sunt echilibrate, veţi reuşi să fiţi sănătoşi şi să vă simţiţi bine, din punct de vedere fizic. Când sunt dezechilibrate, vă simţiţi rău, nu aveţi niciun chef, sunteţi obosiţi etc.

Îl ascultam pe Troiţă dar mintea mi se bloca după fiecare informaţie primită. Raţional, mi se părea o copilărie. Cine ar putea să creadă că noi mai avem câteva corpuri şi suntem formaţi din energie? Şi mai ales că putem să facem ce dorim cu aceea energie. M-am pus în poziţia lui Iony, imitând mişcările lui, şi mi-am închis ochii în timp ce el explica fiecare chakră la ce era folosită. Dar pe mine nu mă interesa asemenea prostie. Unde este faptic? Vreau să văd cum arată chakra! Nu să-mi spună ca la şcoală.

La un moment dat, ceva în interiorul meu (probabil îngerul care se ocupă de mine) îmi trânteşte un pumn în burtă. Am strâns din buze şi ochi. Au!

— Ce s-a întâmplat? Văd că te ţii de stomac. Nu crezi, nu? Uită-te la Iony cât de atent este. Măcar învăţa de la el să te comporţi când studiezi.

— Simt o durere în stomac, foarte puternică.

Mi-am deschis ochii iar durerea încă persista. Troiţa şi-a frecat mâinile unele de altele şi le-a pus apoi pe stomac la mine. Simţeam o căldură ce se propaga în dreptul stomacului meu. Durerea radia din toate părţile. Deja ajunsese la inimă. Maestrul merse mai sus. Îşi ducea mâinile acolo unde simţea durerea mea. Cum punea el căldura lui, cum durerea trecea. Mă uitam ca viţelul la poarta nouă.

— Pentru cei mai încăpăţânaţi, care nu cred până nu văd. Uite ce se întâmplă.

Apoi am rămas fără glas. O durere groaznică îmi cuprindea gâtul ca o menghină. Încercam să dau drumul la vorbe dar cuvintele se opreau. Maestrul continuă să ducă

mâna la gât. Afurisita de durere era tot mai năprasnică. Ajunse apoi la cap, în dreptul sprâncenelor. Iar la final în moalele capului. Boabe de transpiraţie şiroiau pe fruntea mea.

— Această durere te-a învăţat chakrele. Sau măcar existenţa lor.

Am aflat apoi o mulţime de lucruri interesante care ar putea să aibă zeci de pagini scrise. Nu are rost să le înşir, dar ca să ştiţi, aceste chakre energetice sunt deseori atacate de către ceilalţi. Oamenii au o plăcere dureroasă de a face rău. Şi culmea e că mulţi fac asta inconştient! Oricând ne gândim la ceva sau cineva, acea persoană sau lucru recepţionează ceea ce emitem.

— Orice gând este periculos! De aceea, primul lucru pe care îl veţi învăţa va fi să staţi fără gânduri.

— Toată viaţa am gândit, magicianule. Cum poţi să-mi spui acum să nu o mai fac? E absurd şi imposibil!

Troiţă a căscat ochii spre mine şi aşa ca prin vis l-am auzit: „*Maestru nu magician*”.

Dintr-odată s-a ridicat şi o durere de cap a dat cu mine de pământ. Nu mai ştiam pe ce planetă sunt. Terra? Venus? Saturn? Îmi era imposibil să mă mai mişc. În acel moment, o fracţiune de secundă, oricum i-ar zice, nu am avut niciun gând. Am trăit fără să gândesc nimic.

— Vezi că poţi? Acum, temă până mâine. Staţi aşa, cinci minute, fără să vă gândiţi la nimic.

Respiraţia mi se tăiase. Trecuse o veşnicie chiar şi aceea fracţiune de secundă. Cum aş putea să stau fără gânduri cinci minute? Din nou, imposibilitatea făcea parte din gândurile mele. Era o capacitate pe care o dobândeşti poate, după ani de muncă.

Iony se aşezase ca de obicei şi închise ochii, respirând şi spunând iar acel sunet ciudat.

— Uite vezi? Învaţă de la el! Este mai mic decât tine dar mai sârguincios! Pune-te în poziţie lotus şi spune şi tu AUM.

— Ce înseamnă acel sunet?

— Te ajută să nu te mai concentrezi pe nimic. Când spui AUM nu te gândeşti decât la acel sunet. Apoi încerci să nu te gândeşti la nimic. Dar atenţie! Până şi *„nu mă gândesc la nimic*" este tot un gând. Să fii atentă la acest aspect.

Plictiseala începuse să-mi roadă fiinţa. M-am pus în poziţia lotus, la ordinele magicianului maestru şi am început să zic AUM de câteva ori. Mă concentram pe sunet şi observam că atunci nu mai aveam niciun gând. Singura preocupare era AUM. Oare reuşeam să stau aşa şi să nu mai mă gândesc la nimic? Atâta timp cât toate acele gânduri şi idei, cuvinte, fiinţe inumane erau în preajma mea, nu întrevedeam posibilitatea.

— Uite… stai în tine, mi-a zis Iony prinzându-mă de mână.

— Cum în mine?

— Nu e uşor. Dar eu am reuşit. Porunceşti la gânduri STOP şi apoi vei simţi VIDUL. Adică NIMICUL. Dacă nu reuşeşti du-te dincolo de gând. Acolo mai există ceva? Dincolo de gândirea ta?

Am făcut întocmai. Am spus STOP gândurilor care trebăluiau prin creştetul capului meu sau mă rog, pe acolo prin preajmă, dar erau tot mai agresive. Apoi am zis, hai să văd ce este dincolo de ele. Am mers mai departe. Vedeam ceea ce trebuia să văd. Adică NIMIC. Un hohot de râs m-a cuprins astfel încât nu mai reuşeam să stau în poziţia ce mă aşezasem. Râdeam de se zguduia hardughia. Iony lângă mine, zâmbea. Ca o drogată ce tocmai savurase ultima iarbă, abia mă puteam abţine să nu vărs o cascadă de râsete. După un timp, mintea zici că se iluminase. Îl vedeam pe Iony în culori strălucitoare şi umbre în diverse tonuri. Trecusem dincolo de nivelul fizic. Închideam şi deschideam ochii şi el era la fel. O fiinţă. Un spirit venit aici să evolueze.

Ce tot îndrugam acolo? Cum o fiinţă? Este om! Off,

iar intervenise MINTEA. Am repetat iar şi iar şi iar. Prinsesem gustul. De fiecare dată râdeam şi vedeam diferit. O perspectivă absolut distinctă de perspectiva minţii.

Mi-am dat seama că mintea mea era înverşunată. Voia să mă facă să văd ceea ce nu era adevărat. Dar mă simţeam vie doar atunci când eram EU. Nu ştiu când am reuşit să adorm într-un final. În somn, m-am întâlnit cu prietenii mei ce au grijă de mine, îngeraşii şi entităţile.

— Văd că ai ceva probleme cu partea din tine, mai umană aşa.

— Ohhh, nu ştiu ce să fac, cum să îmi împac mintea. Pentru mine este foarte important. Îmi doresc să învăţ. Dar EA nu mă lasă! am zis eu în vis, blamând ego-ul.

Îngeraşii m-au cuprins şi energia lor puternică mi-a dat o forţă nebănuită.

— Nu, nu EA este de vină. EA eşti tot TU. Nu sunteţi separaţi. La fel cum nimeni nu este SEPARAT de Creaţie. De Dumnezeu. Doar că eşti prea agăţată şi prea ataşată de MINTE. Ai învăţat-o aşa. Tot ce ai de făcut este să îţi dai seama de ADEVĂR. Chiar dacă TU nu eşti SEPARAT de MINTE, EA nu este egal TU.

Deja devenea tot mai paradoxal. Nu sunt eu mintea, dar de fapt ea face parte din mine.

— Dezbracă-te de ea. Poţi să o faci. Priveşte-o detaşat. Priveşte-o dintr-un punct diferit. Ca şi cum ai privi pe ecranul unui televizor. De sus, tu vei vedea detaşat lucrurile şi nu te vei mai agăţa de ele. Încearcă.

Să privesc de sus? Precum fac ei. Dar oare…

M-am trezit speriată cu Iony lângă mine care mă zgâlţâia. Trebuia să luăm micul dejun, dar cum nu am făcut bani niciunul din noi, eram obligaţi să acceptăm situaţia şi să cerşim cu stomacul gol. Şi evident aşa totul părea mai real. O zi mai fatidică nici nu-mi puteam imagina. Nici aerul nu mă mai mângâia ca înainte. Corpul părea lovit de spasme, ochii încercănaţi, părul zburlit. Cum

să cerşesc? Groaza mă cuprinse şi o porţie de adrenalină mă lovi. Doamne! Nici să mă mai nasc o dată, nu aş accepta inumanitatea aceasta.

— Cum vom face asta, Iony?

El mă privea într-un anume fel, dulce şi zâmbitor. Încerca să mă consoleze şi probabil să-mi arate că nu e chiar atât de rău. Mi-am luat nişte haine zdrenţuroase pe mine pe care le-am găsit în acea clădire părăsită şi am pornit spre locul teribil ce ne aştepta.

— Mi-e teamă.

— De ce?

— Să nu fie ceva cunoscuţi. Doar de asta.

Iony m-a luat de mână şi mi-a strâns-o. Era rece ca şi gheaţa. Lipsa căldurii din acea clădire ne constrânse să trăim mai rău ca pinguinii din Antarctica.

— Nu îţi fie teamă. Suntem doi. Şi oricum, am o idee…

Fiorii mă cuprindeau, se jucau cu mine şi apoi mă lăsau de izbelişte. Cu ce putea să vină? Să ne prefacem bolnavi, să spargem o bancă, să ne târâm picioarele? Care era acea idee măreaţă pe care noi să o acceptăm fără să ne simţim stânjeniţi de situaţie?

— Ce fel de idee?

— Maria… tu eşti fată… uite, aici este un carton, vom scrie pe el câteva cuvinte de înduioşare. Eşti gravidă şi nu avem unde stă.

Foarte ingenioasă imaginaţie! Primeam cumva şi un Oscar pentru cel mai fals şi prost rol al vieţii? Parcă vedeam cetele de îngeri, Arhangheli şi pe Dumnezeu în postura de regizor, adunaţi într-un salon cu holograme 3D, împărţind cele mai proaste roluri realizate de cineva în viaţă pe Pământ. Premiul special pentru o viaţă ratată mergea bineînţeles la Maria Toma! Felicitări! Iar talentul înnăscut de a se juca cu viaţa ei, părea la ordinea zilei!

„Greşit! Toţi jucaţi un rol. Adevăratul vostru sine nu se arată niciodată. Indiferent cu cine ai fi, cu cine ai

discuta, pe cine ai iubi, adevărata faţă nu se va arăta decât după o muncă asiduă cu tine însuţi. Sunteţi obişnuiţi să jucaţi un rol, să vă prefaceţi, să fiţi altcineva, doar de dragul persoanei. Asta faceţi voi, oamenii".

Vocea îmi pătrunse adânc în străfundurile fiinţei mele. Avea puterea de a-mi canaliza gândurile spre acel Adevăr. Suntem cei mai buni actori ai vieţii lor noastre.

Ne-am aşezat pe o piatră şi am scris pe carton: *„Statul ne-a furat viaţa! Doi tineri îndrăgostiţi ce aşteaptă un copil, locuiesc pe stradă. Ca să faci dreptate, ajută-ne cu un ban şi îţi vom fi recunoscători*".

În nebunia aceasta trebuia să despicăm firul în patru. Să dramatizăm ca şi cum am avea dreptatea în mâinile noastre. Ce era mai tragic în toată această poveste? Faptul că strada era casa noastră şi eram iresponsabili pentru copilul de pe drum sau că statul era de vină în această situaţie, oferindu-ne libertatea de a alege ce să facem cu viaţa noastră? În comunism munca era obligatorie, deci să fim recunoscători că am scăpat.

Iony s-a pus jos şi ţinea cartonul în mâini. Eu eram în picioare şi mă frecam pe burtă, tristă de sarcina pe care o aveam şi de situaţia mizeră în care chipurile trăiam. Căldura soarelui bătea molcom în capetele noastre şi aerul avea ceva diferit. Prima zi de cerşetorie. Prima zi în care ruşinea va fi la ordinea zilei şi oricât mă străduiam să înţeleg şi să accept, inima îmi era ruptă în două.

Câţiva oameni au început să înjure când ne-au văzut, bineînţeles înjurau statul şi guvernul. Au început să ne dea câte puţin, fiecare din sărăcia lor. O femeie mi-a spus că va veni cu haine de gravidă dacă vom mai fi acolo, la prânz. Alţii dădeau cu bani în noi, aruncând parcă în silă. Un domn ne-a luat ceva de mâncare. Nu îmi venea să cred că lumea punea botul la vrăjeli de doi bani.

Eram deja de ceva timp acolo, când de noi s-a apropiat o doamnă. Mi se părea că nu văd bine. Mi-am îngustat privirea, căutând un răspuns undeva în afara mea.

— Pot să vă ofer eu unde să locuiţi, a zis ea în timp ce mie îmi cădea maxilarul.

Nu putea să fie EA!

CAPITOLUL 5

Femeia de lângă mine, era cea pe care nu mă aşteptam să o mai întâlnesc în umila mea viaţă. Era acea femeie care îşi rodea unghiile în căutarea unui nou joc maliţios de a mă arunca de pe tabela de joc. Am privit-o consternată, cu ochii bulbucaţi şi buzele tremurânde şi am realizat că existenţa i-a oferit ceea ce merita. Era precum o epavă părăsită de ani de zile. Costelivă, cu nasul borcănat, faţa lividă şi mohorâtă, părul unsuros, iar ochii deşi strălucitori exprimau o compătimire perfidă. Mama fostului meu prieten. Ce caută ea să ajute doi tineri? Mai ales că nu mă cunoştea în persoană. Nu ştia că eu am fost cu iubitul ei fiu, Ovidiu. Spun iubit în ghilimele deoarece nu dădea nicio ceapă degerată pe fiinţa lui, de aceea nici nu a dorit să mă cunoască în tot acel timp cât am fost împreună. Se comporta cu el de parcă era un gunoi de care nu mai ai nevoie şi îţi vine să-l arunci cât colo. Nu l-a dorit niciodată deşi, băiatul făcea mereu eforturi să o asculte, să o înţeleagă şi să o iubească. Avea însă darul de a se băga în vieţile oamenilor şi evident şi în viaţa pruncului ei. Mereu găsea câte un cusur, nu îi plăcea cu cine umbla, să nu cumva să fie băiatul ei cu vreo fată de treabă, să nu cumva să fie şi el fericit. Murea de invidie de câte ori îl vedea zâmbind şi îi spunea că „*fericirea va dispărea în curând*”. Mereu i-a găsit numai depravate şi fiţoase care îl jupuiau de bani. Putea să stea liniştită! Eu am dispărut şi niciodată nu mă voi mai întoarce la el, chiar de-ar fi ultimul om de pe planetă! Ea nu mă ştia pe mine, fizic vorbind, nici nu cred că m-a văzut în vreo fotografie, şi totuşi, l-a făcut de multe ori pe Ovi să se îndoiască de mine. De aceea spun că este o zdrenţuroasă şi o femeie

parşivă…

„Mai uşor cu judecata!”

Mda… vouă vă este simplu să vorbiţi de acolo de sus. Dar când cineva îţi face rău, nu ştiu cât poţi să te stăpâneşti şi cât de mult ai putea să ierţi. Mă irită această ipocrizie. Vrea să ajute?! Serios?

— M-aş bucura să pot să vă ofer o cameră unde să dormiţi. Blestemaţii ăştia de la guvern nu au idee cât de greu este fără bani!

Încă puţin, mă gândeam eu şi ai să vezi tu cu cine stai de vorbă! *Statul nu ne ajută şi tu cu ce eşti mai bună*? Reacţia mea, deşi poate părea nejustificată, îmi străpungea creierul şi aproape îmi obliga limba să îi trântesc vorbele ce mă pişcau. Din ochi îmi jucau flăcări şi mai aveam puţin să nu o scuip între ochi. Mă uitam la Iony care avea acelaşi chip dezinteresat şi ignorant de parcă ar fi auzit asta în fiecare zi.

— Vă mulţumim, am răspuns eu politicoasă, deşi mi-aş fi dorit să îi spun cu totul altceva! Însă este prea mult ceea ce doriţi să ne oferiţi! Nu ştiu ce am putea să spunem acum…

Lăsasem privirea în jos, scobind pământul cu adidaşii.

— Haideţi cu mine, să vedeţi apartamentul! Locuiesc singură. Am un singur băiat care m-a lăsat de la optsprezece ani şi a plecat singur în chirie. Acum stă cu iubita lui şi nu am ce să-i reproşez… curând se va căsători şi eu tot singură am să fiu…

Inima începu să bată cu putere. Ovi căsătorit? Ovi al meu, pentru care îmi luasem zilele şi voiam să părăsesc pământul? Ovi, care îmi jurase iubire veşnică? Ce, Doamne iartă-mă, era cu graba asta? Nu bine se despărţise de mine, şi deja voia să-şi lege fiinţa de făptura aia? Noi nici nu aveam în plan un pas atât de important şi am fost împreună doi ani de zile! Simţeam ca şi cum stomacul s-ar fi desprins de corp şi o ia la vale departe de mine. Nu eram

vindecată, observasem şi eu că pentru nemernicul ăla, aveam nevoie de pastile antimemorie şi amnezie.

— Dragul meu, ce zici? Să mergem cu doamna? am întrebat eu pe Iony, făcându-i semn din ochi să spună NU.

— E o idee minunată! Mergem.

Preferam să mă ascund sub pământ, să fiu oriunde, dar nu acolo, nu în prezenţa acelei doamne şi mai ales nu în drum spre ea. Mâinile îmi erau încleştate, picioarele tremurau sub asfaltul ud şi aerul începuse să fie irespirabil. Oamenii mişunau pe străzi, într-o forfotă continuă, iar reproşurile minţii îmi zdrăngăneau în cochilie, fără să pot pleda nevinovată. Iony hotărâse, iar el mergea agale, privind drept înainte şi conversând din când în când cu femeia samariteancă. Curajul îmi lipsea şi aveam nevoie de el ca de aer! Dacă aş fi avut tăria să-i arunc în faţă că e ultimul gunoi de pe Pământ, drumul spre Iad nu ar fi fost pavat cu bune intenţii. Dacă aş fi avut de ales între a cerşi şi a pătrunde în minunata lume a doamnei altruiste, aş fi ales cu siguranţă cartoanele, rolul de gravidă şi săracă. Hm! Tot răul mai mic e mai de preferat.

„Aşa sunteţi voi. Urmăriţi-vă foarte bine. Observaţi câte pretenţii şi fiţe aveţi. Consideraţi că sunteţi buricul pământului, că vi se cuvine totul. Şi când vine ceva ca şi acest lucru, aparent nesemnificativ, ce spuneţi? Ohhhh, nu! mai bine fac altceva, dar numai asta nu. Asta se numeşte IPOCRIZIE!”

Îngeraşii turuiau agitând spiritele şi mai mult. Să mă simt vinovată? Dimineaţa, tristeţea mă năpădise atât de tare, încât căutam o sursă sigură de a ajunge iar la Michiduţă decât să cerşesc şi să-mi fac de râs familia, şi totuşi, călătoria asta mi se părea mai groaznică şi decât cerşitul! Ce mult se schimbă un om în preferinţe de la un moment la altul. Jalnic! Trăgeam aer în piept, în timp ce maşinile claxonau, femeia trăncănea, Iony aproba tacit şi păsările ciripeau de pe o creangă pe alta. Ce peisaj

dezolant!

Poveştile femeii nu mă impresionau, nefiind demne de un oscar sau un bestseller. Poate cu cei mai slabi de îngeri sau cu copiii să aibă mai mult succes. Câte o firimitură vagă de informaţie se gudura şi pe la urechile mele ca un sunet nesemnificativ. Din cele prinse în zbor aflasem ce viaţă mizerabilă a dus cucoana şi cum dragul nostru Stat Român şi-a bătut joc de ea, oferindu-i după 30 de ani de muncă, o pensie banală de 2000 de lei! Serios? Unii nu primesc poate nici 1.000 de lei şi nu vin să se dea cu cărămida în piept că ce nedreptate se face, după o viaţă întreagă muncită. Nemulţumitului i se poate lua darul cât ar clipi!

— Am muncit foarte mult, dragilor. Am tras din greu iar acum nesimţiţii ăştia aşa mă răsplătesc?

Eu şi Iony ne plimbam tăcuţi unul lângă altul, aşteptând lacrimile să curgă de mila ei. El admirând peisajul străzilor lăuntrice, a pomilor îngălbeniţi şi a caselor ce scoteau aburi pe hornuri. Oamenii treceau grăbiţi pe lângă noi având senzaţia că ei niciodată nu se opresc să mai privească prin jur, nu vedeau ce se ascunde dincolo de peisaje, de forme. Observam umbra lor, partea aceea pe care toţi o ascundem şi o remodelam după bunul plac. „*Eu sunt bun la suflet, uite ce-am făcut pentru mama, pentru tata, pentru fraţi sau iubit*/ă. *Ei nu văd bunătatea mea, altruismul, încrederea şi capacitatea mea de-ai ajuta total necondiţionat*”. Când colo, de fapt, sub acest ajutor aparent senzual, stă o dorinţă mai puternică de a primi şi noi înapoi ceea ce ne dorim. Ajungem până acolo încât îl implorăm pe Dumnezeu să ne împlinească toate visele şi noi să ne bucurăm de ele fără să mişcăm un deget. Patetic!

După 30 de minute groaznice de văicăreli şi bălăcării, iată se arăta trufaş, blocul femeii. Apartamentul era situat pe Şoseaua Pantelimon în apropiere de celebrul Mega Mall, o zonă care nu-mi fusese dragă niciodată, având golani de cartier, muzica răpuită şi fiţe de grădiniţă. Am

urcat la etajul 3, gâfâind, de parcă nu mai făcusem mişcare de veacuri. Cucoana era foarte sprintenă, urca scările ca un veritabil atlet în timp ce noi abia ne puteam ţine sufletul.

— Aici este, zise ea după ce băgă cheia în uşă. Poate o să vi se pară puţin murdar, nu am reuşit să fac curat azi, am plecat de dimineaţă.

Când am intrat ne-a lovit un miros de sconcs, ce ne-au mutat nările de la loc. Evident, era mai bine în văgăuna aia a maestrului! Nu fusesem niciodată în apartamentul cu pricina, însă aerul închis şi olfacţia de putregai mi-a fost suficient cât să conchid că nu am ce să mai caut pe acolo. Mă întrebam, oare omorâse pe cineva în acea încăpere?

— Eu de obicei fac curat în fiecare săptămână. Dar acum n-am mai apucat, îşi continuă doamna scuzele.

— Nu-i nicio problemă, se mai întâmplă.

În hol ne descălţarăm, deşi la cât praf străjuia prin aer, puteam liniştiţi să admirăm minunăţia de apartament şi cu picioarele încălţate. Avea un hol lung, cu un cuier din lemn, gravat cu Fecioara Maria. Din hol am intrat într-o cameră mare care avea doar o canapea, un televizor Smart şi o măsuţă tip birou. Apoi a urmat a doua cameră şi a treia, care intră una în alta.

— Dacă vă hotărâţi, puteţi să locuiţi aici, în această cameră.

Ultima cameră, era mică dar pe gustul meu. Avea un pat gigant îmbrăcat în aşternuturi albe şi pufoase şi un dulap cu cheiţă care deservea trei tipuri de rafturi. Încăperea, zugrăvită într-un roz pal, aducea mai mult a odaie pentru fetiţe nicidecum a unui băiat. Pe pereţi tronau mai multe icoane cu Mântuitorul Iisus Hristos şi Fecioara Maria. Ce doamnă credincioasă! Totuşi cam fătarnică!

— Era camera băiatului meu. Dar cum el s-a mutat…

Totuşi am remarcat pe pereţi şi un tablou cu un mic copilaş, care era fostul meu prieten…

— El este băiatul dvs? am întrebat eu, curioasă să fac o conversaţie puerilă.

— Da, el este Ovidiu. Băiatul meu drag care m-a părăsit. Sper să îi fie bine. Mi-a spus foarte mândru că urmează să se însoare cu fata asta. Bine că a dat peste o fată bună, de treabă. A mai avut una, vreo doi ani dar aia era dracul împielițat. Făcea numai ce voia ea. Mă bucur tare mult că a scăpat de ea. M-am rugat la Dumnezeu pentru asta.

Deci, eu eram aia rea şi împieliţată? Straniu. Din câte îmi aduc aminte, relaţia noastră a fost una mirifică, cu iubire din ambele părţi. Nu ne-am reproşat niciodată nimic, tot ce făceam unul pentru altul, era din pură iubire necondiţionată. Nu puteam să înţeleg de ce măsa mă considera un RĂU când el m-a iubit şi m-a respectat întotdeauna.

„Nu erai de nasul lui. Doamna voia pe cineva care să ţină cu ea, care să o ajute să-şi îmbunătăţească relaţia cu ea, care să îl îndemne să asculte de ea, nu să îl întoarcă împotriva ei. Asta nu înţelegi tu! De câte ori nu i-ai spus că mama lui nu îi vrea binele? De câte ori nu i-ai spus că nu poate să fie numită mamă din moment ce nu l-a ajutat cu nimic? Toate astea au mers în subconştientul lui. Şi tu prin asta, l-ai manipulat contra ei!”

Hmmm… e adevărat că atunci când prindeam ocazia, îi spuneam de ea şi de ceea ce este ea dar asta fiindcă eu vedeam adevărata ei faţă. Acea de victima nu i se potrivea când de fapt ea era un călău. Nu-i vorbeam din răutate, era purul adevăr. Cu toate astea ea nu a vrut să mă cunoască niciodată. Se ruga Ovidiu de ea să-mi permită să vin în vizită dar, Doamne fereşte! Nici să audă de aşa ceva. Nu avea curiozitatea de a mă vedea nici din poze. Şi totuşi, nu mă cunoştea, nu ştia nimic despre mine, cine eram, câtă iubire îi purtam în suflet băiatului ei, sacrificiul de a mă muta de acasă tocmai pentru el, mâncarea pe care i-o pregăteam cu drag, nu, nu avea habar de toate acestea.

Însă, bârfele şi cuvintele jignitoare asupra mea, erau la ordinea zilei.

— Dar ce a făcut cealaltă? am întrebat dintr-odată.

— Off, nu vreau să-mi amintesc. Credeţi-mă, nici măcar nu am văzut-o vreodată.

— Şi atunci cum ştiţi despre ea?

— Eu simt, fata mea. Simt persoanele. Nu ştiu dacă voi aţi auzit dar femeile şi în special mamele au o intuiţie foarte dezvoltată când este vorba de copilul lor. Iar eu din primul moment în care băiatul mi-a spus că are o iubită şi mi-a descris-o fizic, am simţit că nu este pentru el.

— Se poate una ca asta? am insistat eu…

— Da, se poate. Am simţit toate intenţiile ei. Ea voia să îl ia de lângă mine. Era singurul meu sprijin. Singurul! De când a cunoscut-o pe ea, a plecat de acasă şi s-au mutat împreună. Nici acum nu mai locuieşte aici însă de data asta a găsit o fată excepţională. Au şi venit ieri pe la mine. Vorbim în fiecare zi de atunci. Fata de data trecută zici că era o vrăjitoare. I-a sucit minţile. Atât de îndrăgostit era de ea că nu mai vedea nimic. Nici prieteni nu a mai avut. Fata aia l-a acaparat pur şi simplu.

Am stat pe gânduri. Într-un fel, aşa era. Când ne-am cunoscut, eram pur şi simplu absorbiţi unul de celălalt. Ne-am îndrăgostit la prima vedere, în Parcul Cişmigiu. Eu ieşisem la plimbare cu o prietenă foarte bună. Povesteam despre liceu şi peripeţiile ce le trăisem 4 ani de zile, când, dintr-odată, un tip se apropie de noi. Avea părul şaten spre blond, ochii albaştri azurii, buzele senzuale. Se aşează fix lângă noi şi eu începusem să râd, nici nu-mi mai puteam mişca maxilarele. Mi-a zâmbit şi şi-a cerut scuze că ne-a deranjat dar, nu era o altă bancă goală şi voia să se odihnească puţin. Nu-mi puteam lua ochii de la el şi nici el de la mine. Prietena mea îmi tot dădea ghionturi cu cotul, să nu-l mai privesc. Degeaba! Dintr-un foc, eram deja amorezata. A început să se bage în seamă cu mine, tot mai tare, până când am decis să ne mai plimbăm puţin.

Stătusem cu el ore întregi în parc, deşi era cam rece, şi frisoanele mă cuprindeau însă, emoţiile şi flăcările iubirii mă acaparaseră total. M-a condus acasă, târziu în noapte, nu înainte de-a mi cere datele personale. I le-am dat şi de atunci ne văzusem în fiecare zi. Relaţia am început-o la o lună după acel eveniment. Atât de exuberantă a fost dragostea dintre noi doi încât renunţasem la tot ca să ne împlinim pasiunea. El îşi abandonase prietenii, mama, colegii, pentru a fi în braţele mele. La scurt timp ne-am mutat împreună în chirie împărţind pe lângă iubire şi responsabilităţile vieţii. Dar, iubeam să fiu oxigenul lui, viaţa şi pasiunea lui. Şi poate de asta, povestea noastră a sfârşit atât de tragic.

— Interesant ceea ce spuneţi.

Iony stătea în hol ca un observator astronomic. Se uită spre cameră, o analiză de mii de ori, nici măcar nu dădea atenţie la vorbele doamnei.

— Ce spui, iubire? l-am întrebat după un timp.

L-am luat de mână. Faţa lui exprima o curiozitate combinată cu indiferenţă. Dacă stăteam să-l privesc mai bine, era un copil blajin, cu ochii mari şi blânzi şi un zâmbet nenăscut. Zici că venea de pe altă planetă.

— Nu ştiu ce să zic, o să ne mai consultăm. Vă mulţumim frumos, doamnă!

Am ieşit din cameră şi tocmai atunci uşa de la intrare făcu un scurt zgomot. Pe uşă intrase cel ce-mi bântuia încă existenţa. Ovidiu! Lângă el cu o prezenţă impunătoare, se afla ea, înlocuitoarea mea. Amna! Aveam nevoie de idei ca să mă ascund, dar unde? Toată casa era la vedere şi nu aveau niciun colţişor mai obscur unde să mă pitesc. Ultima salvare ce-mi trecuse prin minte era baia. Îmi tot imaginam că poate nu vor sta mult şi eu am să mimez că am o problemă digestivă care necesită baia un timp mai îndelungat. Cu inima în gât încercam să mă liniştesc, îmi dădeam cu apă pe faţă, mă uitam în oglindă, şi Doamne! Semănam atât de tare cu mine. Măcar dacă aş fi avut un

alt chip, sau alţi ochi sau… disperarea mă făcea să gândesc dement. Bineînţeles, eram mulţumită cu feţişoara mea de fetişcană, părul şaten, răvăşit, lăsat pe spate, dinţii albi şi strălucitori, ochii albaştri deschişi ca şi cerul senin. Frumuseţea mea nu putea rivaliza cu alta, nici măcar cu Amna aia, deşi îmi păruse totuşi o idee mai exotică.

Mă rugam în gând la Dumnezeu să mă ajute, să mă salveze din tâmpenia în care intrasem fără voia mea.

„Trebuie să dai ochii cu el. Asta este! Poţi minţi să spui că nu eşti tu. Deşi ar fi mai frumos să spui Adevărul".

Nici în ruptul capului! Aerul începuse să se facă tot mai indispensabil, abia respiram, în timp ce cu un ochi eram prin gaura cheii. Trăgeam cu urechea, atentă, să nu pierd niciun detaliu. Vocea lui Ovidiu se făcea tot mai remarcată, cu fiecare sunet înalt ce-l rostea.

— Dar cum de te-ai gândit la aşa ceva, mamă? Nu îţi dai seama ce riscant este? îl auzeam pe el, sporovăind ca un copil ce îi este teamă să împartă şi cu altul jucăria.

— Nu este niciun risc. Sunt doi copii, neajutoraţi.

— Păi nu au mamă şi tată? De unde sunt? Vreau să-i cunosc şi eu.

— Fata a intrat la baie şi băiatul este aici. Faceţi cunoştinţă.

Nu puteam să ies încă. Nu încă. Îmi tot numărăm în gând motivele pentru care trebuia cu orice preţ să rămân ascunsă, până când ei vor pleca. Însă, mama lui, bătu în uşă, şi îngrijorată mă întreba dacă sunt bine. I-am zis că da, cu jumate de glas, iar ea mi-a răspuns înapoi că mă aşteaptă să-mi facă cunoştinţă cu băiatul ei. *„Acum e acum! Nu mă mai scapă nici dracu' de întâlnirea asta!*" Surâzând, am ieşit spăsită din baie, cu capul aplecat şi mâna la stomac, căci îmi era rău, nu?

Când a dat cu ochii de mine, Ovidiu a rămas într-o poziţie nefirească, pe loc şi uşor dezorientat. Mă privea fix ca şi cum aş fi o vedenie, nicidecum eu, fosta lui iubită, ce şi-a sacrificat viaţa şi libertatea pentru el, ca să fie fericit.

În minte, vizualizam cum el mă ia de mână, îmi zâmbeşte şi mă sărută, spunând: *„Mamă, ea este Maria, iubita mea, de acum şi întotdeauna!”* Înapoi la realitate, în schimb, mă tatona, privindu-mă de sus în jos, ca pe o disecţie de broască. Cred că îi era tare greu să priceapă ce anume căutăm la el acasă, gravidă şi cu un nou iubit.

— Eu sunt Luiza, îmi pare bine.

Pe moment nu aveam altă salvare, decât să mint. I-am întins radioasă mâna. La auzul altui prenume rămase cu braţul în aer, şi ochii nemişcaţi. Iony surprins, s-a făcut comod, aşteptând deznodământul acestei poveşti.

— Semeni foarte foarte bine cu…

— Cu cine? a întrebat mama lui curioasă.

— Nu contează. Bine că nu eşti ea!

La rând a urmat Amna care clipea des din ochi şi părea încântată să mă cunoască. Mi-a întins mâna, iar eu, m-am conformat, şi i-am întins-o înapoi. Avea unghiile făcute cu lac roşu, strălucitor, părul prins la spate, vopsit într-un şaten mai închis, cu şuviţe blonde iar ochii îi scăpătau, un maroniu deschis, vrăjitoresc. Arăta maiestuos, toată un zâmbet, însă aerele ei, impregnate de superioritate, o făceau să-i scadă din valoare.

— Şi voi vreţi să staţi aici? a întrebat el, ridicând o sprânceană.

— Doamna ne-a propus. Încă nu e bătut în cuie, a răspuns Iony rânjind.

Ovi nu mă cunoaşte bine dacă crede că aş accepta vreodată să stau în aceeaşi casă cu duşmanul! Şi, în plus, nu voiam să fiu pretendentă la împărţirea apartamentului care de drept, îi revenea lui. Pentru ce atâta bătaie de cap? Pierdusem vremea în acel loc încărcat de minciuni şi iluzii când puteam să fim deja spre cocioaba Maestrului, asistând la o nouă lecţie. De ce mi-am petrecut atâta timp inutil aici?

„Să înveţi!”

Ce aveam de învăţat dintr-o situaţie atât de puerilă?

Oare chiar primisem o a doua şansă pentru evenimente de astea masochiste? Am coborât din cer ca să văd situaţii mizerabile în care trebuia să lupt şi să-mi pierd controlul?

Amna, într-adevăr, nu se putea compara cu mine. Îmi tot stătuse pe retină de când făcusem cunoştinţă cu ea. Imagini cu ei doi împreună se perindau pe ecranul meu mental ca o plimbare prin parc. Păreau fericiţi. Poate mai fericiţi decât cuplul ce-l formasem înainte, eu şi Ovi. Nu-mi mai venea atât de uşor să o judec şi să o privesc ca pe o criminală, deşi aveam informaţii că se ocupă de lucruri necurate. Cine ştie cât adevăr era în ele. Unii distorsionează atât de mult realitatea prin bârfele lor, încât ajungi chiar să crezi că nu mai e nicio îndoială în ceea ce povestesc. Drăguţă, de mii de ori mai drăguţă ca mine, fragilă, avea ochii căprui extravaganţi şi era îmbrăcată cu o geacă de piele neagră. Iar el, ohhh, aceeaşi ochi frumoşi albaştri pe care i-am iubit. Aceleaşi buze minunate pe care le-aş săruta la nesfârşit. Aceeaşi dulceaţă în priviri. Acelaşi păr şaten spre blond, unde îmi odihneam mâinile de câte ori stăteam întinşi în pat. Era acelaşi. Poate îşi schimbase doar atitudinea, dar în rest, era identic.

— Noi vom pleca, am conchis eu. Ne pare bine de cunoştinţă. În caz că vom accepta propunerea dvs, vom veni aici sau ne întâlnim pe stradă.

— Staţi aşa! Nu plecaţi încă.

Vocea care mă împiedica să plec, era a lui, cum era să nu îi dau ascultare? Aparent, inima încă mai avea treabă cu el şi asta îmi displăcea profund. M-am întors spre el, cu o moacă descumpănită.

— Vreau să vă mai întreb ceva. Cu ce vă ocupaţi? Băiatul ăsta pare foarte tânăr pentru a fi tată. Îmi cer scuze, eu am 24 de ani şi încă abia acum m-am gândit la însurătoare deşi mulţi spun că mă grăbesc şi să mai tatonez terenul. Dar voi, aşa tineri şi deja părinţi? Sunteţi căsătoriţi? Lucraţi ceva?

Iony îmi făcu semn să îl las să povestească fiind un

maestru al rolurilor şi eu nu m-am împotrivit. Ştiam că în niciun caz nu eram potrivită să inventez ceva pe loc. L-am lăsat pe el să înceapă istoria.

— Într-adevăr, suntem tineri. Eu am douăzeci de ani iar Luiza, douăzeci şi trei. Ne-am cunoscut acum un an de zile. Lucram amândoi la o firmă de transport. După două luni ne-am îndrăgostit şi ne-am mutat împreună. Firma respectivă a dat faliment şi am rămas şomeri. Nu am mai reuşit să plătim nici chiria şi aşa am ajuns pe stradă. Între timp ea a rămas însărcinată şi nu ne-am dorit să facem avort. Nu se cade.

— Păi şi nu aţi mai găsit niciun alt loc de muncă? Mi-e greu să cred asta. Doar cine nu doreşte, nu munceşte.

— Ai dreptate. Dar am tot căutat şi nu am găsit. Nu ne-a angajat nicăieri. Şi nu mă întreba de ce. Cei de la firmă ne-au pus beţe în roate. Patron era unchiul meu şi numele ne este pătat acum.

— În fine, este o poveste ciudată. Dar dacă voi aşa ziceţi. Şi cum de nu aţi dorit un avort? Ce o să faceţi cu un copil dacă locuiţi pe stradă? Căci sincer, eu nu văd cu ochi buni să locuiţi cu mama mea. Nu vă cunosc. Nu ştiu cine sunteţi. Şi nu am încredere în voi.

Amna şi-a intersectat privirea cu mine.

— Iubitule, fiecare om merită o şansă. Eu îi simt oameni de treabă. Muncitori. Dacă vreţi, eu pot vorbi pentru voi la un loc de muncă. Nu este ceva greu. La o fabrică. Măcar pentru băiat.

— Wow, ai face asta pentru noi?

Iony rămase transfigurat de bunătatea aşa-zisei vrăjitoare.

— Sigur, de ce nu? Îmi sunteţi dragi. Şi în plus, fiecare om merită o şansă de la viaţă. De la Univers. Eu cred că de asta ne-a lăsat Dumnezeu aici. Să fim buni, să facem fapte bune, să ajutăm.

Atât eu cât şi Iony eram cuprinşi de o admiraţie negândită. Dacă nu-i ştiam antecedentele atenuate aş fi zis

că e un înger coborât din Cer. I-am zâmbit înapoi, recunoscătoare.

— Şi cine îţi garantează ţie, că ei chiar vor munci?

Ovidiu, continua cu îndoielile, deşi mă privea fix, neputând să-şi ia ochii de la mine. Probabil, fiindcă îi reaminteam de fantoma fostei iubite.

— Dacă aveţi îndoieli şi nu doriţi să ne ajutaţi, eu vă înţeleg. Şi vă mulţumim pentru asta. Dar trebuie să plecăm, acum.

Când să ies pe uşă, o mână puternică m-a prins de umăr. Am privit în spate. Era el.

— Nu te numeşti Luiza, nu e aşa?

— Ba da. Luiza mă numesc, am răspuns eu, retrăgându-mă din strânsoarea lui şi fugind pe scări în jos.

M-a recunoscut! Ştia că sunt eu, cum putea să nu? Doar, toate câte au fost, nu pier atât de repede din amintirile noastre. Jos, lacrimi fierbinţi mi-au brăzdat obrazul. Iony m-a strâns de mână. Mă privea perplex încercând să înţeleagă ce e cu mine. Pentru câteva momente, puterea să scot vreun sunet, se risipi, ţinând în mine toată durerea ce îmi acaparase sufletul.

— Ce s-a întâmplat?

— Iony, el este fostul meu iubit. Am stat doi ani de zile cu el. Sunt acea fată de care doamna a zis că era un drac împieliţat. Eu sunt aceea, Iony. Cum să nu plâng? Nu înţeleg ce vrea Viaţa să învăţ de aici. Nu ştiu de ce! Încă îl mai iubesc. Îmi este foarte greu să îl văd cu altcineva.

Am rămas cu lacrimile întipărite pe obrazul fierbinte, ţinându-l de braţ pe Iony, până am ajuns la metrou.

CAPITOLUL 6

Ochii îmi clocotiră în lacrimi şi aveam senzaţia că gravitaţia nu-mi mai era un prieten credincios, având oricând puterea să îmi dea drumul pe asfalt. Aerul îmi lipsea, de zici că eram un cadavru plutitor iar stomacul îşi

făcea simţită prezenţa prin mici pulsaţii de durere. Mă aşezasem pe o bordură, în apropierea magherniţei, trăgând adânc aer în piept dar, parcă îl furase vrăjitorul cel rău şi nu mai aveam acces la el. Mi-am pus mâna pe inimă căutând o scăpare de la îngeraşi, dar, nicio şansă. Parcă erau toţi plecaţi în vacanţă. Lecţia asta idioată mă sufoca până la pierire. Ce voiau? Să-mi dau sufletul? Să rămân acolo prizonieră? Să accept şi să locuiesc cu demonul într-o casă? Nimic nu-mi dădea de înţeles de ce a trebuit să mergem în casa aceea groaznică şi să mă comport ca şi cum erau străini cei din apartament. Dacă Iony ar fi spus NU din start, ziua ar fi decurs diferit şi nu aş mai fi fost atât de recalcitrantă şi revoltată. Am ajuns într-un sfârşit la cocioaba magicianului maestru, palidă, tremurând de zici că aveam Parkinson.

— Unde aţi fost? Este trecut de ora prânzului. Vedeţi că dacă nu aveţi bani, nu mâncaţi. Aşa este convenţia aici.

Săculeţul cel dătător de bani nu era nici 1 % umplut, abia dacă aveam câteva bancnote. I-am luat de pe fund şi i-am numărat. În total 100 de lei. Binişor, pentru câteva ore de chin.

— Am strâns o sută de lei, am zis eu cu faţa spre Iony.

— E bine şi atât. Hai să mâncăm!

Cum nu mâncasem încă şi era deja trecut de ora patru, am căutat cu privirea ce opţiuni am avea. Dacă mâncarea aia putea fi comestibilă într-un fel. Pe masa crăpată în două din bucătărie îşi făceau veacul tot felul de alimente atractive: pâine, şuncă mucegăită, ouă stricate şi apă. Nimeni nu cârtea nimic, şi tuturor li se părea absolut normal să mâncăm din gunoi. Mă întrebam, unde naiba nimerisem? La cerşit suntem primii, din gunoi mâncăm, ce să mai! Tot tacâmul unei vieţi absolut fabuloase! Tăcerea din jurul mesei îmi dădu un imbold de a începe conversaţia.

— Cum sunteţi azi? am întrebat eu în speranţa că voi destinde puţin atmosfera.

— Nu e treaba ta! veni răspunsul prompt de la una din fete.

Misterios! Aveau un secret ce plutea în aer lăsându-mă pe mine să-l caut cu lupa. Maestrul îşi făcu apariţia în bucătărie emanând un iz de medicamente şi petrol.

— Când mâncăm nu vorbim, aşa e convenţia aici. Fiindcă uite! Tu mănânci, vorbeşti şi ai o anumită stare, da? Dacă atunci când mănânci ai o stare de nervi sau poveşti, toată aceea stare merge asupra mâncării. Iar mâncarea ajunge în stomac. Ea se preface în energie. Şi ce fel de energie va fi? Negativă! Trebuie să învăţaţi să mâncaţi în linişte. Fără niciun cuvânt sau gând.

Râsul mă provoca să-mi exteriorizez sunetul animalic în timp ce mă chinuiam să ronţăi o felie de pâine goală. Câte aberaţii se mai spun în lumea asta magică! Şi totuşi, ce treabă are scula cu prefectura? De câte ori nu mâncasem cu ochii îmbălsămaţi de lacrimi, sau ucisă de tristeţe? Dacă m-aş fi oprit din molfăit doar pentru o stare, aş fi ajuns noul Miss Universe de 30 de kg.

— Ştiu că nu crezi, Maria. Te simt şi te văd. Ţi se pare o aberaţie! Va veni o zi în care vei vedea cu propriii tăi ochi fizici ceea ce spun. Ştiu că mulţi sunteţi raţionali dar tocmai de asta îmi doresc să dau de pământ cu raţiunea aia a voastră! Nu mă! Pământul ăsta fizic nu e totul! Mâncarea aia nu e totul! Ceea ce mănânci te afectează! Dincolo de mâncare, este altceva! Este ENERGIE! Dar nu mă mai strofoc eu să vă explic. Mâncaţi cum vreţi.

Am reuşit performanţa de a-l irita pe magicianul maestru. Curios, fiindcă nu spusesem absolut nimic. Îmi citise gândurile astea năstruşnice, probabil. Capul începuse să-mi vâjâie şi mă simţeam deja în plus acolo. Ceilalţi toţi stăteau la rugăciune, meditaţie, inclusiv îi vedeam cum aşezau palma peste mâncare. Nu, categoric, nu acesta era locul potrivit pentru mine! Nu-mi pria deloc, ca să nu mai spun că înţelegerea mea spirituală era egală

cu zero! Şi totuşi, acest magician sau vrăjitor sau ce o fi, mă suporta încă deşi îmi ştia personalitatea. Curios!

Iony concentrat avea ochii închişi, mâinile deasupra feliei de pâine, şi murmura ceva indescifrabil. Arăta ca o bunicuţă ce stă în genunchi în faţa unei icoane.

— De ce faci asta, Iony? Explică-mi!

Mi-a arătat cu degetul să tac în timp ce el continua să deseneze cu mâinile în aer. Ce ilar! Mi se păruse că aterizasem într-o dugheană de drogaţi. Pofta îmi pierise instant aşa că m-am retras spre locul de odihnă…

Maestrul s-a luat după mine intrând în camera repezit.

— Maria, tu nu faci aici ce vrei tu. Ai înţeles? Avem nişte reguli şi este foarte important să le ţii minte.

Mi-a arătat o foaie scoasă la imprimantă ce conţinea regulile Şcolii de Ocultism marca Aurel zis şi Troiţă. Mi-am afişat zâmbetul molipsitor şi am început să citesc cu voce tare.

„Bine ai venit la Şcoala celor ce vor să înveţe despre ei înşişi şi despre viaţă. Ca să ne facem viaţa mai uşoară, aici sunt câteva reguli pe care trebuie să le respectaţi. Orice încălcare va avea o pedeapsă. Şi nu cred că vrei să cunoşti aceea pedeapsă.

1. Această Şcoală este diferită de toate şcolile pe care le-ai frecventat vreodată. În primul rând, nu este ca şi celelalte. Este o şcoală altfel. O şcoală a spiritului. De aceea este foarte important să respecţi cerinţele maestrului şi a celorlalţi discipoli. Dacă cineva te roagă să faci ceva, ajută-l sau îndeplineşte-i dorinţa. Aici nu există „*nu vreau, nu pot, nu ştiu*”. Dacă cineva te roagă ceva şi nu faci, vei fi pedepsit!

2. În fiecare zi ai nevoie să cunoşti planul material. Pentru asta vei merge să munceşti. Poate pentru tine mersul la cerşit nu este o soluţie bună. Repet! Nu ai venit aici ca să fii ca cei 99% dintre oameni. Aici totul este diferit. De aceea, mersul la cerşit va fi pentru tine o lecţie

minunată. Puteam să accept să ai un loc de muncă obişnuit. Dar asta nu te va învăţa modestia. Doar omul modest poate evolua pe această cale spirituală. Cu timpul voi accepta să ai şi un alt loc de muncă, cum ar fi cel de gunoier, femeie de serviciu sau alte joburi aşa-zis ruşinoase.

3. În fiecare zi vei avea lecţii de învăţat. Eu nu vreau să îţi dau totul mură-n gura şi să-ţi prezint planul spiritual precum o lecţie la şcoală. Doar teorie. De aceea practica este foarte importantă. Experienţa este foarte importantă. Vei avea de făcut multe lecţii şi experienţe care te vor ajuta să te cunoşti, să ştii cine eşti şi ce faci aici. Dacă doar îţi spun ce sunt chakrele, ce sunt entităţile şi ce este Dumnezeu, vei lua totul în derâdere şi ai două posibilităţi, ori să iei totul de-a buna ori să nu crezi ceea ce nu te ajută. Învăţătura pe propria piele este cea mai importantă!

4. Te vei trezi în fiecare zi la ora 5 dimineaţa. Vei începe cu rugăciunile şi meditaţiile. Acestea sunt obligatorii. După care, dacă ai muncit, vei mânca. Dacă nu, nu vei primi de mâncare. Mergi, munceşti şi apoi primeşti mâncare la masa de prânz.

5. Te vei culca în fiecare zi la ora 22. De ce? Fiindcă organismul tău să se obişnuiască cu un program. Disciplina aceasta îl va ajuta să se menţină în acest plan fizic. Altfel îţi vei lua lumea în cap şi totul va fi haotic. Vei fi dezechilibrat şi nu vei reuşi să te menţii pe Pământ. Vor apărea bolile şi alte necazuri, care nu îţi vor face bine.

6. Când este timpul mesei nimeni nu vorbeşte! Mâncarea este sacră şi nu o vom păta cu energiile noastre. Orice cuvânt sau gând pe care-l spunem în timpul mesei poate afecta corpul nostru. De aceea eu recomand să nu vorbim, să nu gândim ci doar să simţim gustul şi să ne bucurăm că putem să mâncăm şi avem ce.

7. După masa de prânz, vei primi noi lecţii de făcut. Îţi voi explica anumite lucruri unde este necesar să cunoşti teoria, după care vine practica. Aceste lecţii sunt foarte

importante pentru creşterea ta. În orice şcoală ai mers sau vei merge, nu vei reuşi să înveţi decât practicând.

8. Cu timpul, te voi chema să stai alături de mine când vin oamenii pentru diferite probleme. Ca să cunoşti şi cu ce se confruntă ei. Pentru asta însă ai nevoie de ceva timp de integrare şi înţelegere.

9. Nu admit relaţiile de iubire şi cele sexuale! Aici nu vei vedea aşa ceva! Sunt de acord că avem nevoie toţi de energia sexuală însă asta nu se va întâmpla între discipoli. În astfel de cazuri veţi fi trimişi în altă parte cu alţi oameni. Când dragostea şi plăcerea intervin, evoluţia spirituală va cădea pe locul doi. Ceea ce nu este de dorit!

10. Nu poţi pleca de aici decât în două cazuri. Ori murind ori terminând această şcoală. Vei avea de parcurs 4 trepte. Prima treaptă este cea a iubirii, a doua este cea a abundenţei, cea de-a treia este cea a sănătăţii şi cea de-a patra este cea a spiritualităţii. Acum te afli la prima treaptă. Treapta iubirii.

Bine ai venit şi îţi doresc multă înţelepciune în această şcoală!”

Între timp toţi s-au aliniat gură cască să audă şi ei regulile Maestrului. Vocea mea se stinse rapid odată cu ultimul punct. În minte îmi veneau regulile de la şcoala normală care erau de mii de ori mai normale şi logice. Aici, desfăşurarea învăţăturii mi se părea restrictivă şi inumană. Iar îmi apăruse pe ecranul mental, întrebarea ce mă schingiuia de ceva timp: Ce mama naibii căutam eu într-o şcoală de acest fel? Dacă chiar Dumnezeu m-a împins către acest loc (deşi îmi vine foarte greu să cred!), ce intenţie avea cu mine? O şcoală cu atât de multe restricţii nu se mai poate numi şcoală. Ori vii să înveţi, ori eşti manipulat să faci ce vor alţii. Mi se părea nedrept să locuiesc cu aceşti tineri pentru care viaţa spirituală e totul, în timp ce eu nu dădeam doi bani, ci eram împinsă de la spate de o gloată de îngeri. Şi colac peste pupăză, nici nu-mi răspundeau când aveam nevoie! Decât atunci când li se

năzărea lor să îmi dea o mână de ajutor.

Priveam în jur şi feţele lor exprimaul nimicul, vidul. Iony, ca de obicei, tăcut, acceptând nişte reguli idioate! Indiferenţa şi acceptare! Asta se dorea din partea noastră, iar el cu siguranţă a trecut cu brio acest test.

Am împăturit foaia şi i-am înmânat-o înapoi Maestrului, care zâmbea.

— Deci, acum ştii Maria, ce ai de făcut aici. Te rog să păstrezi foaia şi să o reciteşti din când în când, până îţi intră în creier!

Ieşise apoi din odaia noastră precum a intrat. Ca un uragan. Căutam o privire, un sprijin, un aliat în această poveste, însă, nimeni nu părea să fie în acord cu mine.

După ce au plecat toţi către încăperile lor, mi-am întins pledul pe cărămizile fărâmiţate, încercând să leg o conversaţie.

— Nu-mi găsesc cuvinte, Iony. Pentru mine aceste reguli sunt pur şi simplu, prea greu de digerat! Nu ştiu dacă le pot respecta. Şi problema e că nu am cale de scăpare.

— Ai venit aici să evoluezi, nu? Ei bine, evoluţia nu este uşoară, Maria. Majoritatea oamenilor duc o viaţă atât de banală şi cred că sunt binecuvântaţi fiind fericiţi, căsătoriţi, cu copii, loc de muncă bun şi bani. Dar nu aceea este viaţa adevărată! Oricine poate trăi aşa viaţă. Însă nu oricine poate să evolueze. Nu oricine poate cu sudoarea frunţii să trăiască pentru Adevăr şi Cunoaştere. Nu înţeleg de ce dramatizezi şi te tângui. Ce este uşor? Nici măcar să te naşti nu e uşor. Ai nevoie de o cale uşoară? Mori atunci! Şi aceea va fi cea mai uşoară cale…

Îl priveam cu o expresie vidă punând toată teoria cap la cap, încercând să înţeleg şi să accept măcar un sfert din ceea ce îmi spunea dar, tot ce reuşeam era să mă eschivez. Ceva în interiorul meu clocotea, ardea, mă jupuia de vie. Cum poate cineva învăţat într-un fel să accepte dintr-odată altceva? Poate eram eu prea îngândurată, aveam oricum

mintea plină de gânduri sinistre. Ştiam că altă cale de scăpare nu aveam decât să respect aceste reguli şi să merg mai departe. Ori muream şi atunci aş fi ajuns în acel loc unde nu doresc la nimeni, nici măcar celui mai mare duşman.

— Crede-mă, aş vrea să accept cu inima deschisă aceste lucruri! Dar sunt foarte greu de acceptat! Eu până acum eram o fată simplă, normală, cu un iubit şi o facultate ce încă nu e terminată. Aveam o mamă. O casă unde să stau. Acum nu mai am nimic!

Lacrimile începeau iar să se afişeze pe obrazul meu, descoperindu-mi vulnerabilitatea. Viaţa aceasta, în locul acesta, era mai dificil de acceptat, decât pierderea iubitului meu. Să stau doar aşa, cu mâinile în sân, fără să mişc ceva, fără să-mi spun of-ul şi mai ales fără să fiu eu, aşa cum sunt, îmi provoca anxietate. Eram strânsă ca într-un corset de promisiunea pe care i-o făcusem lui Metatron, deci nu aveam cum să mai scap din acest infern.

Iony începu să mă mângâie pe spate, în timp ce eu stăteam cu pumnii încleştaţi şi genunchii strânşi. Maestru se ivi din nou în capul uşii.

— Ai înţeles regulile? Nu cred că trebuie să mă repet, Maria.

— Le-am înţeles. Dar nu văd cum…

— Ce nu vezi? Normal, încă eşti OARBĂ. Preferi PĂMÂNTUL ĂSTA! Preferi MATERIALUL, FIZICUL! Dă-l naibii de plan spiritual, nu? Ce e ăla? ăla nu-mi dă de mâncare. Ştiu eu ce gândesc mulţi. Aşa eram şi eu cândva. Şi crede-mă, poate mai grav decât tine. Odată ce mi-am deschis ochii adevăraţi, am văzut totul. Am văzut ADEVĂRUL. Am văzut feţele oamenilor, cele adevărate. Mi se relevau aşa puţin câte puţin toate. Şi ce aveam de făcut? Să le accept şi să nu fiu aşa ca şi ele. Să fiu diferit. Să evoluez. Nu vei reuşi să faci asta decât muncind în fiecare zi. Şi ai să vezi cum timpul îţi va schimba percepţia asupra vieţii.

Cuvintele uneori pot înşela viziunea, mai ales dacă sunt spuse pe un ton sensibil şi sub formă de poveste. Dintr-odată, îl vedeam ca pe propriul tată. Ascundea multe însă ce era de necrezut, însuşi faptul că în spatele omului binevoitor şi bun şi săritor, ieşea uneori o fiară ce dădea cu tine de toţi pereţii dacă nu evoluai. Iar acest lucru îmi displăcea.

— Lecţia de astăzi, va fi cruntă pentru tine, Maria. Ştiu că ai să mă urăşti. Şi poate cu atât mai mult, vei dori să pleci. Oricum ştiu că vrei să fugi de aici, precum o laşă şi să laşi totul în spate. Să trăieşti viaţa aia de căcat pe care o trăiesc majoritatea. Dar nu uita un lucru, ai revenit aici tocmai pentru evoluţia ta! Dumnezeu ţi-a dat această şansă fiindcă a văzut în tine un potenţial. Iar dacă tu dai cu piciorul, ştii ce se întâmplă? Vei merge acolo unde nici măcar criminalii nu ajung. Cel puţin nu toţi. În ANTICER. Acolo va fi locul tău. Şi ştiu că nu îţi doreşti. Doar ai văzut cum e acolo. Să ştii că nu eu îţi dau aceste lecţii. Ei îmi spun ce să faci. Unde să te trimit. Ce lecţii ai de primit.

— Cine sunt ei?

— Cei de Sus care au grijă de tine şi ţi-au dat această şansă. Metatron şi ceilalţi îngeri şi entităţi care au grijă de tine. Uneori îţi vorbesc şi sunt momente când îi auzi şi poate îi şi asculţi. Dar sunt şi momente când vorbesc dar nu au cu cine. Căci, Maria, unde e? Nu e nicăieri.

— În ce sens nu sunt nicăieri?

— Nu eşti atentă, prezentă. Eşti în mintea ta! De aceea primul lucru pe care îl ai de învăţat este să îţi cunoşti mintea. Să vezi de ce este ea în stare atunci când devii INCONŞTIENTĂ. Ştii, este o punte foarte mică între CONŞTIENT şi INCONŞTIENT. Iar tu trăieşti foarte mult în inconştienţă, în ignoranţă. La fel fac şi ceilalţi 99% din oameni. De aceea lucrurile se repetă, de aceea sunt mereu nefericiţi şi primesc câte o lovitură de la viaţă. Fiindcă sunt în MINTE, în IGNORANŢĂ. Vine o lovitură şi ei în loc să se întrebe: *de ce s-a întâmpl*at *asta? Care este motivul?*

Cu ce am greşit? Ei ce fac? Vaaai, m-am îmbolnăvit, aşa a vrut Dumnezeu. Hai să luptăm contra bolii! Hai să mergem la medicul fizic ce habar nu are de cauze spirituale. Şi apoi când vine moartea şi îi ia, ce se întâmplă? Toţi plâng după ei, că ce oameni buni au fost. Or fi fost oameni buni dar proşti! Nu fi şi tu aşa!

— Care este prima lecţie de învăţat? Tot nu mi-ai spus.

— Prima lecţie este cea a MINŢII. Vrei să-ţi cunoşti mintea cu adevărat? Fă ceva ieşit din comun. Mă gândesc acum la ceva. Da, ştiu! Te duci la mama fostului tău iubit, unde aţi fost astăzi şi îi spui că tu eşti de fapt Maria, fostă iubită a băiatului ei.

Strângeam din ochi cât de tare puteam în încercarea de a mă elibera. Un fluture îşi făcu apariţia nestingherit, zburând prin încăpere. Iar eu îmi vedeam propria moarte, înmormântarea, cadavrul, oamenii bocitori, preotul ce-mi cânta slujba. Atât de nesemnificativ acest fluturaş şi totuşi, vedeam tot ce poate să fie mai rău. Moartea. Să merg în faţa femeii aceleia, să-i spun adevărul, era ca şi cum m-ar fi trimis să fiu schingiuită de un călău, în faţa populaţiei. Mai crud de atât se putea?

— Nu, asta nu! Nu pot!

— De ce ai minţit? De ce ai spus că eşti Luiza? Când de fapt numele tău este altul? De ce nu ai avut curajul să mergi la ea să îi spui, *doamnă, eu sunt Maria, cea care a fost prima iubire a băiatului dvs. Îmi pare rău dacă v-am creat neplăceri, însă eu aşa sunt şi aşa am crezut că sunteţi şi dvs. Îmi cer iertare pentru asta*. De ce nu ai spus asta? Nu ai avut curaj să vorbeşti cu femeia aceea şi să îi spui adevărul? Pe calea asta NU există aşa ceva. De aceea, vei merge la ea şi îi vei spune cine eşti.

Priveam spre Maestru, apoi la Iony, apoi în Pământ şi iar la el. Până la urma înţelesesem care era scopul acestei lecţii, trebuia să fiu corectă. Dar ea, ea de ce nu a fost? Îmi părea inadmisibil să mă postez în faţa ei cu lacrimile

blajine pe ochi şi să-i spun sincer că sunt Maria. Nu vedeam acea imagine, oricât mă străduiam. Şi, mai ales, nu atâta timp cât Ovidiu era acolo cu Amna.

— Nu pot să fac asta, Maestre. Cum aş putea? Pune-te în locul meu!

— Tocmai că mă pun! Şi nu văd rostul să minţi oamenii. Pentru ce atâta minciună? Ce câştigi? Tu nu vezi că şi aşa oamenii sunt cum sunt, nu mai au nevoie şi de invenţii şi povesti nemuritoare. De aceea, vei face asta! Te duci chiar acum la ea. Şi îi explici femeii cine eşti. Ca să fii sigură că nu păţeşti nimic, îl iei şi pe Iony cu tine. Şi punct. Nu mai discut!

Ieşi val vârtej din cameră, lăsându-mă îngândurată pe cărămizile reci.

— Iony, ce zici? Să fac asta? Cum?

— Trebuie. Este o lecţie, Maria. Priveşte-o ca pe o lecţie.

— Şi dacă va fi şi el acolo? Sau mă va lovi doamna?

— Îţi asumi. De la început nu trebuia să minţi.

Într-un final, mi-am luat propria soartă în mâini, inima în dinţi, picioarele la spinare şi am pornit spre lecţia ce îmi era fatală. În sufletul şi mintea mea. Căci în realitate poate nu era atât de grav, nu?

CAPITOLUL 7

Strângeam din dinţi cât puteam de tare. Tremura carnea pe mine şi sufletul îmi era împrăştiat în mii de bucăţele. Fiecare pas mă ducea mai aproape de propriul sicriu. Durerea era mai adâncă decât orice altă experienţă. Până şi momentul când Ovidiu m-a părăsit a fost un mic copil. Nici în cel mai negru coşmar nu îmi închipuiam ce avea să urmeze.

Oamenilor le este teamă de adevăr. Atunci când spui cuiva adevărul despre ceea ce crezi sau simţi, eşti automat judecat şi dat la o parte. Soarele poate să lumineze frumos,

luna să dispară, dar omul niciodată nu va învăţa să fie sincer. Până la urmă ce este sinceritatea? O formă de credibilitate. Majoritatea locuitorilor de pe acest Pământ se tem să fie sinceri. Nici măcar cu propriile opinii nu suntem pe aceeaşi lungime de undă şi nici măcar nu le recunoaştem. Dacă în faţa noastră se află cineva care are o altă părere, preferăm să tăcem şi să îi dăm satisfacţia de a avea dreptate. Şi toate astea pentru ce? Pentru teama de a nu fi judecaţi!

La fel mă simţeam şi eu. Frică aceasta îmi invada corpul precum o seringă cu ser. Cum să merg eu să spun cuiva cine sunt? Tot trupul îmi era străbătut de spaima acelui moment ce devenea iminent. Delirul se juca cu mintea mea ţesându-mi poveşti şi imagini cât mai diabolice. Unde erau îngerii când aveam nevoie de ei? Drumul parcă se contracta, se transforma într-o clipă şi mă aducea în prezentul nimicniciei mele. Trăgeam aer în piept, mă împiedicam de bolovanii de pe drum şi ochii mă usturau de atâta concentrare. Voiam să mă liniştesc şi să îmi revin din mintea asta efemeră. Amintirea aceea când am fost la ea şi mirosul înţepător de mizerie, întâlnirea cu Ovidiu, toate îmi dădeau năvală în cap şi nu mă lăsau nici să respir. Iony mergea pe lângă mine ca un simplu însoţitor, fără nicio gând absurd, fără vreo prejudecată sau grijă. Era atât de calm! Aveam atâta nevoie de liniştea lui şi din păcate nu putea să-mi transfere şi mie o doză.

— Iony, nu ştiu cum voi putea să fac asta!

Izbucni în râs.

— Maria, revino-ţi! Lumea nu este aşa cum o crezi tu. În această viaţă nu facem doar ce vrem noi şi ce ne place. Nu! Facem ceea ce trebuie făcut.

M-am oprit şi mi-am fixat privirea în ochii lui. Ce ciudat! Minciuna nu plutea prin aer, din contră, sinceritatea era ca la ea acasă. Nu se juca cu mine ci vorbea din fiinţa lui. Atât de diferit faţă de restul lumii. Mă prinse de mână şi încerca să-mi insufle din pacea lui. Nu

ştiu cum reuşea să aibă atâta indiferenţă faţă de problemele psihologice ale omenirii. Sau cel puţin faţă de problemele reale. Eu eram atât de îngreunată în acest joc şi mă simţeam precum un balon ce stă să explodeze. Iar el, atât de sigur, atât de liniştit!

— Înţeleg. De fapt, iar mint. Nu înţeleg nimic! Nu pot să fac asta.

Iony mă trăgea după el răsărind de undeva un firicel de încăpăţânare. Voiam să mă las dusă de val şi să-l ascult, atât cât îmi permitea firea egoistă. În sinea mea, îl uram, îl uram fiindcă aveam senzaţia că nu mă înţelege şi vrea cu tot dinadinsul să ascult de tâmpitul ăla de Maestru!

— O vei face! Altfel, vei fi pedepsită. Şi nu cred că vrei să ştii ce pedeapsă vei primi. Maria, nu îmi doresc să treci prin pedeapsa!

Da, credeam că pedeapsa era mai lejeră, în fond ce mi se putea întâmpla mai grav decât să mor? Trecusem o dată pe acolo, experimentasem şi chiar nu fusese atât de rău precum spun cei ce sunt faţă în faţă cu ea. Dar, să merg la femeia aceea şi să-mi vărs năduful spunându-i poveşti nemuritoare, îmi era cu neputinţă. Nici să-i zic adevărul adevărat despre mine, nu puteam. Dacă ar fi ştiut ce simţeam pentru ea, câtă ură acumulasem în tot acest timp de când s-a intersectat băiatul ei cu mine, cred că m-ar fi ucis instant. Reacţia ei mă făcea să îmi muştruluiesc conştiinţa şi să-mi încalc principiile. Dacă m-ar lovi, aş putea să mă apăr, oferindu-i în schimb, o palmă usturătoare. Însă, dacă m-ar ucide, hmm… acolo nu aş mai avea sorţi de izbândă fiindcă nu am nimic la mine care să mă apere. Iar, Iony, nu s-ar băga el în karma mea cu ea. Poate totuşi, Ovidiu… dar, nu-mi făceam speranţe.

Când am ajuns în faţa blocului m-am oprit să îmi trag sufletul. Liniştea din jur nu îmi putea schimba starea. Frunzele dansau roiuri şi vântul se simţea pe pielea mea deja de găină. Iony mi-a întins mâna în semn că este alături de mine. Eu îmi doream altceva, să fug cât m-ar

ţine picioarele şi să nu fiu nevoită să trec prin infernul adevărului.

Am sunat la interfon cu sufletul cât un purice. Am aşteptat un moment, rugându-mă să nu fie acasă. La ultimul sunet vocea doamnei se auzea încet. I-am spus că suntem noi, tinerii din piaţă. Ne-a deschis. Devastată, cu lacrimile în colţurile ochilor, nu-mi puteam stăpâni emoţia. La ea, aceeaşi atmosferă banală, acelaşi aer închis, aceeaşi musafiri. Ne-a poftit în bucătărie, aşezând pe masă o salată de fructe. În sfârşit, mâncare comestibilă! Mi-am luat un măr în timp ce mă ştergeam la ochi de lacrimile intruse. Iony, tăcut ca de obicei, se puse lângă mine, adulmecând scandalul ce urma să vină. Femeia se aşează lângă noi, privindu-ne ca la cinematograf.

O voce puternică m-a scos din starea aceea în una mai dramatică. Ovidiu.

— Aţi revenit? Vreţi să vă mutaţi aici? Nu vedeţi că…

— Taci, copile! Fata asta plânge aici şi tu vorbeşti de aiurea.

Privirea lui mă fixă insistent, amăgindu-mă că de fapt el ştie cine sunt.

— Nu, nu ne vom muta aici. Să fie fericit băiatul dvs.

— Dar, de ce plângi?

Am tras adânc aer în piept, privind în jos, şi cu voce stinsă, i-am confesat identitatea mea.

— Pentru că v-am minţit, doamnă. Nu v-am spus adevărul. Eu vă cunosc pe dvs. Vă ştiu de 2 ani de zile. De când l-am cunoscut pe Ovidiu.

Lacrimile cu o încăpăţânare şi mai dârză se jucau de-a rostogolul pe obrajii mei. Femeia făcut ochii cât cepele, privind când la mine, când la Ovi.

— Cum? De unde mă ştii? Şi ce treabă ai tu cu băiatul meu?

Greu, foarte greu să mărturiseşti cine eşti cu adevărat în circumstanţele date. Poate, dacă nu ar fi avut o asemenea prejudecată despre mine, mi-ar fi fost mai uşor

să-i mărturisesc. Mă simţeam ca un acuzat în faţa marii judecări. Ovidiu m-a salvat oarecum.

— Eu ştiam că tu eşti, Maria.

— Maria? Dar cum? Doamne! M-am lăsat prostită în halul ăsta! Dumnezeule!

Îşi puse mâna la cap, tânguindu-se. Privea crispată în gol, procesând mai greu informaţia, probabil.

— Îmi pare tare rău, doamnă. Credeţi-mă. Nu ştiu de ce v-am judecat aşa. Acum puteţi să staţi liniştită, nu mai sunt cu băiatul dvs şi el este fericit cu cealaltă.

Ovidiu părea să-mi zâmbească cu ochii, deşi nu îi clintea, iar eu mă pierdeam iar în albăstrimea lor. A venit către mine şi mi-a întins mâna.

— Maria, eu te iert. Pentru mine ai fost o floare ce avea nevoie de căldură şi iubire. Drept urmare, te-am iubit foarte mult. Tu ştii cel mai bine acest lucru. Şi azi când te-am revăzut şi te-ai ascuns sub alt nume nu-mi puteam lua mintea de la tine. Nu ştiu prin ce circumstanţe s-a întâmplat asta. Ştiu doar că am fost extrem de tulburat. Să ştiu că eşti însărcinată cu altul…

I-am atins palmele calde, în timp ce-l priveam în ochi. Să spun oare adevărul?

— Nu sunt… of, nu ştiu cum să explic. Ceea ce fac şi sunt eu acum, nu are explicaţie. Cel puţin nu una raţională. Îmi pare rău pentru tot. Îmi cer iertare, doamnă, m-am întors către ea, ştiu că nu mă puteţi ierta însă eu nu am nimic cu dvs. Şi staţi liniştită căci băiatul dvs este în siguranţă acum, cu iubita lui, nu mai sunt eu ca să încurc viaţa lui…

Doamna continua să descifreze ceea ce auzise de la mine. Iony îmi zâmbi pe sub mustaţă iar Ovidiu era tulburat şi avea o privire de parcă dragostea a intrat iar în sufletul lui.

— Nici eu nu am nimic cu tine, fetiţo. Nici nu ştiu ce mă supără mai tare. Faptul că ai minţit că ai nevoie de ajutor sau faptul că mi-ai ascuns adevărul. Oricât aş fi eu

de hapsână şi rea în ochii tăi, eu îi doresc doar bine lui Ovidiu. Înainte nu vedeam acest bine alături de tine. Dar acum… parcă ceva îmi spune că eşti diferită.

Palmele începuse să-mi transpire. Ce schimbare de atitudine şi temperament! Îmi juca mintea feste sau chiar era real? Femeia aceasta, care mă urâse atâta timp, îmi spunea dintr-odată că sunt diferită şi… Încercam să îmi calmez gândurile care veneau şi plecau de parcă erau pe autostradă.

— Staţi liniştită. Noi plecăm acum. Şi nu vă mai deranjăm niciodată.

M-am ridicat de pe scaun, îmbujorată la faţă, iar Ovidiu m-a oprit în faţa uşii. Mi-a mângâiat chipul. Degetele lui firave se plimbau pe obrazul meu, finuţ, precum făcea odinioară. Fiorii porniră pe şira spinării într-un joc orb. Cât de prost ştiam să joc teatru! Trebuia să-l resping, să-i mut falca de la loc, să-l împing şi să-l trimit direct la Amna aia care-i sucise minţile. Nu să stau ca o tută în faţa lui, pierdută, ca o insulă pustie. Îi plăcuse să mă chinuiască şi încă continua să o facă. Vocea lui, senzuală, îmi alinta dorinţa.

— Nu vreau să pleci. Te rog, Maria. Rămâi cu mine!

Rugămintea lui îmi provoca firicele de căldură pe toată suprafaţa trupului. Încă reuşea să mă aducă la stadiul de legumă. Acele cuvinte duioase, acele dulceţuri. „*Rămâi cu mine!*” Orice fată ar lăsa totul în acel moment pentru iubirea vieţii ei, dar, eu nu eram orice fată. El nu mai exista în fiinţa mea, şi aveam o misiune de parcurs, care oricât de grea îmi părea, la final îmi va aduce satisfacţii şi bucurii. Nu-mi permiteam să risc, să dau înapoi, când dreptul acela îmi fusese luat. Gândul îmi zbura spre Maestrul meu care probabil mă testa. Voia să vadă ce aleg.

— Nu pot să stau, Ovi. Ce a fost în trecut, a rămas acolo. Acum eu nu mai sunt la fel. Te rog, dă-mi drumul.

— Ştiu că eşti diferită. De aceea simt atât de mult să

fiu în preajma ta. Să te ţin aproape de mine. Să te îmbrăţişez. Să te sărut. Te vreau în viaţa mea, Maria. Pentru totdeauna! Să baţi în piept la mine. Să fim un singur suflet. Chiar azi îi spuneam mamei mele despre tine. I-am povestit cât de minunată eşti.

Oricât de mirobolant ar suna aceste cuvinte şi oricine le-ar spune, alegerile sunt cele care te definesc cel mai bine. Oare ce fac? Îmi dădusem seama, realizam poate pentru prima oară cât de naivi suntem şi ce mult ne pot schimba nişte cuvinte rostite. Când e vorba de iubire oricine pleacă capul şi este atins de mirificele şi impozantele sunete pentru care oamenii ar ucide. Dar eu aveam un drum net diferit de majoritatea. Aşa că mă retrăsesem din mâinile lui, lăsând în urmă chipul cel veşnic îndurerat, trupul ce-mi aparţinuse cândva sau poate că nu. Îi era mult mai bine cu Amna, ea ştia să-l pună la punct, să-i ofere ce nu am avut eu. Iubirea noastră nu a fost unică sau ieşită din comun, a existat odată, cândva demult, acum multe vieţi.

Încă mai simţeam durerea inimii care mă voia acolo lângă făptura lui, dar, trebuia să stau cu picioarele pe pământ. Visasem prea mult, cu căpşorul în nori, şi nu-mi mai puteam permite o asemenea eroare. Dacă aş fi întrebat sufletul, el mi-ar fi spus că în continuare exista o iubire ascunsă ce o simţeam pentru el, dar, dacă se înşela? Nu tot sufletul e cel care ne duce şi spre calea vieţii? Putem iubi dar, putem şi să pierdem. Rădăcinile noastre în schimb, dacă le udăm rămân înfipte în pământ. Mi-am luat inima din pieptul lui, căci atât rămăsese la el, inima mea, care era a mea şi nu avea alt aparţinător. Vizualizam drumul ce mă aştepta cuminte să-l parcurg şi care nu făcea nazuri, nu mă dădea din calea lui, precum oamenii care te aruncă din viaţa lor ca un gândac ce trebuie strivit. Un drum greu, amarnic, presărat cu otravă şi ţepi ticăia pentru mine, dar trebuia să-l continui. Cu părere de rău, vocea mea stinsă l-a lăsat mut de durere pe Ovidiu.

— Nu se poate. Cândva acele cuvinte erau totul pentru mine, acum sunt doar sunete nonsens. Am alt drum, Ovidiu. Rămâi cu bine!

Nu voia să îmi dea drumul, braţele lui încleştându-mă îmbrăţişat strâns. Lacrimi se iveau din ochii lui, lacrimi pe care nu le aştepta, şi totuşi, erau acolo. Să mă iubească atât de mult? Sau era hotărârea mea de vină? Poate avea păreri de rău, regrete, însă tot nu mă atingeau. Iubirea care odată s-a stins, nu poate fi reaprinsă. Îmi luasem inima de la el şi îl rugam în şoaptă să mă elibereze, să îmi redea libertatea după care tânguiam. Strânsoarea lui mă durea, era atât de puternică, atât de vie şi semnificativă.

— Te rog, dă-mi drumul.

— Un sărut, Maria. Dă-mi ultimul sărut!

Buzele ardeau. Chinul de-al avea în faţa mea şi a-l săruta, acel ultim sărut ce încheie povestea noastră mă zăpăcea şi mai tare. Îl detestam şi îl doream deopotrivă. Pentru prima dată înţelegeam ce înseamnă o despărţire reală din care ştii cu siguranţă că nu va mai exista *„ultimul sărut”*. Nu-mi mai venea să râd de eroinele din poveşti care îşi doreau iubirea dar o şi alungau. Eram în aceeaşi situaţie. Tânjeam după sărutul lui, gustul lui îmi venea în minte şi mă rodea.

— Ovi, ne facem mai mult rău!

Apropierea buzelor lui nu m-au lăsat să continui. Mai aveam atâtea de spus. Poate chiar să-i arunc în faţă că din cauza lui am ajuns aici. El mă împinsese spre sinucidere, inconştient însă, şi vrea să se întoarcă de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat? Nu mă lăsa dorinţa aceea. Puteam să privesc în faţă dependenţa şi să observ cât de agăţată eram de ea. Ardea, mă strivea, dădea cu mine de pereţi dar eu nu mă puteam opune. Era ceva împotriva mea. Mă atingea suav de parcă era prima oară când ne aşezam aşa buzele. Sorbeam din gustul dulce al fiinţei lui şi nu mă puteam opri. Fiinţele din Cer începuseră deja să fie enervate de atitudinea mea. Trebuia să-i dau drumul

atunci!

M-am desprins de el încet şi am coborât scările în fugă privind în urma mea dacă nu cumva venea după mine. Precum în poveşti. Însă asta nu s-a întâmplat. Iony era deja jos aşteptându-mă. Îl simţeam iritat.

— Hai să plecăm, rapid.

— Ce ţi-a tot spus băiatul ăla?

— Nu mai vreau să-mi aduc aminte. Te rog să nu spui asta Maestrului.

— El ştie deja tot ce ai făcut.

Uitasem. Stăteam lângă un om clarvăzător. Un mini Dumnezeu. Speram să vadă şi faptul că am încercat să mă abţin cât am putut. Dar ultimul sărut l-am acordat. Măcar atât să rămână din toată dragostea noastră. Iar atunci când vom arunca un ochi peste amintirile vagi ale vieţii noastre, să ştim că am fost acolo, noi doi, cândva, într-un interval scurt de timp.

— Iony, de ce doare atât de tare dragostea?

Consternat, mă privea şi părea că vorbeşte cu o fetiţă de cinci ani. Nu era o întrebare la care să acorde un răspuns.

— Maria, încă eşti mică. Trebuie să te mai loveşti de multe ori ca să înveţi. Eu n-am cunoscut dragostea niciodată. Nici măcar a părinţilor mei. Fiindcă ei nu mă iubeau. Eram oricum prea mulţi în familie. La şcoală nu aveam niciun prieten sau prietenă. Toţi mă credeau un ciudat. Doare atât de rău să te simţi singur pe Pământ. Să nu vezi pe nimeni ca şi tine. Eu încerc să te înţeleg însă nu ştiu să-ţi răspund la această întrebare. Nu am trăit asta niciodată. Şi nici nu-mi doresc.

Cuvintele lui mă atacau precum o armă încărcată. Nu îşi dorea. Oare mai există cineva pe lumea asta care să nu-şi dorească să cunoască dragostea? Fiorii aceia, fluturii din stomac, privirile ghiduşe, tachinarea… Cum să treci prin viaţă, fără să le experimentezi?

CAPITOLUL 8

Înapoi în clădirea ce o numeam acasă, acolo unde ochii iscoditori ai Maestrului ne pândea. Zâmbetul lui şmecher de atoateştiutor nu mă dădea pe spate, totuşi simţeam cum fiorii mă năpădesc, rupând câte o bucăţică din mine. Părea un părinte agresiv ce avea o satisfacţie bolnavă de a avea dreptate, şi cum nu îl ascultai, cum îţi arunca în faţă cât eşti de prost crescut. Impresia asta mi-o lăsase de la început, dar nu aveam curajul să o mărturisesc. Atitudinea lui egoistă mă depăşea şi nu ştiam să îi cruţ îngâmfarea. Eu aveam săbii şi cuţite înfipte în inimă iar el râdea batjocoritor ca şi cum ar trebui să îi fiu recunoscătoare că am ales să nu jonglez între tabere. Se bucura de suferinţa mea, a naibii om! Se vedea pe faţa lui fericirea că a reuşit să mă stabilizeze într-un punct, şi că am ales calea aceasta a evoluţiei în loc de dragostea trecătoare.

— Ei, vezi că se poate?

— Nu înţeleg ce-i cu zâmbetul tău pe chip, i-am aruncat eu.

— Vei înţelege când vei creşte.

Altul care mă lua de proastă! Cât era să mai cresc? Aveam deja 1,70! Sau au impresia că sunt o naivă ce habar nu are despre viaţă? Li se pare că nu sunt suficient de coaptă? Privind în adâncimile vieţii mele nu aş spune că am ajuns la o anumită maturitate. Nici nu aveam cum. Mă trezisem dintr-odată băgată într-o chestie de asta, ocultă, cum se zice şi ei se aşteaptă să fiu deja cu capul pe umeri? Greşesc şi voi mai greşi, am să mai dau cu capul de multe ori, mă voi mai târî, voi mai suferi, toate astea fac parte din viaţă. Le accept cu greu, şi totuşi undeva simt că am nevoie de ele. Atitudinea mea de puştoaică nu cred că mă mai poate scăpa de belele, şi încerc atât cât pot să mă controlez. Nu mereu îmi iese, e adevărat. Şi asta fiindcă toată viaţa mea am depins de ceilalţi iar aici trebuie să mă

descurc singură. Am eu ajutor pe Iony, dar şi el parcă mai mult mă încurcă decât să-mi fie de folos. Iar treaba nu o face în locul meu. Sunt oare dispusă să schimb placa? Să accept că sunt aici şi am de învăţat, de evoluat? Totul s-a schimbat la nouăzeci de grade faţă de cum era înainte şi, ca să fiu sinceră, nu pot să spun că-mi displace de tot această schimbare. Totuşi, dacă s-ar putea să stau într-un loc mai omenos, să mănânc hrană adevărată şi să am prieteni, nu m-aş supăra.

„Şi cum vrei să înveţi, dacă totul îţi este oferit pe tavă şi totul este uşor?”

Îngeraşii poznaşi reveniseră, mă bucuram în sinea mea şi aşteptam să văd ce are de comunicat Aurel.

— Evoluţia personală şi spirituală nu este pentru toată lumea, a continuat Maestrul, uitându-se la mine. Ceea ce vezi tu în lume, este doar o mască. Îţi este teamă de masca ta? Ai vrea să o cunoşti? Doar aşa o vei putea da jos. Ceea ce vezi în oameni este falsitate. Toţi încearcă să pară ceea ce nu sunt. Toţi cred că dacă sunt drăguţi şi buni şi spun câteva cuvinte care să înmoaie inima cuiva, gata, sunt buni şi de treabă. Ceea ce este în spatele acestor acţiuni, este tocmai nevoia de apreciere. Când îi spui unui om că îl iubeşti şi îl vrei lângă tine, acel om se va simţi îndatorat să te ajute şi să îţi întoarcă favoarea. Deci, te va iubi! Aşa forţat. Mai ai multe de învăţat, Maria. Mă bucur însă pentru acest pas făcut. Ceva, ceva, tot ai învăţat, sper.

Cuvintele pot vindeca la fel cum pot şi ucide. Mi-am dat seama atunci cât de mult contează să fii sincer şi speram ca acea lecţie să fie învăţată. Câţi nu au trecut prin viaţa noastră amăgindu-ne că ne iubesc, că nu mai pot trăi fără noi, că suntem totul, aerul, soarele, luna şi totuşi, după despărţire şi-au văzut bine mersi de treabă trecând la următoarea victimă. Nu merg mai departe de oamenii care voiau să ne ajute, să ne câştige încrederea şi apoi să ne arunce ca pe un gunoi la cel mai apropiat tomberon. „*Câte nu am făcut pentru tine şi aşa mă răsplăteşti?*” Iar apoi,

lacrimile false ne siluiau să ne simţim vinovaţi, să ne simţim datori vânduţi. Practic, era o manipulare subtilă. Hmm…

Toată seara aceea am stat în camera goală cu Iony meditând la întâmplarea pe care o avusesem. Într-o singură zi ochii mi s-au deschis larg şi am putut să observ fără niciun echivoc ce înseamnă falsitatea. Dar am avut şi curajul să spun unui om cine sunt şi să îmi cer iertare. Cu greu fiindcă nu am fost învăţată să iert. Mama niciodată nu mi-a spus să o iert sau că mă iartă chit că făceam de multe ori prostii. La ea nu se inventase acest cuvânt, deşi pe tata îl ierta non-stop. Am reuşit în cele din urmă să o iert pe mama lui Ovi şi să mă iert şi pe mine. Cel mai greu lucru. Vinovăţia va fi mereu prinsă de noi ca un cancer ce nu doreşte vindecare.

— Iony, reuşeşti să dormi?

Noaptea învăluia odaia şi luna, singura sursă de strălucire, ne lumina încăperea. Liniştea se adăpostise şi ea şi nu mai puteam să aud nimic. Tăcerea începea să-mi provoace teamă. Trebuia să sporovăiesc ca să îmi pot reveni.

— Nu. Tu?

O înţepătură ca şi un ghimpe îmi străbătu pieptul.

— Am gânduri negre, teama mă încolţeşte, dar nu cunosc motivul. Cu tine ce este?

M-am ridicat în moalele capului şi i-am tras pătura să-i văd ochii. Luna bătea pe chipul lui şi observam cum se schimbase atât de mult. Parcă îl vedeam într-o lumină nouă, era o altă persoană, o persoană pe care voiam să o descopăr. Părea un copil şi în acelaşi timp un adult. Mă cutremurase percepţia aceasta.

— Aşa se întâmplă de câte ori conştientizezi ceva, îţi este teamă. De fapt, minţii tale îi este teamă, nu ţie. Se crede uitat, abandonat, nu îi place să faci ceva nou, fiindcă nu e obişnuit cu noutatea. Fiecare lecţie învăţată este un chin pentru ea. Încearcă să adormi, e târziu şi mâine e o

nouă încercare.

Starea lui îmi crea o neplăcere ascunsă. Mă simţeam o trădătoare ce vrea să-l înhaţe şi să-l înfulece. Atunci m-am prins, stând aşa cu mine, că există posibilitatea ca hormonii mei să-şi facă de cap. Trebuia să-l întreb pe Maestru legat de asta, dar uitasem că nu avem voie să facem ceva de genul, nici măcar să ne gândim la asta. Şi totuşi, prin mine treceau firicele de curent, fiori ce mă ţinteau şi îmi provocau transpiraţie şi excitare. Doamne! De la agonie la extaz! De la teamă la sexualitate. Ce naiba aveam? M-am întors pe o parte şi am privit luna ce se juca în fereastră. Frisoanele mă acopereau şi mi-am tras pătura peste mine lăsând afară doar chipul distrus. Am adormit cred, după multe încercări şi dezbateri mentale.

A doua zi la ora 5 ne-a trezit cocoşul dintr-o curte învecinată. Cânta din toţi rărunchii, ca un tenor ce vrea să demonstreze că are talent. L-am înjurat în gând căci nu cred că dormisem mai mult de 3 ore şi m-am uitat la ceasul agăţat de peretele din cameră. Soarele se ridica uşor, printre nori, lăsându-mă mută de stupefacţie şi veneraţie. Iony s-a ridicat cu greu din molozul de cărămizi pe care îşi tolănea oasele. Păturile nu prea ne erau de folos fiind rupte şi îndoite în două, abia ne acopereau şi chiar şi aşa, în unele nopţi dârdâiam de frig. Totuşi, în câteva ore avea să se încălzească fiind o lună în care se preconiza căldură. A treia lună de primăvară, luna mai, una din cele mai frumoase şi iubite luni. Mă gândeam cu groază la cum ne vom descurca când iarna îşi va arăta colţii. Vom avea oare vreun strop de căldură? Vreun şemineu lângă care să povestim şi să învăţăm? Sau vom fi nevoiţi să dârdâim şi să stăm unul lângă altul până când corpul ar lua temperatura cea mai potrivită.

— Hai să mergem să mâncăm.

Vocea lui îmi gâdilă plăcut auzul. Am ieşit din încăpere pierdută printre gânduri, când la capătul holului, Maestrul se lupta cu nişte nasturi şugubeţi ce nu îi putea

închide. Îmi făcuse semn să îl ajut iar eu m-am conformat zâmbind în sinea mea, că a ajuns el să-mi ceară ajutorul. Îmbrăcămintea lui părea nouă, un costum negru cu dungi albe, cravata maro şi în picioare purta nişte pantofi lucioşi negri. Arăta impecabil din cap până în picioare. Părul îi era aranjat, dat cu fixativ, faţa curată, mirosul strident al parfumului străbătând întreaga cocioabă. Mă întrebam, cum naiba, el îşi permite să fie aşa şi pe noi ne ţine de fraieri, cu haine ponosite, şi vechi de când lumea.

— Astăzi am o conferinţă şi trebuie să mă pregătesc din timp.

— Dar eşti cunoscut? Credeam că totul este în secret, i-am zis eu privindu-l în ochi.

— Nu, nu sunt cunoscut dar mai aduc tineri aşa ca voi. Care vor să înveţe despre planul ăsta spiritual şi material. Să mâncaţi şi să mergeţi la muncă!

Eram deja înştiinţaţi cu programul cel nobil aşa că nu-şi avea rostul porunca. Îmi dăduse însă de gândit treaba asta cu tinerii. Câţi o mai vrea să fraierească? Şi pentru ce? În timp ce în minte îmi stăruia întrebarea, bucătăria mirosea a mâncare proaspăt preparată. Una din tipe, cred că cea care îmi vorbise urât, se pregătea să plece, îmbrăcată frumos, cu părul aranjat. Unde, doar ea ştia. Noi nu îndrăzneam să întrebăm pe oamenii ăştia secretoşi. Se uită la mine în timp ce învârtea în oală.

— Am făcut ceva de mâncare, dacă vreţi să mâncaţi şi voi. Şi încercaţi să aduceţi bani mai mulţi! Altfel veţi avea o porţie mai restrânsă.

Mi-am făcut o cruce scurtă de uimire a ceea ce tocmai scosese tipa pe gură. Parcă eram rivale, îmi vorbise atât de urât înainte, iar acum şi-a schimbat dispoziţia de zici că nici nu s-ar fi întâmplat aşa ceva. Ce naiba? Nimerisem într-o casă de nebuni? Doar aia îşi schimbă aşa starea de la un moment la altul. Sau poate tipa o fi bipolară?!

— Bine, am să spăl eu vasele, i-am răspuns cu un

zâmbet.

— Sunt de acord! Deşi de obicei fiecare îşi spală vasele din care a mâncat.

— Mă bucur că eşti mai comunicativa în această dimineaţă, i-am replicat eu, în timp ce îmi puneam un sandviş pe farfurie.

— Nu sunt! Să nu înţelegi greşit. Nu suport să fiu aici. Nu e de mine! Nu vă suport pe niciunul!

— Şi atunci ce cauţi aici?

— Maestrul m-a salvat din ceea ce făceam înainte. Îi sunt recunoscătoare. Dar asta nu înseamnă că sunt făcută pentru evoluţia spirituală. Chiar dacă el spune că Da.

— Înţeleg, îmi pare rău… nici eu nu mă simt vrednică. Dar învăţ.

Fata şi-a şters mâinile cu o cârpă, m-a privit câteva momente, a întins mâna şi s-a prezentat.

— Alexa, dar să ştii că nu-mi pare bine de cunoştinţă!

Mi-a întors apoi spatele şi a ieşit valvârtej ca o tornadă. Mă simţeam ca într-un desen animat. Vorbise frumos şi totuşi o făcea cu un scop ascuns. Iony înfuleca de zor sandvişul, fără să apuce să mai respire.

— Grăbeşte-te! Nu avem mult timp până la prânz. Apoi trebuie să venim cu banii şi avem o altă misiune pe ziua de azi.

Groaza mă cuprindea şi mă rodea până în adânc. Ce ne mai poate aştepta? Iar, acelaşi lucru ca şi data trecută, cerşind şi prefăcându-ne săraci şi oropsiţi de soartă. Oare când vom avea şi un alt job? Deja înfulecasem şi eu cu o viteză ameţitoare şi îmi luasem rămas bun de la cocioabă pentru câteva ore. De data asta, zona în care am mers a fost diferită, nu puteam cerşi tot în aceeaşi parte, riscam să ne recunoască oamenii şi să nu mai primim de pomană. Zona aleasă era Piaţa Victoriei. Tocmai acolo! La politicienii graşi care dorm în şedinţe şi se lăfăie în paturi de mii de euro. Ne-am instalat cartonul rămas de data trecută scris negru pe alb, doi tineri ce aşteaptă un copil şi

statul nu le dă un loc de muncă. Aceeaşi abordare, loc diferit.

— Poate ar fi mai bine să găsim altceva, am zis eu.

— Nu, ai văzut şi data trecută că a mers bine. Ai primit până şi haine.

— Da, de acord! Dar uiţi un aspect. Mie nu mi se vede burta. Şi tu eşti prea tinerel ca să ai soţie, i-am râs eu în faţă.

— Şi ce? Sunt atâţia care sunt tătici la vârste mai mici decât mine.

Poate avea dreptate, oricând se poate întâmpla ca un tânăr să facă o prostie cât el de mare, să nu se protejeze şi să lase pe una însărcinată. Avusesem noroc cu Ovi, el era mereu precaut şi niciodată nu s-a întâmplat să nu fie atent. Totuşi, oamenii ar putea avea îndoieli. Nu păream deloc un cuplu de îndrăgostiţi.

— Bun. Şi aspectul celălalt?

— Care?

— Pentru asta ar trebui să fim îndrăgostiţi. Să stăm aici, mână în mână, gură în gură. Să ne iubim! Oamenii iubesc poveştile de iubire!

Tăcea iar privirea lui exprima meditaţie. Avea un sens cele afirmate de mine. Îmi doream într-un fel să schimbăm strategia, poate din cauza hormonilor ce mă călăuziseră noaptea trecută. Poate îl îndrăgeam şi începeam să-l cunosc. După un scurt moment, îmi zise zâmbind.

— Da, iar noi suntem îndrăgostiţi.

— Ce?

Exista undeva, cumva, posibilitatea asta, ca el să fie îndrăgostit de mine? Nu, nu aveam nevoie de încă o năpastă. Maestrul ne-ar da afară de pe Pământ într-o clipită. Ne-ar trimite în alt Univers şi nu am avea linişte deloc. Dar… când? Sunt conştientă că frumuseţea mea atrage şi totuşi, nu ştiu de ce mă reneg. Putea fi adevărat. Iony, îndrăgostit de mine…

— Aşa cum auzi, draga mea iubită.

Deja asta nu mai era o glumă. Îmi spunea *iubită*. Într-o viteză veni lângă mine şi mă îmbrăţişă. O îmbrăţişare caldă ce îmi inundă fiinţa. Îl priveam drăgăstoasă, zâmbindu-i şi pupându-l pe obraz. Atunci el se retrase în carapacea lui aşteptând oamenii să ne miluiască cu un bănuţ. Atunci m-am trezit la realitate.

— Sper că nu e adevărat…

— E în joacă, Maria. Nu mai ştii să te joci?

Joacă?!

— Cumva trebuie să trăim. Sunt momente ca şi acestea în care să te joci şi să fii altcineva este vital. Este doar un rol!

Când vor înţelege oamenii că nu te joci cu iubirea? Sentimentele, afecţiunea nu sunt ceva de luat în râs, nu e ca şi cum am putea să ne batem joc de ceea ce simţim. Pe moment mi-am adus aminte de Ovidiu. Făcuse exact ca el. Doar că dragostea lui durase 2 ani. Iony nici nu avusese treaba cu mine. Într-un fel puteam să fiu liniştită şi împăcată că nu e real, fiindcă ne aştepta zile amare la şcoala ocultă. Dar, pe de altă parte, scânceam în sinea mea, căci voiam să fie el, el acea lumină în viaţa mea, acel virus ce să-mi stăpânească pornirile şi să mă ajute să-l uit pe anteriorul. În timp ce mă ţinea strâns de mână, o doamnă cu un copil s-au apropiat de noi, mirată şi în acelaşi timp cu o privire acră.

— Ce faceţi voi aici? Nu vă este ruşine să cerşiţi? La vârsta voastră? Mergeţi şi munciţi, nu întindeţi mâna! La cerşit toată lumea e bună! Dar să munciţi ceva, nu sunteţi în stare! Escrocilor!

Glasul ei era singurul ce se auzea prin hărmălaia maşinilor din Piaţa Victoriei. Eu rămăsesem tăcută iar Iony distrat.

— Nu avem loc de muncă, doamnă. Altfel nu am fi stat aici.

— Cum poţi să minţi în halul ăsta? Îmi spui tu mie că

voi la vârsta voastră nu găsiţi de lucru? În 2018?

— Doamnă, vă jur! Nu avem loc de muncă şi nimeni nu ne primeşte!

Femeia ne studia din cap până în picioare, ne analiza ca pe nişte criminali în serie.

— Voi anunţa poliţia. Aşa ceva nu se poate întâmpla!

Începusem să tremur, frisoanele făcându-şi apariţia iar. Trecutul îmi delapida prin minte jucându-se cu slăbiciunea mea. Imagini care mai de care, arestări de top, şedinţe extraordinare şi închisoarea cea rece care abia aştepta să pună mâna pe noi. Ce variante am avea, să nu primim amendă sau arestare?

La un moment dat, aud vocea celor de Sus în capul meu.

„Spune-i la doamna că îl ştii pe tatăl copilului ei. Care nu este soţul dânsei. Este un bărbat, prietenul cel mai bun al soţului. Numele lui este Marius Voinea”.

Îngheţasem. Dar nu puteam să o las pe doamna să ne înfunde şi să ne târască în mocirla cauzată de ea. Habar nu are de ce facem asta, dar de acuzaţii era bună. I-am aruncat o privire câinească, zdrobindu-i falca în imaginaţia mea. Poliţia nu o va chema, asta-i sigur! Am eu ac de cojocul ei. Cu un zâmbet potolit, m-am întors către ea şi i-am şoptit:

— Dacă sunaţi la poliţie vom spune adevărul soţului dvs. Nu cred că v-ar conveni să ştie că băieţelul este copilul lui Marius Voinea şi nu al lui.

Momentul acela nu-l voi uita niciodată. M-a privit, tremurând, clănţănindu-i dinţii şi abia deschizându-şi gura, închizând-o înapoi, neavând ce replică să mai dea. Aroganţa asta poate omorî pe unii. Acum sincer, ce rău îi făcusem atât de mare încât să se bage ea în seamă cu poliţia? Chiar nu avea alte lucruri mai importante de făcut? Copilul cum îl creştea, bârfind cu vecinele? Nu am milă faţă de aceşti oameni care nu ştiu altceva decât să trăncănească în stânga şi în dreapta despre alţii, în timp ce

ei se consideră nişte sfinţi ce nu greşesc niciodată.

Mai avea puţin şi cred că leşina, încercam să o ţin dar, îmi era lehamite de ea. Iony mă privea ciudat, strâmbându-se la mine.

— Cine… cine sunteţi? Şi de unde îl ştiţi pe soţul meu? Doamne! Mi-e rău!

Femeia se ţinea cu mâinile de cap căutând un loc unde să se aşeze dar, surpriză! Eram într-o zonă complet deschisă, fără nicio bordură. Se vedea pe ea cât era de ameţită. Copilul începu să plângă şi să se văicărească. Cuvintele mele o îndurerase peste măsură.

— Îmi pare rău, dar nu vă putem lăsa să sunaţi la poliţie! NU facem niciun rău. Este şi asta o meserie ca atâtea altele.

— De unde ştiţi voi acest lucru? De unde?

Cum era să-i explic de unde ştiu? *„Ştiţi doamnă, de fapt, mi-au spus îngerii, Arhanghelii şi entităţile cereşti pe care eu pot să îi aud de ceva timp. Dar, nu vă îngrijoraţi, sunteţi în siguranţă cu noi. Tocmai cerşim ca să ducem nişte bani unui maestru nebun ce ne învaţă magie şi vrăjitorie. În rest, puteţi să staţi liniştită cu noi. Suntem cei mai sfinţi îngeraşi!”* Cine ne-ar crede după o asemenea poveste? Mai degrabă ar suna la Spitalul 9 decât la poliţie. Şi ne-ar închide şi cu cămaşa de forţă.

— Nu contează de unde. Vă cunoaştem familia. Vă rog să vă ridicaţi şi să plecaţi.

Femeia luă băiatul de mână şi tremurând făcu câţiva paşi depărtându-se de noi. Iony agitat îmi înşfăcă palma.

— Cum ai putut să faci asta?

Iritată îi dădusem drumul. Tot el era nemulţumit? Sau, poate dorea să ajungă la poliţie?

— Dar ce am făcut? Păi nu ai văzut că voia să sune la Poliţie? Nu puteam să risc să ne prindă poliţia şi apoi să dea de Maestru.

— Eşti o inconştientă! Trebuia să o laşi să facă asta! Cum intervii tu aşa în vieţile oamenilor? Cine te crezi?

Dumnezeu?

Vorbele lui tăiau în carne vie. Din perspectiva mea tot ce făcusem era corect.

— Uite, acum i-ai schimbat destinul femeii. Peste un timp va muri! Ori îi va spune adevărul soţului ei şi vor divorţa sau el o va ucide. Aceste două variante sunt! Şi din cauza cui?

Din toate variantele posibile nu am luat în calcul probabilitatea asta. În momentele de şoc şi tensiune ajungi să nu mai gândeşti, şi îngrijorarea mea luase cote ridicate. Poliţia era ultimul loc în care doream să ajung!

— La poliţie tot vom ajunge într-o zi! Aşa că nu înţeleg de ce eşti atât de disperată şi fricoasă! Ce crezi că îţi vor face?

Gândul că îi făcusem rău acelei femei îmi tot năvălea în cap. Niciodată nu am gândit înainte să acţionez. Niciodată! Şi iată, trebuia să trăiesc cu povara asta pe cap, conştiinţa că undeva, există o femeie ce suferă din cauza mea.

— Trebuie să înveţi, când să spui, ce să spui, cum să spui şi cui să spui.

Multe înveţi cât trăieşti şi poate mori tot prost. Experienţele fiind cele care contează la final.

Am mai rămas acolo în loc încercând să ne distragem atenţia de la cele întâmplate şi reluând jocul de unde a rămas. Oamenii se apropiau, ne dădeau haine, de mâncare şi bani. Însă eu, eu nu mai eram acolo, locul fiindu-mi luat de o altă Maria, tăcută şi tristă. Iar cea adevărată fiind lângă femeia ce o dusesem cu un pas mai aproape de iad.

CAPITOLUL 9

Nu-mi ieşea din căpăţână gândul că făcusem rău voit unei alte fiinţe. Oi fi eu un drăcuşor împieliţat, cum mă descrise mama lui Ovi, dar nici chiar aşa. Mereu încercam să fiu de folos celorlalţi, nu să îi otrăvesc cu venin.

Pornisem deja spre locul nostru obişnuit iar eu eram toată firicele de sudoare. Unde e Maria? Nicăieri, veni răspunsul instant. Nici nu mă puteam bucura de câştigul fabulos de 300 de lei care însemna mâncare mai comestibilă şi mai bună. Iony mergea pe lângă mine, tăcut şi cu o faţă de parcă îi murise Sfântul Duh. Reminiscenţele evenimentului petrecut îl afectase şi pe el.

— Ştiu că eşti supărat pe mine, te rog să mă ierţi.

— Nu e vorba de asta, Maria. Nu sunt supărat pe tine ci pe ceea ce ai făcut. Ştiu că sunt mai mic decât tine, ştiu că poate nu ştiu nimic despre viaţă, dar frica nu este bună. Mai ştii ce a zis Maestrul nostru aseară? Să scoatem la iveală măştile noastre. Tu asta ai făcut. Nu e nicio problemă. Dar la fel de bine să ştii că dacă se întâmplă ceva cu aceea femeie sau cu familia ei, este în totalitate responsabilitatea ta.

Inima îmi bătea cu forţă iar picioarele nu voiau să asculte, tremurând tot drumul. Iony mă acuza pe mine de faptele acelei femei, sau mai bine spus, de responsabilitatea ei, căci un copil nu e doar aşa, o fărâmă de carne. Doamne! Cât de vinovată sunt? De acord, poate nu trebuia să îi spun aşa adevărul în faţă, dar panica de moment a fost mai mare. Şi în plus, cei de Sus mi-au transmis această informaţie. M-am oprit şi le-am aruncat în faţă, privind spre Cerul senin.

— Stai puţin! Îngerii mi-au zis să spun asta. Nu e vina mea!

— Şi tu poţi să faci diferenţa între îngeri şi demoni?

Linişte. Prea multă linişte pentru o întrebare retorică. Cu o simplă voinţă mai puternică mi-am oprit gândurile şi am început să scormonesc după informaţii. Când am coborât înapoi în corp mi s-a spus că am îngeri cu mine, oare puteau să se strecoare şi demonii? Nu ştiam care voce e a cuiva, care a altcuiva. Mie îmi veneau vocile la fel. Poate am ascultat de un demon. Se poate să fi fost atât de tută?!

Când am ajuns în locul pe care-l numim „*acasă*”, ne întâmpină un spaţiu gol şi părăsit. Am găsit pe masa schiloadă din bucătărie (schiloadă fiindcă are două picioare rupte şi, dacă am sta toţi în jurul ei, cu siguranţă ar cădea), două bilete scrise de mână. Scrisul citeţ şi lizibil nu putea să fie decât al Maestrului. Le-am luat în primire pe rând curioşi ce aveam de făcut. Pe unul scria să mergem la conferinţa maestrului nostru care părea destul de importantă pentru el. Iar pe cea de-a doua să ne îmbrăcăm frumos. Mda, sigur! Dacă am avea şi haine. O scurtă observaţie ce am uitat să menţionez este că hainele mele mi-au fost arse pe motiv că au altă energie decât cele pe care le primim de aici. Ha! Ce să zic? De asta mă îmbrac în zdrenţe. Mă întreb, au o valoare mai mare decât cele cumpărate de mine din magazin? Aşa că am decis să mergem să ne luăm ceva mai extravagant. Aveam bănuţi suficienţi cât să ne şi îmbrăcam şi să şi mâncăm bine. Eu mi-am luat o rochiţă cu volănaşe iar Iony un costum maroniu ce îi stătea foarte bine. Am revenit şi ne-am îmbrăcat după ultima modă impusă de Maestru. Iony începuse să dea cu mâna peste costum invocând ceva cuvinte ce nu le înţelesesem. L-am lăsat în voia lui în timp ce eu mă roteam cu rochiţa şi mă priveam în singura oglindă existentă, crăpată şi aia în două.

— Unde or fi restul?

— Nu ştiu şi oricum nu e treaba noastră. Hai să ne pregătim de conferinţă.

Arătam amândoi impecabili, scoşi parcă dintr-o revistă glamour. I-am aranjat cravata şi cămaşa, iar el îmi pieptănă părul care era destul de încâlcit. Să nu zic şi partea aia ce n-o suport, faptul că avem apă caldă cu ţârâita? Zici că am trăi în era comunismului şi ne-ar lua tovarăşul preşedinte apa pe motiv că se consumă prea mult şi nu avem voie. Ăsta e tovarăşul inchizitor care ne ia apa pe motiv să ne responsabilizeze şi să ne înveţe să nu mai fim aşa de gingaşi şi sensibili. Halal! M-am mai privit

încă o dată în oglindă şi am constatat că ar fi de-a dreptul spectacular să nu ne întâlnim cu oamenii care ne-au ajutat cu bani. Ar crede că suntem nişte mincinoşi notorii, nişte hoţi de primă clasă.

Adresa era tocmai în capătul oraşului în vestitul cartier Ferentari acolo unde prea puţini au curajul să intre. Dar noi nu suntem ca ceilalţi, nu? Suntem nişte superoi energetici care cu o singură bătaie din palme reuşim să învingem o armată întreagă. Hmm, aş vrea eu, totuşi să nu exagerăm. Am avut de mers staţii bune de metrou, apoi cu autobusul şi chiar şi cu tramvaiul. Oamenii ne priveau ca pe nişte copii ce au Balul Bobocilor, eram mândră că suntem în ochii lor. După scurta impresie că vom ajunge la capătul lumii am ajuns într-un sfârşit la adresa menţionată în bileţel. Clădirea semăna groaznic cu cea în care stăteam noi, păi se putea altfel? Gata să se dărâme, pe jumătate construită şi cu molozul în curte. Am urcat la etaj pe nişte scări ce scârţâiau şi tocmai când îmi puneam întrebarea, de ce maestrul nostru are un fetiş cu clădiri neterminate, îl văd în faţa unui public cât de cât numeros. La o primă vedere păreau în jur de 100 de suflete, majoritatea tineri. Scrutam puhoiul de oameni în căutarea colegilor noştri dar, nici urmă de ei. Maestrul Aurel vorbea cu multe pasiune despre şcoala pe care o înfiinţase, o şcoală din care vom ieşi vii sau morţi (ceea ce el nu avea de gând să spună!).

— La această şcoală puteţi să învăţaţi să fiţi voi înşivă, să fiţi liberi. Evident, nu veţi face tot ce vă doriţi. Aveţi reguli precum la o şcoală normală. Însă aceasta va fi şcoala vieţii. Aşa o şi numesc. Aici învăţaţi despre lume aşa cum este ea în realitate, vă loviţi de răutăţile ei, vă cunoaşteţi mai bine, atât pe voi cât şi pe ceilalţi, vă cunoaşteţi umbra, legaţi prietenii, veţi studia inclusiv Astrologie, Numerologie, Ştiinţe Esoterice, Ocultism, Magie şi tot ce este necesar pentru creşterea şi evoluţia voastră spirituală.

— Cât timp va dura această şcoală? întrebă cineva din sală.

— Până veţi reuşi să înţelegeţi cine sunteţi voi, ce faceţi aici şi veţi şti să vă descurcaţi în lume pe propriile picioare. Unii veţi deveni astrologi, alţii terapeuţi, unii vrăjitori, alţii consilieri pe probleme relaţionale, depinde pe ce vă doriţi să vă axaţi.

— Şi are un anumit număr de ani?

— Nu, dar are patru etape. Haideţi să vă explic puţin în ce constă aceste etape. Prima etapă este IUBIREA. În primul rând trebuie să cunoaşteţi ce este iubirea, trebuie să-l cunoaşteţi pe Iisus Hristos din voi, de aceea în prima etapă veţi avea lecţii despre iubire. Lecţiile acestea vor fi practice. Să nu credeţi că veniţi ca la o şcoală normală unde profesorul îţi spune ce înseamnă un lucru şi tu trebuie să-l înveţi pe de rost. Aici eu vă spun ce este IUBIREA iar voi veţi trăi ceea ce eu vă spun. Până acum, primii elevi ai mei au ajuns să aibă cabinete de spiritualitate şi holistică. Dar, până nu învăţaţi despre relaţii, iubire şi tot ce înseamnă ea, nu veţi reuşi să mergeţi mai departe.

— Şi cât timp durează această etapă?

— Aceste întrebări sunt nonsens, domnişoară. Nu există un număr de ani prestabilit. Până înţelegi ce înseamnă asta. Până experimentezi tot ce este legat de iubire, sexualitate, iubire pentru oameni, pentru natură, pentru Dumnezeu. Poate să dureze şi ANI.

— A doua etapă care este?

— A doua etapă este cea a ABUNDENŢEI. Aici vă voi învăţa să faceţi bani. Să munciţi. Vă voi învăţa astrologia, numerologia şi toate aceste ştiinţe divinatori care vă vor ajuta să fiţi de folos celor din jur dar în urma cărora veţi fi şi răsplătiţi financiar. A treia etapă, cea a SĂNĂTĂŢII, veţi învăţa terapiile alternative, Reiki, Prananadi, energie vindecătoare, lumină. Iar a patra etapă, cea mai importantă este cea a SPIRITUALITĂŢII. Aici veţi învăţa ce

şi cine este Dumnezeu, cum puteţi să comunicaţi cu el, cine sunt fiinţele Divine, Maeştrii Ascensionaţi, cine sunt extratereştrii, cum puteţi să comunicaţi cu ei şi tot ce este legat de spiritualitate.

— Avem şi examene?

— Sigur. Dar nu veţi şti niciodată când veţi fi testaţi pentru a ajunge în etapa următoare.

Forfota începea să se înteţească, iar oamenii să şuşotească pe la colţuri. Mă uitam la ei şi vedeam o turmă de oi ce voiau să aibă un păstor. Maestrul îngâmfat îi privea şi aştepta probabil ca tinerii să se înscrie la această minunată şi fantastică şcoală. Vorbise atât de frumos, că parcă îmi dădeau lacrimile de frumuseţe şi bucurie. Păcat că era un ipocrit ce nu ştia să spună Adevărul în faţă, cum îşi bate joc de noi, lăsându-ne fără apă caldă, cum ne trimite la cerşit şi la alte munci ruşinoase şi cum, dacă nu îi convine ceva, ne omoară ca pe nişte câini. Voia să atragă cât mai mulţi proşti, şi totuşi nu se înghesuia nimeni. Lumea începea să se disipeze care pe unde, aşteptând să vadă cine va face primul pas. Va avea cineva curajul de a ieşi în faţă şi a spune: Vreau la şcoala dvs? Maestrul încă aştepta privind la fiecare pe rând şi înclinându-şi capul când cineva pleca din încăpere. Iony şi cu mine rămăsesem în spate admirând mulţimea flămândă de spiritualitate.

După puţin timp, câţiva oameni ce puteai să-i numeri pe o mână, îşi făcură curaj să înainteze spre Aurel întrebându-l diverse chestii legat de şcoală. Mulţi întrebau cât e preţul, ce sume colosale au de plătit dacă îşi trimit odraslele la mântuirea sufletului lor, dar Maestrul pe un ton blajin le spunea că el nu vrea bani ci caută doar tineri dispuşi să înveţe şi să devină mari vindecători. Mă înfundase râsul şi îl înghionteam pe Iony, abţinându-mă cu greu. Era culmea să ceară bani pentru cocioaba acea în care locuiam. Strigător la cer. Îmi pierdusem răbdarea la un moment dat, şi îi spusesem încet la ureche colegului meu.

— Iony, hai să mergem acasă.

— Stai, să-l aşteptăm pe Maestru.

Mârşăvia lui mi se părea de nedescris. Atâtea vorbe frumoase pentru nimic! Dar cei din jur bineînţeles că nu aveau cum să vadă asta, credeau fiecare cuvinţel, şi părea cu adevărat Raiul pe Pământ. Ce nu ştiau ei sărmanii era că Raiul se putea transforma rapid într-un Iad.

— Nu plecaţi, mergem împreună!

Vocea baritonală a Maestrului mă trezi din gândurile sadice. Nu îmi mai ardea să rămân acolo nicio secundă. Eram prea sătulă de minciunile deghizate într-un ambalaj frumos.

— Uite, veţi avea colegi noi. Mâine de dimineaţă vor veni împreună, faceţi cunoştinţă cu ei.

Doi băieţi şi o tipă se hlizeau la mine. Fata frumuşică de fel, şatenă cu ochii căprui, nu cred că avea mai mult de şaisprezece ani, iar băieţii păreau mai vârstnici, douăzeci, douăzeci şi trei.

— Eu sunt Maria, le-am spus eu întinzându-le mâna.

— Arthur, îmi pare bine, zise unul din ei.

Ochii lui verzi mă ţintuiau într-un alt Univers. Stăruia prea mult, prea fix şi mă făcea să devin sfioasă. Totuşi, nu puteam să nu remarc faptul că arata precum un fotomodel, scos parcă dintr-o revistă de modă. Nu înţelegeam ce căuta, printre noi, muritorii de rând.

— Eu sunt Marian, surâse şi celălalt.

Acesta părea mai şters, lipsit de strălucire şi frumuseţe, iar mie nu îmi exprimase nimic. Ochii îi erau de o culoare închisă, căprui cred, părul blond şi cam atât remarcasem la el.

Fata nu zise nimic şi aveam impresia pe moment că nu vrea să mă cunoască. Oricum, eram obişnuită deja cu Alexa, care făcea la fel.

— Tu? Nu doreşti să te prezinţi?

— Este mută, îmi răspunse cel ce se prezentase ca fiind Arthur.

Dumnezeule! Oare cum poate trăi fără să vorbească? Eu aş înnebuni să fiu nevoită să tac, şi aşa mentalul meu turuie non-stop. Ochişorii fetei erau trişti dar, exprimau şi o blândeţe inumană. Şi totuşi, cum va putea evolua dacă nu are grai? Mă frământa această întrebare.

— Îmi pare foarte rău...

— Stai liniştită!

Arthur îmi zâmbi şi îmi atinse umărul în semn de respect. Fermecător, bine crescut, cam multe calităţi pentru un căutător al Adevărului Spiritual. Ochii lui continuau să ţintească chipul meu şi simţeam cum sunt tot mai pudică. Îmi întorceam privirea dar el o căuta mereu, agăţându-se de mine. Îmi părea atât de straniu şi totuşi atât de incitant. Mi-am alungat gândurile nebune din minte şi am ascultat de Maestrul care ne făcea împărţeala.

— Voi toţi veţi face parte din acelaşi grup. Şi veţi dormi împreună. De fapt, dacă mă gândesc bine, Arthur, Iony şi Maria vor sta împreună în aceeaşi cameră. Iar Marian şi India vor locui cu celelalte fete, zise maestrul.

Cu doi băieţi într-o cameră? Wow! Totuşi, ceva nu mirosea a bine. Îmi ştia slăbiciunea pentru poveşti de dragoste, îndrăgosteli şi probabil voia să mă ţină sub observaţie aşa. Cum încalc sau vreau să încalc regulamentul, cum mă va omorî. Până la urmă, cred că asta şi vrea. Să ne ducă la pierire.

Am luat-o din loc cu inima cât un purice. Arhur, Marian şi India au străbătut clădirea luând-o în altă parte, în timp ce noi, cei de la Şcoala Ocultă, ne-am îndreptat spre maşina Maestrului. Mă tot uitam în spate să-i văd pe unde îi duceau paşii, dar parcă dispăruseră în noapte.

Maşina Maestrului era parcată într-o zonă mai ferită, acolo unde nu putea fi atinsă de gazdele din zonă. Avea un BMW mai vechi, dar care încă îşi făcea treaba programată.

— Haideţi, urcaţi sus. Maria, evoluţia spirituală nu te scuteşte de la a avea bani şi lucruri materiale. Dar vei învăţa tu mai târziu, zise el în timp ce porni motorul.

Îmi ghicea toate gândurile, emoţiile şi energia. Nu-l puteam suferi pentru asta!

— De ce ai vorbit aşa de frumos despre şcoala asta şi ai minţit? mi-am dat eu drumul la vorbe.

— Cu ce am minţit? Este purul adevăr. Ţi-am spus şi ţie că sunt patru trepte.

— Mă refer la şcoală. Ai vorbit foarte frumos. Dar adevărul este altul.

— Maria, eu ştiu ce oameni să aduc la şcoala aceasta. Şi mai ştiu şi cine sunt toţi. Chiar dacă am vorbit frumos, am reuşit să adun doar 3 tineri. Ţi se pare mult? Din 100 de oameni?

Înghiţeam în sec. Măcar nu prostise mai mulţi, tot era bine aşa, 3 din 3 suflete pierdute…

— Eu nu iau la mine decât pe aceia care au mai fost cu mine în alte timpuri şi vieţi.

Gura îmi rămăsese închisă perfect zici că era un fermoar. Vieţi trecute? De unde a mai scos-o şi pe asta? Chiar mă crede atât de fraieră încât să accept că există o viaţă anterioară? Dacă ar fi adevărat, ne-am aminti toţi ce am fost, ce am făcut şi cu cine am fost. Am şti instant cine este fiecare dintre cei pe care îi cunoaştem.

Continuă să conducă, în timp ce traficul devenise mai fluid.

— Cum a fost azi? Maria, tu eşti singura cu probleme. Nu ştiu ce e cu tine. De fapt ştiu. Raţiunea ta nu te lasă în pace. Nu poţi să renunţi din cauza ei. Vei avea mult de suferit din cauza asta. Ce a fost cu reacţia ta de azi? Ţi-am spus să fii atentă la masca pe care o porţi? Tu te crezi o fată bună, de treabă, drăguţă, iubitoare. Ai văzut că eşti dracu' în persoană?

Inima mi se opri pentru un moment şi îmi tot făceam semne să mă liniştesc şi să trag aer în piept. E una să recunosc eu că sunt dracu' împieliţat, şi alta să îmi spună cineva în faţă. Nu, nu puteam să accept că sunt atât de rea şi arţăgoasă. El nu vedea şi faptul că aş face orice să îi ajut

pe cei din jur? Hmm… normal, asta este o calitate ascunsă, nu apare la suprafaţă.

Între timp, ajunsesem la destinaţie. Casa precum o lăsasem aşa o şi găsisem. Nici urmă de colegii ceilalţi. Credeam că sunt cu Maestrul la conferinţă şi de fapt, nu erau de găsit nicăieri. Ne-am uitat în fiecare cameră, dar sufla vântul peste tot.

— Unde sunt ceilalţi? am întrebat eu…

Maestrul încercă să respire de câteva ori adânc şi se puse în poziţia lotus. Mâinile îi erau în formă de rugăciune şi ochii închişi. Agitat, reveni înapoi, privindu-ne şocat.

— Alexa, împreună cu ceilalţi, au fost răpiţi…

CAPITOLUL 10

Privirile noastre îl căutau pe Maestru mai ceva ca într-o scenă dramatică. Ochii i se mişcau când în jos, când în sus, mâinile nu-şi găseau locul iar noi torturaţi de emoţia veştii, tremuram încet, fără vizibilitate. Cine ne-a pus gând rău? Ştiau unii ce se întâmplă cu noi, cum trăim, ce inepţii învăţăm? Iar răpirea din câte ştiam, este un lucru laborios, cineva care să ne urmărească, să ne ştie toţi paşii, când plecăm, când venim. Cumva, inima îmi cânta de bucurie că nu fusesem acasă, mă rog, în groapa asta de gunoi şi nu mă luase pe mine. Asta îmi mai lipsea! Să petrec clipe de groază mai puternice decât ce se întâmplă în hârdăul ăsta. Maestrul, probabil sesizându-mi gândurile îşi aduse aminte că exist şi îşi binoclă ochii în irisurile mele. Spumega de furie. Strângea din dinţi, din pumni şi se învârtea ca un titirez.

— Şi problema grava este că lor le place acolo.

Neuronii mei plimbăreţi încercau să desfacă enigma propusă de însuşi Maestrul. Tineri răpiţi cărora le place să fie răpiţi. Păi nu mai bine construim noi frumos un scenariu, îl jucăm, îl filmăm şi apoi câştigăm şi câte un Oscar pentru interpretare? Tâmpenie mai mare nu-mi

fusese dat să aud. Şi totuşi, marele magician tremura de indignare, sau poate şi frică?

— Mă tem pentru viaţa lor. Le-am spus exact ce v-am spus şi vouă, aici nu vă faceţi de cap, nu sunteţi aici să vă bateţi joc ci să învăţaţi şi să experimentaţi, să evoluaţi. Le-am spus că e greu. Le-am spus că se vor întâmpla multe. Şi uite, au ajuns într-un punct în care nu ştiu ce va fi. Chiar dacă mulţi spun că eu sunt Atoatevăzătorul. Da, dar de data asta au de ales. Ori vor reveni înapoi, ori vor pleca pe lumea cealaltă…

Cutremur mai mare nu putea să fie în fiinţa mea! Iar moarte, iar crimă, iar pedeapsa capitală. Tot stăteam să mă gândesc dacă nu cumva eram în alte epocă şi nu ştiam eu. Iony şedea lângă mine, drept ca un stâlp şi cu o expresie vidă. Nu puteam să citesc nimic pe faţa lui căci era insesizabil. Părea un roboţel ce execută ordinele unui proprietar sau un păpuşar la circ. Dădea o impresie de om veşnic ascultător, cuminte şi executant. Iar mie mi se zbârlea părul pe mâini când îi observam obedienţa cronică.

— Va trebui să mergem după ei. Veţi învăţa şi voi ce înseamnă viaţa. Da, va fi o lovitură grea pentru toţi. Însă este important să o facem!

Plecase din odaie şi mă lăsase cu grabnic ascultătorul care era deja pregătit de plecare. Mă uitam la el consternată încercând să înţeleg dacă are ceva de spus, dacă vrea să facă ceva şi din propria iniţiativă sau toată viaţa lui va însemna Maestrul şi şcoala de ocultism. Faţa mea însă trăda scepticismul şi dezolarea dar, cel mai tare curiozitatea.

— Oare ce s-a întâmplat?

— Vom afla de îndată, mi-a răspuns Iony.

— De ce eşti uneori aşa de nepăsător?

— Fiindcă n-am venit aici să ne ataşăm!

Vocea lui sună ca urlată de îmi venea să mă bag cu capul sub pământ. I-am întors răspunsul mental, înjurându-l în gând pentru nesimţirea lui. Porţia de fericire şi

prietenie s-a încheiat! Nu mai voiam niciun fel de pact cu el şi nici măcar să dormim în aceeaşi încăpere. Maestru se întorsese şi ne-am urcat iar în maşină. De data asta conducea cu viteza gândului, căci nu trecuse mult şi deja eram în celălalt capăt al oraşului.

— Îmi pare rău că azi nu avem ore, voiam să vă învăţ ceva frumos. Să vă spun o poveste despre iubire. Dar poate când ne întoarcem. Dacă totul va ieşi bine.

Drumul, tot mai pietros şi plin de bolovani ne anunţa că suntem undeva pe la periferia Bucureştiul. Atenţia îmi era mai mult concentrată pe Maestru decât pe drumul în sine, şi inima îmi bătea tot mai tare, cu fiecare acceleraţie. Pe drum eram tot mai îngrijorată. Tonul maestrului nu era tocmai plăcut. În aer mirosea a scandal, a oameni negativi şi care vor să facă doar rău şi să pornească un război. Mă temeam. Dacă şi maestrul se teme, e ceva ciudat la mijloc.

— Am ajuns. Vă rog să faceţi linişte. Nu scoateţi niciun pas.

Eram într-o fostă fabrică. Şi aceasta dărăpănată. În viaţa mea nu mai văzusem atâtea demolări şi clădiri părăsite. Or avea ceva semnificaţie? Sau, poate dorinţa Maestrului de a fi smeriţi şi a ne mulţumi cu ce avem. Totuşi, pentru o şcoală, mi se pare cam demodat, demn de anii preistorici. Evoluţia din perspectiva mea înseamnă altceva. Am păşit încet, fără să se audă nicio muscă şi ne-am ascuns după un butoi cu vin. Scrutam priveliştea cât mai tăcută şi ochii începeau să mă doară la vederea peisajului înfiorător. Colegii noştri erau legaţi la gură cu un fel de leucoplast, strânşi cu o sfoară, din gură le curgea ceva alb şi păreau leşinaţi. Sau chiar morţi?! Un om îndesat, chel, cu o privire de-ţi zburlea pielea, şi înalt cât Maestrul, stătea la taclale cu cei care mai erau conştienţi.

— Deci nu vreţi să spuneţi ce învăţaţi acolo. Vreau să ştiu despre Maestrul vostru! V-am rugat cu binele, cu frumosul, vreţi să vă scot şi ochii?

Alexa, leşinată, arăta ca o vrăbiuţă zgribulită, o altă

fată, pe care nu o cunoşteam încă, avea pielea feţei albă, semn că murise deja. Iar unul dintre băieţii din grup stătea cu gura întredeschisă având agăţat de dinţi un fier ruginit. Ce înfiorător! Mi se întorsese stomacul pe dos şi căutăm o sursă de supravieţuire, aer, apă, lumină, ceva. Mă uitam la Iony iar el părea neafectat. Maestrul cu un curaj ieşit din comun a făcut un pas în faţă şi s-a prezentat maiestuos tipului greţos.

— Sunt aici! Ce vrei cu mine?

Dacă aş fi avut un creion şi o planşă aş fi desenat faţa acelui neghiob. Arăta precum un credincios ce îl are în faţă pe Dumnezeu şi e prima oară când îl vede după îndelungi mătănii şi zile de post şi acatiste. Tresări pe moment, apoi încercă să îl atingă cu o teamă indiscutabilă.

— Atoatevăzătorule, cum ai ajuns aici?

Maestrul a înaintat spre el, ţintuindu-i privirea şi aruncând flăcări prin proprii ochi. Corpul începuse să-mi tremure fără să mă pot controla şi dinţii din gură să-mi clănţăne. M-am aşezat mai confortabil, atât cât putea, ascunzându-mi faţa, să nu cumva să dea şi de noi.

— Nu asta contează, spune-mi ce doreşti! Hai dă cărţile pe faţă. Vreau să îmi spui ce nevoi ai de la mine. Dar nu înainte de a-i dezlega pe copiii mei.

Hohotele de râs împânzeau fabrica, străjuind de-a lungul şi de-a latul încăperii. Avea un râs zglobiu, de clovn prost care acum şi-a terminat reprezentaţia şi vrea să i se ofere răsplata. Cheliosul nu avea niciun gând să se predea aşa uşor.

— Ai vrea tu! Nu! Oricum, pe cine vrei să mai dezleg? Sunt aproape morţi, toţi!

Pumnii maestrului erau încleştaţi şi ochii îi ieşeau afară de furie. Se apropie şi mai mult de el răsuflându-i aproape în ceafă. Noi asistam în faţa scenei ca la cinema, cu deosebirea că nu eram doar privitori ci făceam parte din acţiune şi teama ne acapara cu fiecare moment.

— Nu sunt morţi!

— Aaa… sau poate reuşeşti tu să-i învii şi să-i faci la loc?

— Nu e treaba ta asta! Cu mine ai ceva, nu cu ei!

— Păi era uşor pentru ei dacă îmi spuneau de la început ce i-am întrebat. Dar cum nu s-au sinchisit să vorbească…

Chelosul ar trebui să se pună pe învăţat bunele maniere. Cei şapte ani de acasă îi lipsesc cu desăvârşire.

— Ştiu ce vrei, Chelosule. Vrei putere. Ei bine, nu se poate. Eu nu am de gând să învăţ oamenii să devină puternici pentru a-şi folosi puterea în scopuri distructive. Dacă eu te învăţ tot ce ştiu eu, tu ai distruge planeta. Nu mă lasă Cel de Sus să fac asta! Am să iau copiii şi am să plec.

— Asta crezi tu, Maestre. Nu pleacă nimeni de aici! Până nu îmi răspunzi la întrebări.

Şi scoase din şold, un pistol. Prima oară în viaţa mea când vedeam cum arată un pistol adevărat, ce-i drept la o anumită distanţă dar, totuşi. Mă întrebam adesea cum pot unii să fie atât de cruzi şi să îşi folosească puterea prin acel instrument odios? Nu-mi ieşeau din minte dăţile când acasă mama se uita la ştiri şi prezentau cazuri de ucidere din culpă. Fie din gelozii, din avuţii sau orice altceva, oamenii sunt în stare să folosească ceva nociv contra altuia. Şi atunci unde mai e dreptatea lui Dumnezeu? Mintea mea fugea departe, de data asta, nu mai eram doar eu, eram mai mulţi. De Iony mă ataşasem deja, până şi Maestrul îmi era oarecum simpatic, iar Alexa şi celălalt băiat la fel. Tot ceea ce construia nenea Aurel, noi risipeam sau ascundeam. Lângă mine am simţit dintr-odată o mişcare, Iony făcu un pas în faţă. Îl ţineam strâns de corpul meu cu mâna dreaptă unită de a lui. Nu voiam să-l las, dar el se dezlipi de mine şi se ridică în picioare. I-am făcut semn cu degetul să tacă, să vină înapoi, viaţa noastră unde e? El risca totul, totul pentru ce? Totuşi, nu dădea dovadă de simţire şi făcu un pas în faţă. Ieşise…

— Opreşte-te!

Vocea lui tună în toată clădirea ce stătea să cadă pe noi. Un firicel de linişte împânzi încăperea strecurându-se printre noi. Iony reuşi ceea ce nici Maestrul nu fusese în stare, să clădească imperiul păcii. Timp de câteva secunde totul se opri în loc şi spaţiu. Privirea îi era fixată pe mecla odiosului care începu iar să râdă frenetic.

— Iony, crezi că mă poţi opri tu pe mine?

Wtf?

— Tată! Am crezut că este suficient faptul că am plecat de la tine. Chiar am crezut că-ţi pasă. Acum văd că nu este aşa şi eşti un criminal. Îmi pare rău de asta. Dar dacă tot eşti atât de viteaz, te rog, dă-le drumul ăstora şi omoară-mă pe mine. Ştiu că niciodată nu m-ai suportat şi viaţa cu mine a fost un chin. Te scutesc de tot. Măcar omori o singură persoană nu atât de multe suflete.

Tatăl lui Iony?! Cum Doamne iartă-mă să aibă un asemenea monstru ca tata? Asemănarea dintre ei doi putea fi comparată cu asemănarea între un bou şi o reptilă. Nu aveau absolut nimic în comun! Nici la capitolul bun simţ, maniere, responsabilitate şi judecată. Ajunsesem să-l înţeleg pe bietul băiat. Îi era de mii de ori mai bine cu Maestrul, chiar dacă trăia cum trăia, decât lângă un asemenea animal. Cheliosul îl privi de la distanţă, moment în care uitasem să mai iau aer. Părea că regretă, părea atât de smerit în acele momente, puteai să juri că îi fusese învins orgoliul de criminal. Maestrul îl bătu pe umăr şi îi spuse cu voce tare, cât să audă întreaga clădire şi toate dobitoacele ce-l locuiesc.

— Iony, du-te la locul tău. Aici este o problemă de rezolvat între mine şi tatăl tău. Nu este treaba ta. Te rog să mă asculţi!

Straşnic copil! Nu voia sub nicio formă să asculte de cel care îi vrea binele şi îl povăţuieşte spre propria bunăstare. Se îndepărtă de Maestru şi merse ţintă spre tatăl său, îi luă pistolul din mână şi îl îndreptă spre capul

lui. Dumnezeule! Inima mea îşi începu bătăile rapide şi capul îmi vâjâia. Priveam îngrozită, aşteptându-mă la ce e mai rău. Iony era prietenul meu, colegul meu de suferinţă, cum aş putea să nu mai fiu lângă el, să nu-l mai văd sau să nu mai învăţ lucruri interesante? Din clipă în clipă, sunetul acela al morţii putea să plutească în aer. Nu eram pregătită pentru pierderea lui, cum aş fi putut fi?

— Nu te prosti, Iony, îi luă tatăl lui pistolul. Nu am nicio treabă cu tine. Nici nu te iubesc, nici nu te urăsc. Îmi eşti indiferent. În schimb, Maestrul tău îmi este dator vândut. Ştie el foarte bine. Când eram amândoi beţivani şi stăteam prin cârciumi, beam ca apucaţii şi ne promiteam că niciodată nu ne vom despărţi şi vom fi prieteni pe viaţă.

— Tu ai ales altă cale, Cheliosule! Ai preferat viaţa asta iluzorie, calea materială, puterea decât calea spirituală. Ţi-am spus de multe ori să vii cu mine. Adu-ţi aminte. Acum ce vrei?

— Vreau să ştiu tot ce ştii tu! Asta vreau!

— Asta nu se poate şi tu ştii prea bine. Locul tău nu mai e pe calea spirituală. Ţi-ai pierdut locul demult. Dumnezeu nu aşteaptă mii de ani după tine. Pedeapsa ta acum este să stai aici şi să te chinui!

Lacrimi bocitoare începeau să se reverse din ochii bulbucaţi ai criminalului. Se puse în genunchi, strângând din pumni şi curgându-i sudoarea pe frunte.

— Am cancer, Maestre. De asta sunt atât de disperat!

Vestea căzu ca un trăsnet pe feţele compatrioţilor mei în timp ce mie îmi era indiferent. Câţi nu mor din cauza acestei boli? câţi oare nu se chinuie, dorindu-şi să mai apuce o zi, o oarecare zi, să mai stea lângă cei dragi, să mai zâmbească odată, să se mai certe sau să plângă. Şi, nu mai au această şansă. Iar omul ăsta îşi doreşte ceva mai presus de voinţa lui Dumnezeu. Cine suntem noi să ne dorim ceva mai mult? Niciodată nu ne mulţumim cu ce avem şi ne dorim tot mai mult până căDem din picioare direct în groapă.

— Ţi-am spus, asta e pedeapsa ta! Iar dacă mă omori crezi că rezolvi ceva? Oricum nu există MOARTE. Poate că trupul îmi va putrezi în pământ, dar spiritul se va înălţa la Cer şi de acolo voi reveni într-o altă viaţă.

— Nu vreau să te omor, vreau să mă ajuţi să mă vindec, răspunse între sughiţuri cheliosul.

— Asta nu se poate! Ţi-am zis că eşti pedepsit şi că nu te va ajuta nimeni. Ţi-am spus că nu mai ai nicio şansă. Tu crezi că Dumnezeu dă milioane de şanse? Băiatul tău va reuşi să te vindece prin curăţarea karmei familiei tale. Dar până atunci vei fi plecat demult.

— Nu vreau să mor, te rog din suflet, ajută-mă! Şi apoi îi voi elibera pe copiii…

Disperarea omului făcuse loc pentru puţină milă, însă după ce am observat asta, m-am întremat la loc, gândind lucid. Era o bestie. Voia să se salveze fără să ţină cont de împrejurări, în plus, crima este una din cele mai crunte păcate.

— Dacă eu te ajut voi primi o pedeapsă din Cer. Nu se poate asta! Crezi că eu nu vreau? Crezi că nu mă doare când vin oameni la mine care vor să se vindece şi nu e permis? Trebuie să plăteşti pentru asta. Trebuie să treci prin asta. Este singura cale prin care poţi curăţa viaţa mizerabilă pe care ai avut-o şi vieţile anterioare în care ai făcut rău. N-am ce să-ţi fac. Nu îmi este permis. Te-aş ajuta cu drag! Dar nu pot…

Înghiţeam în sec. În ce lume trăisem până acum şi dintr-odată m-am trezit prinsă într-o altă realitate. Una care din perspectiva mea este mult mai tragică şi mai dureroasă. Creştinii cred că Dumnezeu te pedepseşte dacă faci şi greşeşti, însă tot ei spun că El te iartă şi îţi oferă o nouă şansă, precum a făcut şi Iisus. Iar Maestrul îţi taie din faşă orice ocazie de a te schimba. Cât de diferite sunt aceste culturi. Şi dacă nu au dreptate niciuna?!

— Ai avut atât de multe şanse, cheliosule. Infinite. De ani de zile mă rog de tine să te îndrepţi. E târziu. Îmi pare

tare rău!

Căzut la pământ, cheliosul plângea în continuare, cerându-şi iertare infinită. Urla cât îl ţineau plămânii în timp ce bătea cu pumnii în podea. Maestrul îşi luă privirea de la el şi începu salvarea puilor lui. Îi ridică în braţe pe fiecare dintre ei, îi pupă şi făcu ceva incantaţii invizibile. Cu mâna în aer, ridicată asupra lor, desenă câteva semne, atât în jos cât şi în sus. Apoi se puse în poziţia rugăciunii şi rosti cuvinte doar de el ştiute, eu vedeam cum bolboroseşte ceva. Lacrimi curgeau pe obrazul lui şi le închiseră ochii celor doi care nu mai erau printre noi. Alexa buimacă, tresări şi îşi ridică privirea în sus. Tremura din toate încheieturile, rămăsese fără forţă şi nu mai avea nici lacrimi. Îi îngheţaseră pe faţă. Singura dintre cei trei care supravieţuise. Singura, care avea să vină cu noi înapoi acasă. Îşi opri ochii în jur şi îi văzu pe cei doi, deja plecaţi. Un urlet zgudui încăperea nimerind în sufletele noastre. Maestrul era rupt, istovit şi căzut la pământ.

— Îmi pare rău… nu mai pot să le fac nimic. Au avut nevoie de asta. Nu mai pot să-i întorc la viaţă. Copiii mei…

O scenă atât de terifiantă îşi făcu prezenţa în faţa mea, încât credeam că sunt într-un film. Toţi plângeau, urlau, fiecare cu durerea lui. Până atunci nu văzusem atâtea lacrimi de durere pe chipul Maestrului. Curgeau, curgeau, fără să se oprească, ca un râu ce nu îşi găseşte sfârşitul nicăieri. Obrajii îi erau împăienjeniţi iar gura căută cuvintele cele mai potrivite. Nu-mi puteam stăpâni nici eu compasiunea şi în mod evident începusem să mă integrez grupului. După ce îi pupă din nou, le dădu binecuvântarea să plece în Voie. Maestrul se întoarse spre noi. Eu încă ascunsă, cu durerea înfiptă în inimă, şi lacrimi tărăgănate, iar Iony lângă tatăl său, încercând să-l liniştească. Nu-i cunoscusem bine, nu aveam istoria lor povestită dar, au fost colegii mei. În final, cu mult curaj şi obedienţă am ieşit şi eu de la locul meu, şi am mers spre Alexa, pe care am luat-o în braţe. Mă privea absentă dar,

era o absenţă a fericirii. Cel puţin asta desluşeam eu în chipul ei îngălbenit. Mi-a făcut un semn că e ok dar, încă străină de evenimentele petrecute. Cheliosul încercă să-şi alunge starea primordială ce o avusese înainte să ajungem aici şi Iony îl bătu pe umăr. Vorbeau ceva, nu puteam să-mi dau seama ce, iar apoi Maestrul ne făcu semn să plecăm.

— Cheliosule, îţi doresc să alegi calea cea mai potrivită, fie aici, fie dincolo… îl îmbrăţişă şi apoi ieşirăm din clădirea dărăpănată.

Alexa abia dacă putea să scoată un cuvânt. Încă îi clănţăneau dinţii în gură, şi tremura destul de tare. Siguranţa zilei de mâine o căuta cu aviditate, probabil nu se aşteptase să aibă o aşa soartă şi să i se întâmple o răpire ca în basme.

— Am crezut că o să mor, Maestre.

— Nu, nu e timpul tău încă. Colegii tăi trebuia să treacă prin asta. Îmi pare tare rău. Mi s-a spus că a fost alegerea lor. Niciunul nu a luptat ca să mai rămână aici. E mai bine pentru ei acolo unde sunt acum.

— Dar nu am să-i mai văd niciodată…

— Ba da. Am să vă învăţ cum puteţi ieşi în astral, şi te vei întâlni cu ei. Dacă este permis.

Părea să se îmbujoreze parcă puţin la faţă, şi schiţă un zâmbet scurt. Iony, la fel ca întotdeauna, tăcut şi meditativ, ascultă şi era prezent, fără să intervină într-un fel.

— Omul acesta era atât de nebun şi sălbatic. Direct cu pistolul a venit după noi. Ne-a luat pe fiecare şi ne-a legat şi, ohhhh, Doamne! Nu pot să povestesc. Îmi este atât de greu…

— Linişteşte-te! A trecut… nu mai rămâne acolo. Acum suntem în maşină. Ce a fost atunci, a trecut. Învaţă să fii aici şi acum. Ai văzut că şi eu am plâns acolo după ei. Apoi gata. Le-am dat drumul. Sunt la volan şi ajungem imediat acasă. Dacă mai rămân în situaţia ce a fost, nu îmi fac bine nici mie nici celor din jur.

Cât de simplu de spus, şi ce greu de făcut. Ar fi extraordinar să putem să fim aşa cum zice Maestrul, doar în momentul de Acum fără să ne mai gândim la ce a fost, ce va fi. Strict ce avem de făcut şi atât. Dar, noi nu suntem în stare să trăim, ne frământam mereu, vrem să fie într-un anume fel viaţa iar dacă nu iese aşa, ferească Sfântul! Ies toţi dracii din noi. Obişnuinţa asta de a fi una cu trecutul, a rămâne acolo până la epuizarea fizică şi mentală izvorăşte de undeva. Şi, de parcă nu ar fi de ajuns, mai dăm un cot şi la viitor, poruncindu-i să ne asculte, că de nu, vai de el! Gândurile sunt ca nişte paraziţi, derulează în minte, iar şi iar şi iar. De parcă am putea schimba ceva!

Maşina oprise şi ajunsesem iar în vechiul lăcaş. Denumirea „*acasă*” se potrivea acum mult mai bine. Dar, nu mai era la fel. Din toţi câţi am fost mai rămăsesem trei. Prima fată care a plecat, cea omorâtă de Maestrul şi cei doi de azi, şi-au luat zborul spre idealuri mai înalte. Din toată şcoala mai suntem eu, Iony şi Alexa.

— Alexa, vei dormi în seara asta cu Iony şi Maria. De mâine, avem alţi tineri. Doi băieţi şi o fată. Tu vei sta cu fata şi cu unul din băieţi. Iar Maria cu Iony şi Arthur separat.

— Bine.

— Ca să mai destindem atmosfera şi să vă reveniţi, aş vrea să facem acum lecţia aceea despre iubire. Deşi cred că Iony şi Alexa şi-au primit câte o lecţie, în această seară.

— Care este lecţia?

— Alexa, în primul rând, tu înainte nu ai vrut să mai rămâi aici. După ce ai fost răpită, nu ai vrut să mori. Te las pe tine să decizi ce lecţie ai avut. Cum e mai bine? Să mori sau să te împaci cu ideea că eşti aici şi să trăieşti aici?

— Aş vrea să-mi cer iertare, Maestre. Nu mi-am dat seama de asta, însă niciodată n-am fost recunoscătoare că sunt aici şi învăţ. Fiindcă nu le vedeam sensul. Până acuma seara. Când am fost acolo atât de aproape de moarte, am simţit ce este viaţa. Şi da, când m-ai scos de acolo de unde

căzusem credeam că am venit într-un loc precum IADUL, dar acum privesc totul dintr-o altă perspectivă. Aş vrea să mă ierţi.

Alexa căzu în genunchi, implorând iertarea. Maestrul o ridică şi îi zâmbi.

— Nu trebuie să faci asta. Eu mereu iert. El mereu iartă. Dar prin lecţii. Prin experienţe. Ceea ce s-a întâmplat cu tine nu a fost întâmplător. Trebuia să treci prin asta.

Iony ascultă cu luare aminte tot ceea ce se vorbea.

— Lecţia ta care a fost, Iony?

— Să-mi iert tatăl. Eu până acum nu am reuşit să-l iert. Şi poate că este ultima oară când l-am văzut în viaţă. După câte îl cunosc, poate se va sinucide.

— Tu ai fost motivul pentru care el a renunţat la violenţa ce clocotea în el. Şi-a dat seama ce prostie a făcut în momentul în care tu ai venit să te jertfeşti pentru mine şi colegii tăi. I-ai dat o lecţie valoroasă.

Colegul meu era un exemplu de curaj şi devotament. Nu ştiu dacă vreodată am să reuşesc să ating nivelul lui.

— Iony, îţi mulţumesc mult, îi zise şi Alexa, atingându-l pe mâini.

— Vă mulţumesc. A fost chiar o zi plină.

Maestru se făcu confortabil în faţa noastră, urmărindu-ne privirile.

— Lecţia de azi era chiar despre iubire. Am să vă spun o poveste. Nu ştiu dacă aţi auzit-o până acum. Dar va scăpa câteva lacrimi celor mai sensibili dintre voi. Nu este o poveste oarecare. Poate fi chiar şi adevărată. Într-un sat, trăia odată doi fraţi gemeni. Erau identici. Singura deosebire dintre ei era caracterul lor. Unul din ei era blând, sensibil, fermecător pe când celălalt era războinic, îngâmfat, încăpăţânat şi rău. Cel mai războinic avea tot timpul chef de prostii şi răutăţi. Într-o zi au mers împreună prin pădure. Şi se rătăciră. Cel blând şi bun îi spusese că a văzut o potecă pe care să meargă spre casă. Celălalt însă, ca să nu fie cum zice fratele lui, îl contrazise şi îi spuse că

a găsit o altă potecă mai bună. Cel sensibil îl ascultă deşi ştia că nu este poteca bună. Dar din dragoste pentru fratele lui, merseră pe acolo. La un moment dat, un lup apăru în zare. Cel rău se sperie şi începu să îl blameze pe cel sensibil că este vina lui. Dar el ştia că nu se va întâmpla nimic. „*Stai liniştit. Nu vei muri. Doar corpul moare*”. Lupul dispare. După câteva ore apăru în calea lor un leu. De data asta nu mai avuseseră cale de scăpare. Cel rău iar îi reproşa că este vina lui. „*Stai liniştit. Nu vei muri. Doar corpul moare*”. Leul dispăru şi el ca prin farmec. După alte câteva ore în care se tot învârtiră în cerc ajunseră la o fântână. Aici cel rău gustă el primul apa. I se păru că nu are un gust bun dar îi spuse celuilalt, „*bea liniştit, e foarte bună!*” Cel blând bău destul de multă apă până i se făcu rău şi căzu la pământ. Cel rău satisfăcut de răutatea lui îi spuse, „*acum o să vezi cum m-am simţit eu toată viaţa! Din cauza ta eu am fost cel rău tot timpul. Niciodată nu am reuşit să fiu pe placul părinţilor noştri. Niciodată nu am făcut decât să le arăt că eu sunt diferit. Dar de fapt, eu sunt bun. Şi tocmai fiindcă te iubesc, te las să pleci într-o altă familie, într-o altă lume şi într-un destin mai bun!*” Cel blând muri cu zâmbetul pe buze şi îi mulţumi fratelui său că l-a salvat.

Dacă privim dintr-o anumită perspectivă cel rău ni se pare rău nu? Dar fratele cel bun nu putea să fie altceva decât bun, atâta timp cât trăia în aceea familie. Nu puteau fi amândoi la fel şi la caracter. De aceea fratele cel rău i-a făcut un bine, lăsându-l să plece pentru a alege o altă cale de evoluţie. Este o poveste adevărată pe care o ştiu de la cel care mi-a fost mie maestru. Deci, nu judecaţi un om după faptele lui, căci nu aveţi de unde să ştiţi pentru ce se întâmplă ceea ce se întâmplă. Poate fi o hotărâre de Sus. Dumnezeu ştie întotdeauna cel mai bine!

Am stat mult să reflect la această poveste. Ziua trecuse, plină de peripeţii, spaimă şi tot tacâmul. Ce am avut de învăţat? Am câştigat ceva din toate acestea, o

lecţie, ceva valoros? Urma viaţa să-mi arate şi să mă îndrume spre toate răspunsurile ce mintea mea le aştepta.

CAPITOLUL 11

Dimineaţa dezvelea corpurile noastre şi tot aşternutul într-o lumină caldă şi blândă. Cu un ochi deschis şi celălalt agăţat de pupilă mă trezeam sufocată de vocile tari ale colocatarilor noştri. Iony era tot lângă mine, parcă surd şi orb la tot ce se întâmplă în jur. Aiurită, am rămas cu respiraţia sacadată privind când în stânga, când în dreapta. Amintirile din seara precedentă reveneau nefiind deloc supuse voinţei mele conştiente. Una după alta, treceau prin ecranul meu mental ca un alai împărătesc. Mişcarea lor continuă îmi dădea impresia de film ce se rulează necontenit, până îi dai stop. Problema era că nu găseam stopul din creierul meu. Coteţul în care mă trezisem mi se revela precum o cameră normală, cu dulapuri, pat şi o fereastră întreagă. Ce naiba? Aveam vedenii? Agitată, mă forţam să îmi revin, şi primul gând a fost să părăsesc acea minunăţie. Trebuia să mă trezesc, cu siguranţă eram încă într-un vis! Cu inima zgribulită şi ochii închişi am făcut un pas spre uşă şi am tulit-o spre bucătărie, acolo unde corul vocilor era asurzitor.

— Şi ce vrei să facem? Momentan nu avem altă soluţie, te rog să înţelegi, este cel mai bine aşa.

Vocile sunau ca un ecou şi pătrundeau în urechile mele la fel de uşor precum te-ai înţepa cu un ac. Nici nu-mi trecea prin creieraş ce anume îi făcea să vorbească cu litere de tipar. Ora trezirii bătuse şi aveam puţin timp la dispoziţie ca să ne pregătim de faimosul job. Începusem să mă obişnuiesc. Până şi corpul meu care suferise înainte chinul supunerii unei meserii atât de înjositoare, îmi permise să-mi schimb optica asupra ei şi să nu mai caut atâta să îmi plâng de milă.

— Auzi, mă întrebă tipul ce nu mai ştiam cum îl

cheamă, era oricum cel de-al doilea, nu frumosul de Arthur.

— Cred că, din moment ce corpul meu fizic se află în bucătărie, te aud, i-am răspuns în batjocură băiatului.

— E adevărat ce spun ăştia? Trebuie să mergem la cerşit?

Ochii lui căprui mă analizau pe toate părţile şi priveau parcă prin mine. Pe furiş mai aruncam câte o privire, să nu fiu atât de evidentă. Cum intrasem în bucătărie, cum mă luase la întrebări. Păi, ce sunt eu? Să-l întrebe pe Maestru. Nu era dorinţa mea cea mai profundă să-i înveselesc ziua cu această mirifică veste, legat de ocupaţia noastră. Oricum, nu ştiau ei ce îi aşteaptă. Câte lecţii, jelituri, căzături, compasiuni vor avea de trecut în această şcoală. Cred că aleseseră prost, niciunul din ei, neştiind ce se ascunde sub această amabilă mască a Maestrului. Îmi făcusem de lucru prin bucătăria ce strălucea de mizerie şi adunături de gunoaie. Seara trecută când ajunsesem cine mai avea chef de strâns? Ochii lui mă iscodeau continuu, speriat de zici că eram o nălucă. Puteam să jur că este un băiat dintr-o familie bogată, finuţ, care nu se ştie descurca în viaţă.

— Nu ştiu, de ce?

Arthur veni lângă el, îmbrăcat într-o bluză de trening albastră şi pantaloni gri, cam identic cu seara trecută. Ăsta nu are haine de schimb? îşi încrucişă mâinile şi se sprijini de masă.

— Hai nu zău, jură-te că nu ştii!

Zici că eram prinsă în lanţul minciunilor. M-am îndepărtat încet şi îmi doream să zbor de acolo cu viteza luminii. Ce păcat că nu putem să ne facem invizibili când dorim sau măcar să zburăm dintr-un loc în altul precum în vise. Mi-ar prinde bine această îndeletnicire. Arthur îmi blocă paşii, poziţionându-se în faţa mea. Ochii lui… oh Doamne! Ochii lui puteau spune cele mai frumoase…

Îngeri! Daţi-mi două palme, mai am puţin şi nu mai

pot respira.

— Nu ştiu dacă trebuie. Mie mi s-a spus să merg. Dar poate la ceilalţi e diferit, am minţit eu cât am putut de diplomat. Şi până la urma aşa era, de unde să ştiu ce ocupaţii au ceilalţi?

— Ţie îţi place să te joci, am impresia, mi-o taie el. Ştii cum e, dacă vrei să ne înţelegem şi să fim prieteni, nu o să minţi, da?

Mă pregăteam să-i arunc un atac direct, însă vocea nu mi se făcea deloc auzită. *Mamă! Sunt jalnică, patetică şi proastă!* Însă, că de obicei, salvatorul meu, mi-o taie înainte.

— Da, toţi trebuie să faceţi asta. Este o probă la care sunt supuşi toţi discipolii.

Iony la orizont! Dragul de el. Doar auzindu-i glasul, sentimentele mele reveniră pe o cale mai paşnică. I-am zâmbit, postându-mă lângă el în două clipite, lăsându-l pe arogantul ăla de Arthur să se uite în gol. Ce ţi-e şi cu aparenţele astea. Apariţia lui la seminar îmi dăduse fiori plăcuţi, dar, în fapt e diavolul în persoană.

— Nu înţeleg. Noi am venit aici să învăţăm, să evoluăm, îi răspunse celălalt, nu pentru a cerşi. Mi se pare total lipsit de sens.

— Adevărul ştii care e? Degeaba învăţăm noi să fim evoluaţi dacă ne lipseşte smerenia. Zi-mi tu, câţi maeştri spirituali sunt smeriţi? câţi nu mai au orgoliu? Iar asta poţi să înveţi doar prin cea mai jegoasă meserie, aceea de a cerşi. Eu când am ajuns aici, o săptămână nu am vorbit nimic. Cu nimeni. Eram traumatizat. Până în momentul în care mi-am dat seama ce prost sunt. Totul este pentru binele meu şi a evoluţiei mele.

Cei doi înghiţeau în sec şi îl ascultau pe Iony ca pe profu de mate. Adevărul e că nu avem capacitatea de a înţelege că până şi cele mai josnice meserii, pentru alţii sunt plăcute şi benefice. Aduc beneficii şi plăceri. Cred că toţi învăţăm încă din copilărie că a cerşi este cel mai rău şi

nemilos lucru iar, a-ţi câştiga pâinea cinstit este de preferat. Cel care cerşeşte este un om de nimic, o scursură a societăţii, un pierde-vară, un hoţ fără demnitate şi onoare. Şi totuşi, nu stăm să ne întrebăm, oare au ei altă cale?

— Nici mie nu-mi place, dar asta este important să o fac, am continuat eu, uitându-mă când la Arthur, când la celălalt.

Băieţii îşi aţâţau privirile spre noi, parcă pregătinduse să ne ia măsurile la haine. Atât de important era pentru ei să cunoască aceste detalii nesemnificative, despre ce ne place, ce nu ne place. Dacă trebuie să mergem, o facem şi gata, fără atâtea vorbe inutile.

— Nu ştiu dacă am să suport asta. Voi când mergeţi?

— Imediat. După ce încheiem discuţia asta mirifică, răspunse Iony răstit.

Puteam să remarc proasta lor dispoziţie şi faptul că nu acceptau atât de uşor să se facă de ruşine. Cumva, tremurau şi aveau o emoţie greu de dibuit. Însă, la suprafaţă, păreau calmi, bine dispuşi, poate curioşi, în timp ce în adânc, clocoteau. Maestru ne dăduse clare şi precise informaţii despre comportamentul nostru şi nu aveau sens ascunzişurile. Mai ales unui Maestru care ştie tot.

— Ideea e că dacă renunţi, ai plecat definitiv! m-am trezit că îi răspund eu.

Apoi am observat că mă luase gura pe dinainte.

— Şi? Îţi pasă aşa de mult de noi? Nici măcar nu ne cunoşti. Hai că merg şi eu cu voi. Măcar să văd ce faceţi.

Oh Doamne! Există vorba aia: „*Dacă tăceai, filosof rămâneai!*” Mi se potrivise foarte bine atunci. Voia să vină şi să mă fac de ruşine în faţa lui, jucând rolul patetic de femeie însărcinată ce nu are un loc de muncă din cauza statului. Şi, dacă tot e aşa, ce rol va avea el? Va fi fratele nostru, vărul, un vecin? Nu se potriveşte nimic din toate astea. Cel mai înţelept ar fi fost să meargă cu gaşca lui. Ei

deja se cunosc, îşi ştiu firea, reacţiile şi nu ar trebui să suporte mişcările proaste de la nişte începători. Iony se holba la mine, încercând să ghicească dacă sunt de acord sau nu, şi am dat din cap că e ok. Deşi…

— Faci cum doreşti!

Bucătăria se golise dintr-odată, şi m-am pomenit singură cu felia de pâine cu smântână pe care o mâncam. În timpul ăsta, gândurile îmi zburau spre culmi înalte, spre şanse pe care le primim în viaţă. Sunt eu o fire norocoasă? Pot admite că Providenţa mi-a hărăzit un destin fulminant şi atrăgător? Am de a face cu tot soiul de fiinţe, de personalităţi, măşti cum spune Maestrul, pe care musai să le înghit, să le ghidez, dacă pot, să ştiu cum să mă port cu ele, să le ajut să-şi aleagă calea cea bună. Grea meserie mi-am ales!

Am pornit apoi către locul nostru veşnic de cerşit. Drumul împietrit, casele nou construite, aerul curat, îmi arătau ce frumuseţi pierd din vedere dacă stau prea mult să reflect la ziua în curs. Prea multă filosofie strică! Toată ziua, taca-taca, nu stă o clipă liniştită, mintea asta. Şi, bineînţeles, ce alt subiect fermecător putea să-mi dea prin căpşor decât „*cine va fi Arthur*”. Băieţii păşeau tacticos, liniştiţi, zici că meditau. Iar eu, ca o zvăpăiată, tot la griji şi probleme îmi stătea capul. La un moment dat, Arthur a spart tăcerea ce stătea între noi.

— Eu nu am de gând să intru în jocul vostru. Este pierdere de timp! Am venit la această şcoală să învăţ, să evoluez, nu să mă joc şi să interpretez roluri ca la şcoala generală.

— Atunci de ce ai mai venit cu noi? l-a luat la Iony la întrebări. Puteai să mergi cu prietenii tăi sau să rămâi până ajunge Maestrul acasă, era atât de simplu, drag prieten. Curiozitatea însă te-a împins să alegi nechibzuit.

Gânditor, se opri în loc şi rumegă informaţia. Neliniştită, îmi doream într-un fel să plece, dar, ce bine era dacă mai stătea. *Naiba mă mai înţelege! Atât de*

nehotărâtă. Dacă rămânea puteam să mă apropii mai mult de el, însă, dacă pleca îmi făcea un mare serviciu. Măcar, nu asista la prostiile ce le făceam.

— Nu, dacă am venit, stau cu voi. Doar că vă urmăresc din umbră!

— Şi ce? Vrei să spui la final că ai câştigat şi tu bani împreună cu noi, stând şi privind? Nu frate! Munceşti cot la cot cu noi. Sau poţi să pleci!

Tonalitatea aspră a lui Iony îl intrigă pe frumosul prinţ cu ochii verzi. Ţineam privirea asupra lui, aşteptând decizia pe care o are de luat. În timpul ăsta îi făceam portretul mental, caracterizându-i aspectul fizic îngrijit. Avea o carcasă splendidă, părul şaten dat cu gel, ochii verzi precum smaraldul, vocea duioasă şi armonioasă, construcţia corpului înaltă şi zveltă. Dar, aveam impresia că inteligenţa lui nu dădea pe afară.

— Bine, atunci muncesc. Să vezi că nu mi-e frică de muncă! Am terminat oricum actoria şi vă surclasez oricând rolul banal de cerşetori.

Deci, ăsta era Arthur? Îngâmfare, orgoliu exacerbat, plin de sine. Începuse să mă calce pe nervi atitudinea lui. Nu era cu nimic mai presus decât noi. *Ce să zic! A făcut el actorie. I don't give a fuck! Românii oricum sunt buni la a juca teatru şi a cânta. Nu-i mare lucru!* Tocmai de aceea, îmi venise o idee, care să-i dea peste nas.

— Vrei să ne întrecem în roluri? l-am provocat eu.

— Te ţine? La cum te văd, mă îndoiesc.

Tupeul lui întrecea orice limită a mea de suportare. Din păcate, sau din fericire, sunt genul de persoană directă care atunci când nu-i convine ceva, spune. *Să-l văd eu după asta!*

Între timp, ajunsesem în piaţa Victoriei, acolo unde mai fusesem şi prima oară. Oamenii păreau invizibili, cel puţin la ora aia, niciun suflet nu mişuna pe stradă. Iony se aşează pe jos şi începu să turuie.

— Ce ziceţi dacă am spune că suntem studenţi şi

statul ne împiedică să studiem, nu avem unde să stăm şi locuim pe stradă?

— Asta e fumată deja, băiatule! Eu am altă idee, hai să ne jucăm, dacă tot vreţi joacă. Jucăm o piesă de teatru iar cei din stradă vor veni să ne aplaude, în timp ce vom primi şi ceva mărunţiş.

Hmm, nu era idee rea, doar că, nu mai aveam siguranţa aceea că aş putea să joc un anume rol fără să mă încurc. Îmi amintisem când eram la grădiniţă şi la şcoală cum an de an aveam serbări unde trebuia să învăţăm pe de rost roluri. Nu era pe gustul meu şi tocmai de asta nici nu primeam roluri aşa mari.

— Improvizăm. Aşa vedem cât de buni actori sunteţi.

— Bine! Eu sunt de acord. Tema?

Arthur îşi plimbă ochii când la mine, când la Iony, mai ceva ca un iepuraş speriat. Aştepta un răspuns, iar eu nu voiam să fac parte din jocul ăsta. Să propună ei teme, nu mereu să se aştepte de la o femeie să facă totul. Ea să gândească, ea să acţioneze. Eram îmbufnată oricum pe amândoi, dar, cel mai tare pe noul intrus. Pielea îmi dădea semne de avertizare, mici bubiţe făcându-şi apariţia pe mâna mea. Eram plictisită! Băieţii gândeau, dădeau din cap, îşi mai întorceau privirea şi la mine, în fine. Ideea era că băteam pasul pe loc. Arthur îşi drese vocea şi ne anunţă calm şi răspicat.

— Tema este o bătaie între doi băieţi pentru tine.

Oh! Ce spirituală temă! Cred că Maestrului i-ar conveni de minune să mă vadă tocmai pe mine, năpăstuita de destin, care nu are voie nici cu gândul să se îndrăgostească, cum priveşte o luptă între doi tipi, fix pe tema aia. Nedumerită, mi-am îndreptat atenţia spre Iony, care atent, făcea nişte calcule în gând.

— Eu şi el suntem doi prieteni buni până am dat de tine, continuă amuzat Arthur. O pipiţă ce voia să ne aibă pe amândoi. Mă întâlnesc prima oară eu cu el, apoi apari tu care faci pe nevinovata. Ne spui că nu este adevărat. Şi tu

declari că mă iubeşti mai mult ca orice.

— Ha! Ai vrea tu!

Băiatul ăsta avea nişte dume la el în vocabular, de nedescris! Îmi zâmbi parşiv, când îmi adusesem aminte să-l provoc. Şi tocmai acolo unde să-l doară cel mai tare! Nu voiam să mă las manipulată de el, sedusă şi apoi abandonată. În primul rând, fiindcă nu am voie şi apoi, nu sunt fraiera lui să-i permit să facă cu mine tot ce vrea. Aici eram la o şcoală de ocultism şi esoterism, nu la una de artele seducţiei.

— Şi de ce nu ai vrea ca Iony să fie cel pe care îl iubesc? i-am întors-o eu rânjind.

Fixat în ochii mei îmi făcea nişte semne sinistre. Direct la ţintă! L-am atins cu o săgeată drept în moalele orgoliului. Yes!

— Fiindcă aşa nu are sens. Eu sunt iubitul tău în piesă. Este clar?

Mă strânse de cot ca să mă aducă mai aproape de el. Durerea, intoleranţa, nervii întinşi la maxim, nimic nu-mi dădea câştig de cauză. Puteam eu să învingverbal, dacă el câştiga prin acţiune. Cu greu m-am abţinut să nu-i cârpesc o palmă peste faţă. Iar Iony, aproape desfigurat de intenţiile lui, nu zicea nimic. Părea să-i convină. I-am lăsat să înceapă piesa improvizată.

Arthur mărşăluia spre Iony cu nervii în buzunar, gata să-l ia la bătaie, în timp ce eu mă hlizeam imaginându-mi, cum ar fi, să existe în realitate doi băieţi care să se bată pentru mine. Nu ştiam când să încep, dar, aveam un simţ ascuţit când vine vorba despre încurcături de astea, sentimentale. După ce au bolborosit ei ceva acolo, aproape au ajuns să-şi tragă câte o scatoalcă unul altuia. Iony, impozant, îl cântărea din priviri, spunându-i că mă iubeşte cel mai mult pe lumea asta şi că iubirea nu a cunoscut până atunci nicio dimensiune atât de măreaţă, că suntem sortiţi unul altuia de la Dumnezeu şi că sunt însărcinată cu el. Mai aveam puţin şi izbucneam în râs. Arthur, de

cealaltă parte, nervos, agitat, tot încerca să-l descoasă, cu întrebări inutile de genul: când v-aţi cunoscut, când a început totul între voi şi alte asemenea bălăcării. Pe Iony cădea tot greul trebuind să improvizeze şi să aibă o minte ageră care să îi servească cele mai logice răspunsuri. Am observat, într-un târziu că oamenii se apropiau curioşi, să vadă deznodământul poveştii. Se vor bate, nu se vor bate? Pe cine va apăra gagica? Alţii, şuşoteau că suntem actori, căci Iony scrisese pe carton „*Fundaţia Teatrală Culticus*". Într-un târziu, am intervenit eu între ei, postându-mă fix între Arthur şi Iony. Faţa mea, serioasă, îi făcea să-şi pună nenumărate întrebări, căci păream total paralelă cu iubirile lor. M-am apropiat apoi mai mult de Arthur, pe care l-am luat în braţe, implorându-l să mă ierte, că eu nu făcusem nimic, nu am nicio treabă cu Iony şi că-l iubesc mai mult decât pe viaţa mea. Îmi îndepărtă mâinile, străpungându-mă cu privirea, iar ochii lui din frumoşi şi verzi se transformaseră în umbre întunecate. Plângeam, îl luăm iar în braţe, Iony consternat încerca să mă facă să înţeleg că sunt unica lui iubire. Cu coada ochiului vedeam cum oamenii se aplecau să lase bacşiş şi să ne aplaude. La final, Arthur mă îndepărtă de el, spunându-mi că niciodată nu va mai fi nimic între noi şi lăsându-mă într-o baltă de lacrimi.

Surprinsă de mine însumi, am putut observa că lacrimile îmi erau reale. Oare chiar sunt bună de actriţă? Dacă asta ar fi însemnat cerşitul de atunci încolo, era minunat. Aplauzele de final m-au mai trezit la realitate, mai ales când văzusem că unii au pus şi câte o bancnotă de 100 de lei.

Târziu, după sesiunea de felicitări şi întrebări de genul: *unde putem vedea următoarea voastră reprezentaţie?* ne-am aşezat turceşte şi am început să numărăm banii din pălăria norocoasă. În total 500 de lei! Câştigaţi în mai puţin de jumătate de oră. Ce semn mai clar îmi trebuia că pot să mă apuc de actorie şi muzica?

Evoluţie spirituală? Îngeri? Înfrângeri, moarte, vindecări? Nu erau pentru mine, şi asta îmi oferea o satisfacţie şi mai mare. Dar, prea târziu aveam aceste presupuneri. Odată ce Metatron îmi spusese că pot veni înapoi pe Pământ doar cu condiţia evoluţiei spirituale, nu aveam de ales.

— Uite cât de uşor a fost, ne-a zis râzându-ne în faţă, Arthur.

Detestam să îi dau dreptate, dar, în cazul ăsta chiar avea.

— Îţi mulţumim, dar aproape mi-ai dat un pumn în gură. Ceea ce trebuie să recunosc, nu sunt foarte fericit.

— Lasă, că oricum era doar o joacă. În caz că era!

Joacă?! Adică loveşti pe cineva aşa, doar pentru că te joci?

Curând, începusem să ne strângem boarfele, adică cartonul şi pălăria, când un domn îmbrăcat la patru ace, cu un păr ca o coamă de leu, solid şi îndesat, ne-a acaparat atenţia prin vocea sa impunătoare.

— Hoţule! Stai pe loc şi spune-ne unde ai ascuns bijuteriile!

Am stat locului consternată. Despre cine vorbea? Mă uitam spre Iony, acesta părea că nu-l cunoaşte, având o faţă curioasă. Mă întorsesem spre Arthur, acesta rămase străpuns de uimire.

— Nu eu am fost! Cel care s-a implicat în asta este deja mort, vă asigur.

— Şi bijuteriile unde le-ai ascuns? Mai ai şi tupeul să spui că nu ai făcut nimic! Te-am văzut foarte clar cum ai ieşit pe geam! apoi te-am dat la poliţie. Şi acum zece minute o vecină mi-a zis că te-a văzut aici jucând o banală piesa de teatru.

— V-am spus, cel care a furat este mort!

— Nu te cred! Tu eşti hoţul şi văd că eşti foarte viu şi fericit.

De data asta, joaca nu mai părea joacă, piesa de teatru se transformase într-o scenă reală, veridică şi

greţoasă. Acuzaţia pe care o aducea lui Arthur, îmi dădea noduri în gât.

— Nu mai sunt în gaşca aia, vă asigur!

Arthur înaintă fără să mai scoată niciun sunet, moment în care domnul a scos din şold un cuţit gigantic, pe care îl îndreptă spre noi. Ne-am întors din drum, cu inimile bătându-ne în gât, sau cel puţin asta simţeam eu. Dacă, mă puneam în locul lui Arthur şi Iony, nu pot să spun cu exactitate ce simţeau ei.

— Şi cred că colegii tăi ştiu mai multe decât noi. Aşa că nu mai faci niciun pas. Vii cu mine acum la poliţie! De fapt, veniţi toţi trei. Sunteţi oricum complicii lui.

Cea mai oribilă, indiscutabilă, inopinată veste. Eu la poliţie? Eu în locul de care fugeam mâncând pământul, orişicând auzeam de ea? Şi să mai fiu şi complice la furt?! În ce lume trăiam? Oare încrederea nu mai există deloc, trebuie să o reprimăm în noi? În viaţa mea nu am furat, nu am luat nimic de la nimeni, nici măcar o bomboană dintr-un magazin. Aveam un simţ ascuţit al onoarei şi al moralităţii şi nu-mi permiteam să risc. Oricum, pentru ce să fac rău?

M-am întors către Iony care spăsit îşi îndreptă picioarele spre acel domn.

— Ce ne facem?

— Habar nu am. Vom merge să dăm declaraţii, probabil.

— Dar nu ştiu nimic! Ce declaraţie să dau?

— Foloseşte-ţi mintea şi intuiţia, atât îţi spun.

Calmul şi starea lui interioară nu înceta să mă uimească. O încredere enormă în viaţă, în destin, în faptul că nimic rău nu se poate întâmpla. Iar eu, exact invers, plină de griji, frustrări, probleme. Ce n-aş da să fiu în locul lui. Ce n-aş da!

CAPITOLUL 12

Secţia de poliţie era la capătul străzii, nici gând să putem fugi sau să ne ascundem. Vremea, deşi călduroasă trecea prin mine, nu simţeam nimic, atât eram de concentrată şi atentă. În minte gândurile îmi turuiau într-una vorbe pline de neînţeles, cum că aş avea încredere într-un băiat atât de imprevizibil. Ce ştiam noi despre Arthur? Că făcuse scoala de actorie şi că voia să înveţe ocultismul. Şi dacă e un agent sub acoperire? Poate vrea să-i facă rău Maestrului sau să-l dea în gât. Pielea mi se făcu de găină la simpla închipuire a acestui fapt. Ce ar căuta un detectiv la noi în cocioabă? Pesemne făcuse mult rău altor oameni, Maestrul nostru, şi acum îi venit rândul să plătească. Habar nu aveam. Inima porni ca într-un vârtej să-mi dea de ştire că e prezentă în pieptul meu. Palpitaţii, dureri şi frică. Poliţia, aşa drăguţă cum o ştim era într-o forfotă dusă la extrem, cu oameni agitaţi care stăteau la rând, înjurături, tristeţe, feţe plânse, posomorâte de parcă îşi băgase dracu' coada în comportamentul lor. Eu stăteam lângă Iony şi undeva mai îndepărtat era Arthur.

— Comportă-te ca şi cum nu ştii nimic, până la urma ăsta e adevărul, nu? îmi spuse blajin Iony.

— Păi da dar dacă ei nu văd aşa?

— Cât de mult ne înşelăm în tot ceea ce facem. Ne este teamă de reacţiile altor persoane când de fapt este varză propria noastră reacţie. Ce ţi s-ar putea întâmpla rău? Stai liniştită!

Arthur părea cel mai calm şi liniştit dintre toţi. Stătea sprijinit de perete, cu mintea departe. Încercam să desluşesc la ce se gândea, ce era în mintea lui, dar, nu reuşeam. Nici îngerii nu mă mai ajutau. Trecuse ceva timp de la ultima lor comunicare. S-au supărat oare pe mine? Ce făcusem? Problema era că simţeam cum clocoteau nervii în mine, şi ura începuse să prindă contur. Aveam o aversiune vizavi de Arthur, şi încă una destul de puternică. Îl vedeam capul răutăţilor şi răufăcătorul din cauza căruia

trebuia să asistăm la declaraţiile pline de nonsens ale poliţiei. Din când în când, se uita la mine, dar, eu îi aruncam o privire agresivă, ca şi câinele când mârâie la pisică.

Iony mă simţi imediat şi realiză tot ce tărtăcuţa mea gândeşte.

— Nu da vina pe el! Asta trebuia să experimentăm. Ţi-am zis că vom ajunge aici într-o zi, nu?

— Dar nu aşa!

Era mult prea mult pentru mine. M-am îndepărtat de el şi am început călătoria pe culoarul poliţiei. O doamnă ochioasă îmi trânti o căutătură ce părea să exprime*: „ce cauţi aici, delincvento*?”

Voiam să ies afară, să iau o gură de aer, să-mi revin, dar domnul ce ne adusese aici, m-a observat şi m-a tras de mânecă şoptindu-mi:

— Imediat intrăm!

Agonia pusese stăpânire pe mine. Orice ai face în existenţa asta este greu de înţeles ce cauţi într-un loc unde nu meriţi să fii! Se întâmplă uneori ca viaţa să-ţi dea peste nas exact acolo unde te aştepţi mai puţin. Şi bang! O durere de inimă. Şi apoi stai şi aştepţi îngândurat la salvarea ta care poate să nu mai vină niciodată. În acele momente realizezi că eşti singur. Unde sunt toţi aceia care spun că te pot ajuta? *„Bazează-te pe mine! La orice oră şi minut, sunt acolo lângă tine, să te salvez din adâncimile durerii*”. Unde sunt? Se ascund? Sau le este teamă de o presupusă cădere a ta care i-ar putea face şi pe ei să cadă? Mă gândeam, stând aşa şi privind la colegii mei, cât de subţire poate să fie încrederea. Se rupe mai rapid decât o aţă.

Iony părea precum o stâncă, drept şi neclintit iar Arthur îşi rodea unghiile în aşteptarea intrării la declaraţii. Domnul din stradă ne pofti pe toţi trei în camera de declaraţii a poliţiei. Totul mi se părea vraişte, aerul lipsea, mormane de hârtii şi dosare îşi făceau veacul pe birou. Ce

m-a frapat cel mai tare era mirosul de închis, de mucegai pe care l-am simţit de cum am păşit înăuntru. O doamnă subţirică, cu o frizură bărbătească îşi notă ceva într-un document tip agendă. Iar alţi doi, îmbrăcaţi în poliţişti, stăteau la calculator şi scriau. Doamna îşi ridică privirea spre noi, măsurându-ne, şi îşi văzu liniştită mai departe de treabă, în timp ce-l chestiona pe jegosul ce ne-a adus.

— Iar eşti aici, Vasile?

La auzul numelui, am început toţi trei să chicotim.

— Da! Ia uite, ţi-am adus infractorii. Ăştia sunt cei care mi-au furat bijuteriile.

Doamna se uită la noi, plină de mândrie şi cu un aer superior de zece clase.

— Ce aţi făcut copii?

— Nimic! Nu suntem cu nimic de vină! se răsti Arthur la ea.

Nenea zis şi Vasile se uită la el cu ochii spumegând de furie şi pumnii încleştaţi.

— Dar uite ce zice Vasile. De ce i-aţi furat bijuteriile? ridică şi ea tonul la el.

Arthur înghiţi în sec şi îşi puse picioarele unele peste altele în timp ce posteriorul şi-l lăsă cufundat într-un scaun de piele.

— Eu sunt dispus să declar. Hai întrebaţi-mă! Doar ne cunoaştem, ce naiba?

Era tonul care abia dacă speria o pisică adormită. Arthur cel plin de sine se făcuse mic şi neajutorat. Ceva era însă putred aici, fusese de mai multe ori la poliţie. Deci, unde era încrederea? Eram dispusă să-l atac şi să-l pârăsc la Maestru, de îndată ce ieşeam din acel loc infect. Femeia îl privi în ochi şi îşi văzu în continuare de notările ei.

— Arthur, linişteşte-te! Tocmai că ne cunoaştem şi ştim de ce eşti în stare.

Mi-a căzut fisa într-un târziu, după ce urmărisem câteva mişcări protocolare. Arhur era un delincvent care

voia să scape de închisoare şi astfel s-a trezit că mai bine învaţă ocultismul şi vine la Maestru, decât să îi putrezească oasele într-o celulă. Nu! N-am de gând să susţin o asemenea eroare. Ne lăsăm prostiţi uneori de oameni care arată bine, sunt frumoşi şi par a avea intenţii bune, când de fapt, sunt nişte gunoaie! Îmi venea să îi dau pumni şi palme şi să-l pun să se târască pe jos. Fapta pe care a comis-o, nu poate rămâne nepedepsită. Doamna, văzând agitaţia mea exterioară, ne-a poftit afară şi a rămas doar cu el, să-l ia la întrebări. În timpul ăsta, încercam să-i arăt lui Iony cine este cu adevărat Arthur.

— Nu-mi place deloc de Arthur. Este un delincvent! Nu înţeleg ce caută printre noi.

Privirea aceea, plină de compasiune şi în acelaşi timp, plină de indignare, mă străfulgeră până la oase. Se uita la mine zici că aş fi făcut cea mai gravă crimă posibilă.

— Nu ai dreptul să judeci! Ştii cine au fost colegii tăi care au murit?

Am dat din cap în semn că habar nu aveam şi cred că nici nu mă interesa. Tot ce voiam era libertatea. De data asta ştiam că omul tot ce caută în viaţă este propria libertate. Indiferent că e căsătorit, sau stă cu părinţii, sau are un job, sau orice. Libertatea înseamnă totul pentru noi. Să fim liberi, să ne alegem propria cale, propriul drum. Îmi minte mi se perindau amintiri din copilărie, când am văzut un puşcăriaş ce comisese o crimă în cartier. Îşi omorâse propria soţie cu zeci de lovituri de cuţit. A primit ani buni de închisoare pe care nu ştiu dacă i-a încheiat. Însă, imaginea lui, chipul acela parcă deformat, ochii ce păreau să trădeze bucuria şi extazul mă înfiorase şi nu-l putusem uita niciodată.

— Cine?

— Tineri recidivişti şi prostituate!

Gura mi se uscase şi mâinile mi se răciseră. Mă adânceam în gândiri paralele, în calcule absurde şi tot nu înţelegeam cum poate un Maestru să aibă încredere că va

face ceva din aceşti oameni. Odată ce ai săvârşit o infracţiune, nu mai ai cale de scăpare, eşti tentat să o faci mereu şi mereu, precum un drog administrat în vene. Devine absurd să iei în calcul o posibilă schimbare. Oamenii nu se schimbă, poate doar în cazuri drastice, cum am păţit eu, când sunt nevoită să o fac. În rest, dependenţa de atenţie, golul pe care îl simţi când te apucă mâncatul de dulciuri, sau doza de droguri, consumarea excesivă de alcool nu dispare de la un moment la altul fără ajutor specializat. Am învăţat asta în facultate şi chiar aveam de gând să mă specializez şi să devin un psiholog care ajută oamenii să scape de dependenţe. Maestrul are impresia că e atât de uşor? îi inviţi să facă o şcoală de Ocultism şi gata, devin curaţi ca lacrima? E absurd!

— De parcă tu ai fi vreo prinţesă sau sfântă! continuă Iony să mă batjocurească.

Arthur ieşise destul de repede iar Iony urmă la declaraţii. Se rezemă din nou de perete şi îşi încheie bluza de trening. Minciuna te catapultează spre stări de gheaţă şi îţi oferă ocazia să te dai de gol. Ştiam că el e o minciună. Una pe care eu nu eram dispusă să o descifrez sau să o cunosc mai în amănunt. Priveam în jos la sandalele ce le aveam în picioare, în timp ce zumzetul holului se umplu de înjurături mai dese şi mai tari. Arthur nu mai exista pentru mine. Nu puteam să-l cataloghez ca fiind un OM. Din păcate, nu-mi mai puteam schimba părerea despre el.

— Ştiu ce crezi acum, mi-a spus el.

Ochii lui mă iscodeau, pătrundeau dincolo de esenţa Divină. Problema era că nu-mi mai doream să-l ascult, uram minciuna, şi ştiam că el va continua să o facă, fiind înscris în sângele lui să continue treaba asta. Nu-mi păsa nici cât negru sub unghie de el. Vorbea la pereţi, de unul singur, căci eu nu mai binevoiam să fiu acolo, decât cu amărâta asta de carcasă ce tremura. În gând, îl avertizam pe Dumnezeu că dacă nu mă scoate din groapa asta de gunoi în care am căzut, voi alege calea cea mai nedreaptă.

— Eşti rănită. Credeai că sunt vreun pui de crai, nu? Ei bine, nu. Sunt un băiat părăsit de părinţi. Locul meu este pe stradă. Dar m-am descurcat mereu, furam, făceam diverse servicii oamenilor mari şi ei mă răsplăteau cu bani, haine şi mâncare. Poate văzându-mă ai avut tendinţa să crezi că sunt vreun om bogat dar sunt cel mai sărac om ce l-ai cunoscut până acum. Nu am nimic. Am hotărât să mă mut la Maestru fiindcă voiam să fac altceva, să încep ceva nou, să învăţ. De asta nu eram de acord cu cerşitul. Deja o făcusem. Eram sătul de cerşit. Am trecut prin asta de atâtea ori.

Iony ieşi rapid, lăsându-l pe torţionar cu vorbele pe buze. Poate ar mai fi continuat dacă nu intram sfioasă în încăperea ce mă silea să caut aerul cu busola. Doamna, de data asta îşi notă răspunsurile noastre, şi probabil mişcările trupului, dacă vedea ceva suspect. Îmi era teamă, dar, cu convingere i-am răspuns la toate nelămuririle. M-a întrebat numele, dacă îl cunosc pe Arthur, de cât timp, în ce relaţii sunt cu el şi dacă am furat bijuteriile acelui om, Vasile. Hotărâtă, am dat cărţile pe faţă şi i-am spus Adevărul, că nu-l cunosc pe individ decât de dimineaţă. Mustăcea, bombănea ea ceva lăsându-mi impresia că mă vede ca pe o tipă inocentă şi prostuţă. După ce am terminat de povestit mi-a zis că vom fi eliberaţi doar după ce vine persoana care ne are în grijă. Mai pe scurt, eram arestaţi. Inima mi se făcu cât un purice. Gura nu mai avea sunete, îngheţasem pe loc. Cei doi poliţişti râdeau ca descreieraţii la ceva poantă de pe net. Halal meserie!

Împrăştiată în mii de bucăţele am ieşit şi m-am alăturat găştii mele care aşteptau sentinţa. Arestaţi preventiv. Arestaţi! Nu ne-au pus cătuşe, dar corpul îmi era atât de rigid de parcă mă legase cineva cu o funie în jurul gâtului. Arthur şi Iony, ceva mai liniştiţi, îmi făceau semn că totul e ok. Mă întrebam, oare băieţii ăştia erau drogaţi? Eşti arestat pentru ceva ce nu ai comis şi stai aşa

liniştit de parcă ai fi pe o bancă în parc. Gardianul ne făcu cunoştinţă cu celula goală în care am intrat toţi trei. A închis-o în urma lui şi ne-a atenţionat să fim cuminţi şi să ne purtăm civilizat. Încă mai avea şi chef de glume.

Libertatea! Ne-au furat-o. Cine ştie când aveam să mai văd lumina soarelui? Gratiile mi se păreau lanţuri şi scândura pe care stăteam, o bancă de la ţară. Ochii duşi departe ai lui Arthur mă indignau şi mai mult. Iony, medita iar, în poziţia lui firească, iar eu, eu unde eram în toată ecuaţia asta? Nicăieri! Aveam nevoie de aer, voiam să respir, să mă plimb, să fac mişcare, dar, din păcate eram prea limitată la un pătrat închis. Îngerii nu erau nicăieri, Maestrul poate nici nu avea de gând să mai vină. Toate mergeau aiurea şi nu-mi doream decât să părăsesc iar această viaţă. De data asta aş fi mers la Metatron şi i-aş fi urlat în faţă: *„Aici voiai să ajung? Aici? În lumea asta nedreaptă?*!”

Lacrimile se forţau să atingă obrazul, şi m-am mutat lângă Iony pe care l-am luat în braţe. Aveam atâta nevoie de iubire şi de cineva cald care să mă îmbrăţişeze.

— Nu plânge, Maria. O să ieşim de aici.

Arthur tăcea, cuminte, în colţul lui, colţul pedepsei. El măcar merita să stea acolo. Noi nu! Nu avem ce căuta într-un loc atât de odios şi înspăimântător. Într-un sfârşit izbucni ca un vulcan.

— Îmi pare nespus de rău, prieteni, că am ajuns aici. Credeţi-mă! N-am ştiut că tot o să ne ţină în arest. Maestrul trebuie să vină din clipă în clipă. Nu vom sta mult timp aici. Vă promit!

Foamea se transformase în greaţă. Capul atârna greu, respiraţia îşi accelera ritmul iar lacrimile mă împiedicau să observ ce era în jurul meu. Iony mă ţinea de spate, mişcându-şi mâinile de-a lungul trupului meu amorţit. Amuţisem, cuvintele negăsindu-şi destinaţia finală, căci, ce mai era de spus? Vinovăţia o simţeam în întregul corp, plimbându-se prin organele vitale, chiar

dacă raţiunea nu era în acord cu mine. Cumva se jucau cu mine, atacându-se una pe alta. În acel moment am simţit cum mă cuprinde un atac de panică. Limba se opri, gândurile turuiau, corpul începu să tremure. Mi se învălmăşeau tot felul de chestii non sens dar, cel mai tare, îmi era teamă că Arthur ar putea să fie un criminal şi să ne omoare, atât pe mine cât şi pe Iony. Nu ştiu de unde venise aceste idioţenii, când şi el, ca şi noi, era în arest şi nu putea să facă multe. Apoi, încet se îndreptau spre Dumnezeu care în conştiinţa mea de atunci, voia să mă pedepsească pentru ceea ce făcusem cu femeia aceea. Asta era! Plătisem atunci cu închisoarea fiindcă îi distrusesem viaţa acelei femei. M-am oprit să respir adânc şi să caut cu privirea pe colegii mei. Arthur m-a observat rapid şi ca un gentlemen, şi-a dat jos bluza şi a pus-o peste mine. Nu m-am opus, însă tot nu voiam să-l ştiu atât de aproape. Pentru mine, el murise, murise de tot, nu puteam accepta să fiu prietenă cu un asemenea om. Ce spiritualitate poţi învăţa atâta timp cât eşti setat să faci rău altuia? Fără sens! Iar Maestrul mi se părea şi mai dubios. Aşteptam să vină odată şi să ne scoată de acolo, dar, cred că visam prea mult cu ochii deschişi. Poate, într-un vis frumos, ar veni cu drag şi iubire să ne salveze. Mi-am închis pleoapele şi dintr-odată o briză de aer rece trecu prin corpul meu. Tresărisem.

— Hai să povestim, să mai treacă timpul, propuse Arthur care se puse jos lângă mine.

— Nu vreau să povestesc nimic, i-am zis eu, cu o voce înceată. Hai să nu ne mai ascundem, Arthur. Ştii că te urăsc acum, nu?

Regretul îi împăienjenea vederea, dar, era prea târziu pentru noi, pentru mine, să-l socot în alt fel sau să-i mai dau o nouă şansă. Mă blamam pentru simplul fapt de a vedea pe cineva frumos fiindcă fizicul îi este de aşa natură. Ochii lui exprimau vinovăţia, starea de incertitudine. Da, acei ochi frumoşi şi verzi. Acei ochi care atunci când îi

vedeai, era imposibil să nu te pierzi în ei. Însă, frumuseţea în zilele noastre nu se mai măsoară în atractivitatea unui corp fizic, ci în personalitate, caracter şi fapte. N-avea rost să mă amăgesc, îl uram, simţeam asta în toţi porii şi tot ce-mi doream din suflet, era să dispară odată cu eliberarea din închisoare.

— Maria, schimbă-ţi atitudinea. Şi el este om. Da, a făcut greşeli, dar toţi greşim. Cum a zis Iisus: Cel fără de greşeală să arunce primul piatra.

— Nu ne putem compara cu Iisus! El a fost Fiul lui Dumnezeu.

— Nu contează! Încerc să îţi arăt o altă parte. Nu ştiu. Ideea e că toţi greşim. Şi asta e fără doar şi poate. Dar nu înseamnă că tu eşti mai superioară decât el. Sau el inferior ţie. Nu cunosc povestea lui, dar cu siguranţă a avut un motiv pentru care a făcut asta.

Iony, ghemuit lângă mine, îmi dădea mie lecţii de morală. Şi mai şi lua apărarea unui criminal. Halal!

— De ce îl aperi? Ai făcut şi tu asta?

— Nu îl apăr. Eu mă gândesc. Nu toţi suntem la fel. Când ne întoarcem la Dumnezeu nu contează ce ai fost. Contează ceea ce faci. Iar în aceste momente, eu simt că el nu a făcut cu intenţie rea ceea ce a făcut.

Prea multă filosofie, bla bla-uri, prea multă vorbărie fără sens. Capul aproape îmi exploda de durere. Iony, în naivitatea lui, percepea oamenii ca fiind ceva divini şi bine intenţionaţi. Din păcate, mie viaţa îmi arătase în nenumărate moduri, cum acei oameni pe care tu îi consideri buni şi pâinea lui Dumnezeu, tocmai ăia îţi arată cât de prost eşti dacă îi consideri astfel. La un moment dat, vei vedea că ei se vor schimba şi vor fi complet întorşi la 90 de grade. Şi asta fiindcă ai încredere prea mare în bunătatea şi dărnicia lor.

— Maria, tu nu poţi să înţelegi, fiindcă nu ai trecut prin ceea ce am trecut eu. Şi nici prin ce a trecut Iony. Toţi suntem diferiţi. Tocmai în asta constă frumuseţea vieţii.

Dacă am fi toţi la fel, ce farmec ar mai avea viaţa? Aş vrea să mă înţelegi. Dar ştiu că nu poţi. Poate cândva, vei realiza.

Îşi întinse picioarele şi capul îl lăsă pe pulpele mele. Pe moment am simţit să-l înghiontesc şi să-l trimit direct la Dracu', cât mai departe de mine. Mi-am alungat iute acest gând iluzoric din minte, amintindu-mi să fiu bună şi drăguţă cu cei năpăstuiţi de viaţă. De ce îngerii mi-au dat o misiune atât de grea? M-am retras de lângă Arthur, puţin mai în spate, şi l-am îmbrăţişat pe Iony. Sufletul lui cald, pur şi dulce, îmi dădea sentimentul că el nu mă va dezamăgi. Dar, dacă o va face într-o zi?

— Care e povestea ta, Iony? Pot avea încredere în tine?

Mi-a zâmbit şi îşi plimbă mâna prin părul meu răsfirat. Priveliştea mi se părea de coşmar, dar, emoţia atingerii lui însemna totul pentru mine, ca şi cum aş fi în Iad cu un înger lângă mine. Observam ceva ce altă dată respingeam cu desăvârşire. O licărire. O speranţă. Un gând ciudat. Un sentiment de împlinire. Mâna i se juca continuu iar părul meu zbura fericit în toate părţile. Pe moment, hormonii îmi dansau fericiţi şi păreau că doresc să se elibereze mai tare. M-am stăpânit cât am putut, căci altfel comiteam o altă infracţiune, chiar acolo.

— Povestea mea e atât de simplă. Nu se poate reda în cuvinte. Ci se poate trăi. Orice poveste este aşa. Sunt un copil neiubit, dar asta ştii. Pasiunea pentru evoluţie, pentru mistere, paranormal şi alte esoterisme, o ştii şi pe aceea. Mai multe vei afla dacă vom rămâne împreună la şcoala asta.

— Trebuie să fie mai mult.

La un moment dat, Arthur alunecă de pe picioarele mele, într-o poziţie nefirească, cu ochii închişi. Mi-am revenit în fire şi i-am căutat privirea. Tot ce putusem observa erau lacrimile ce îi brăzdase faţa. Adormise aşa?

— A leşinat! strigă Iony, smucindu-se de lângă mine

în viteză.

Am chemat repede paza, un gardian grăsan care abia se mişca şi căruia nu-i păsa nici cât negru sub unghie de răufăcătorii care leşină. Când ajunse, se răsti la mine, de parcă eram un obiect personal.

— Fă-i respiraţie gură la gură!

Până atunci nu mi se întâmplase niciodată să am parte de o aventură de genul. Ovidiu nu leşinase niciodată, iar la şcoala nu ţineam minte să fi învăţat. Cum aveam să mă descurc? îl priveam pe Iony, dar el dădea din umeri, habar nu avea. În toată această ură şi dispreţ, totuşi, nu-mi doream să moară. Şi mai ales lângă mine. Puteam eu să-l salvez? Eram aceea fiinţă care îl putea învia din leşin?

M-am apropiat de el cu reticenţă. Buzele îi erau vineţii şi uscate, tenul palid şi ochii înlăcrimaţi. Faţa lui mă înspăimânta, părea un cadavru. L-am apucat de bărbie şi am început să suflu în gura lui. O adiere caldă simţeam că pluteşte deasupra noastră. O dată. De două ori. În acest timp, Iony îl apăsă pe piept cât putea de tare. Reacţia lui întârzia să apară. Am mai încercat de vreo două ori, tot la fel, cu suflul meu şi apăsările lui Iony. La un moment dat, l-am simţit că respiră regulat. M-a strâns şi şi-a lipit buzele de ale mele, într-un sărut scurt. Parcă trecuse secole de când fiinţa asta mă sărutase. Timpul era vinovat pentru aceste emoţii ce se îngrămădeau să iasă la suprafaţă. Oare ce se întâmplase cu mine? Călătorisem în alt Univers, într-un plan paralel, într-o altă viaţă. Îşi deschise ochii şi îmi zâmbi.

„Aia era datoria ta şi a lui Iony! O datorie din vieţi trecute”.

Îngeraşii apăruseră iar în comunicarea cu mine, iar anunţul lor îmi făcu inima să tresară. Dintr-odată o viziune mi se imprimă în ecranul mental. În faţa mea apăruse marea, întinderea aceea de apă, de o culoare intensă, albastră ca turcoazul. Soarele strălucea puternic acaparând oamenii spre plajă, iar pe alţii sub umbra unui

copac. O femeie şi un bărbat se plimbau leneşi pe mal cu picioarele înfipte în apă. Tânăra, o blondă ca spicele de grâu purta o pălărie mare de culoarea ierbii. Bărbatul avea o barbă mare, era impunător şi părea mai arogant, din felul cum se mişca. Ochii lor se întâlneau într-un punct, mereu când se opreau să se sărute. Totuşi, ceva nu era în ordine. Lacrimile femeii mă ispiteau să dau curs emoţiilor triste. Într-un târziu, femeia a intrat în apă, resemnată, şi nu s-a mai întors. Bărbatul o aştepta, şi o tot aştepta, până când nu o mai zărise deloc printre valurile mari. A intrat după ea, a scos-o cu grijă, dar, nu a mai putut să o salveze. Era moartă. Îi făcuse respiraţie gură la gură, încercase tot felul de manevre de resuscitare şi totul ca să constate că nu o mai poate readuce la viaţă. Începu să urle ca scos din minţi, să lovească cu pumnii în nisip şi să se tăvălească jos lângă ea.

Mi-am întors privirea şi scena îmi era atât de cunoscută în acele momente. Bărbatul eram eu, în altă viaţă, într-o viaţă în care nu reuşisem să-mi salvez marea dragoste, iar femeia era Arthur. Zâmbeam, printre lacrimile curse, căci de data asta, reuşisem. Îl salvasem. Puteam să răsuflu uşurată. Era bine. Arthur era bine.

CAPITOLUL 13

După cum putusem constata biologic, seara se lăsase demult peste oraş. Între timp mai aţipisem, dar, mă trezeam speriată, neştiind unde sunt. Maestrul nu apăruse, nici urmă de el. Puteam să jur că va fi aşa. Aveam impresia că îl cunoşteam prea bine.

După aceea viziune dramatică, am stat să gândesc mai mult, şi tot nu am putut ajunge la o concluzie. Iar de Arthur nu mă lega nimic, tot nu-l puteam privi aşa cum şi-ar dori el, ca pe o fiinţă Divină, fantastică şi iubitoare. Ok, asta a fost atunci, mă rog, dacă există cu adevărat, o altă viaţă. Nu avem practic nicio dovadă în acest sens. Faptul

că am văzut acea scenă nu poate reda cu fidelitate, reîncarnarea. Poate mintea mea juca feste sau chiar aveam o imaginaţie prea bogată. Eram supusă unei adevărate torturi emoţionale.

Pe o parte, Arthur mă ţinea strâns de braţ, iar pe cealaltă, Iony care se rezemă cu capul de umărul meu. Frigul mă cuprinse dintr-odată.

— Mă vei ierta vreodată?

Vocea lui joasă ajunse la mine ca într-un vis. Iertare? Prin ce minune s-a pogorât această idee în căpşorul lui? Din păcate, nimic nu mă mai face să-mi schimb opinia şi să-l privesc diferit. Ştiu că mă repet, însă, nici dacă aş da dovadă de o bună samariteancă, n-aş reuşi să-l văd în alt fel. Tristeţea ce mi-a cauzat-o, nu se desprinde de mine atât de uşor şi simplu. Poate, într-o zi, dacă va da dovadă contrarie a ceea ce mi-a arătat până acum, o să fiu indulgentă şi o să-l primesc înapoi în centrul iertării. Până atunci, să-şi ia gândul!

Adormisem într-un final cu capul pe Iony, fără să-i dau un răspuns concret băiatului. Încă aştepta, cu răbdare, închizând şi deschizând ochii la fiecare cinci minute. Zici că eram trei copiii neajutoraţi şi uitaţi într-un dulap de către părinţii ce ne-au pedepsit. Paznicii îşi tot târau paşii să vadă ce mai facem, râzând de minune, la cât de penibili arătăm, cu cearcăne, lacrimi şi păreri de rău. Număram clipele în gând, căci oile îmi era lene să le aduc în mental, nu le puteam număra fără să le vizualizez. Când m-am dezmeticit de-a binelea, gardianul ne făcu semn să ieşim afară din bârlog, căci a venit cineva să ne ia. Nu ştiu ce simt păsările când sunt eliberate din colivie, dar, aceeaşi senzaţie am avut-o şi noi.

La ieşirea din holul lung, ne aştepta Maestrul, cu ochii cât cepele. Avea pumnii strânşi şi faţa îi era colorată toată în roşu. Ne-am aplecat capetele în semn de salut, iar el, în loc să fie fericit că ne ajută, ne dădu câte o palmă după ceafă.

— Păi bine măi, ce sunt eu? Credeţi că mereu am să fiu aici să vă scap de belele? Vă înşelaţi! Ce aţi făcut?

Fericirea era fără margini, cel puţin pentru mine, îl vedeam, iar libertatea prinsese contur în viaţa mea. Nu dădeam doi bani pe nervii lui, tot ce-şi dorea inima mea năvalnică, era mâncare, apă şi un somn bun.

— Nu am făcut nimic, eram la muncă. Un domn a venit şi ne-a acuzat de furt. Oricum, ştii bine că nu s-a întâmplat aşa, îi răspunse Iony.

Maestrul ne înghionti şi pornirăm spre casa noastră. Pe drum, nimeni nu cârcotea nimic, toţi ne uitam pe fereastră, cu gândul şi senzaţia de bine, ca şi cum tocmai scăpasem iar de la moarte. Straniu.

— Ştiu foarte bine. Dar trebuia să treceţi prin asta. Se numeşte KARMĂ.

Blocată pe priveliştea ce mi se desfăşura în faţa ochilor, adică, oameni, maşini şi aglomeraţie, cuvintele lui îmi traversară timpanul. Karmă! De câte ori nu auzisem de acest cuvânt? *„Lasă că vezi tu, roata se întoarce, fiecare are karma lui, fiecare îşi duce propria cruce”* şi tot felul de expresii care de care mai trăsnite la care nu puteam decât să râd şi să mă distrez. Băieţii se concentraseră pe explicaţiile Maestrului, când, iată, ajunsesem în faţa unui semafor. Maşina staţiona iar noi, atenţi când la şofer, când la oamenii ce traversau.

— Astăzi staţi acasă, căci avem o nouă lecţie. Vă voi povesti despre Karmă şi ce înseamnă ea. De asemenea, relaţiile karmice. Nu v-aţi întrebat de ce aţi păţit-o toţi trei, nu? Putea să fie acuzat doar unul. Sau doar doi. Dar aţi fost acuzaţi toţi trei! Ceea ce înseamnă? Sau ce, mai credeţi în coincidenţe? Nu există aşa ceva. Totul este cu un scop. Aşa să ştiţi.

Fascinată, mă lăsasem pe spate, în timp ce maşina acceleră spre cartierul nostru. Hmm… nu există coincidenţă? Păi, dacă e aşa, înseamnă că inclusiv oamenii care se îmbolnăvesc de cancer, de exemplu, o fac pentru

un anumit motiv. Iar eu, nu eram adepta acestei confirmări. Doar nu vrea omul ăla să se îmbolnăvească. E absurd.

— Şi cine ne dă acest scop? interveni Arthur.

— Dumnezeu şi voi. Totul este scris, copilaşi. Să nu credeţi că scăpaţi de karmă. Asta nu se va întâmpla niciodată.

Dintr-odată, inima începu să preia viteza maşinii. Îmi pusesem mâna la piept în speranţa că îşi va reveni la normal. Mintea torcea continuu gânduri de o subtilitate foarte precisă. *„Totul se întoarce împotriva noastră. Totul se întoarce împotriva mea. Ceea ce fac creează un prejudiciu altor persoane. Karma oricum mă va urmări până când voi plăti până şi cea mai mică datorie*”. Ce chin! Nodul din gât se mări şi începusem să tuşesc.

— Imediat ajungem şi povestim.

Cartierul strălucea în bătaia luminilor de pe stradă. Niciun suflet nu popula zona, iar eu mă simţeam mică într-o lume atât de mare şi de neagră. Emoţiile puseseră stăpânire pe mine, căci, nu aveam starea necesară să accept inevitabilul. Puteam să cred că Maestrul înfloreşte totul, dar, gândurile mele, îngerii care îmi şopteau pe ascuns, toate păreau atât de reale, încât nu le puteam alunga şi nega.

Într-un sfârşit am ajuns în casa noastră cea de toate zilele. Cum am păşit spre hol am observat o nouă cameră, aranjată frumos, cu scaune, o masă şi o tablă, ca la şcoală. Tabla era mai mică, ce e drept, şi mai dreptunghiulară. Băiatul cel nou, fata cea muta şi Alexa, invadaseră deja clasa, într-o linişte deplină. Am intrat şi noi, pe rând, şi ne-am aşezat unul lângă altul. Eu lângă Iony, Arthur lângă Alexa, celălalt băiat lângă fata muta. Din toţi care am călcat pragul acestei şcoli, rămăsesem doar şase.

Maestru a venit în faţa noastră, a făcut o reverenţă, şi s-a pus la masa pregătită. A inspirat adânc de două ori, şi-a împreunat mâinile şi a zis cu voce înceată o rugăciune.

Noi, ca nişte ciorditori, i-am urmat exemplul. Am zis Tatăl Nostru cât de încet am putut să nu îi deranjez pe ceilalţi. După câteva minute, s-a întors către noi cu faţa doborâtă de tristeţe şi a început:

— Astăzi vom discuta despre Karmă. Vreau să înţelegeţi ce este aceasta. Cu ce se mănâncă. Şi cum o puteţi plăti. Fiecare om care vine pe acest pământ, vine cu un anumit bagaj. Are o anumită cantitate de fapte bune şi fapte rele. Aceste fapte rele se numesc KARMĂ. Iar faptele bune se numesc DHARMĂ. Voi trebuie să ştiţi că nu aveţi cum să scăpaţi de ea. Puteţi doar să o plătiţi. Ce s-a întâmplat cu colegii voştri a fost din cauza KARMEI. În altă viaţă, cei trei au băgat la închisoare pe un om nevinovat. Acest om a revenit în viaţa voastră şi vi-a întors fapta. E adevărat că putea să fie altfel. Dar cum nu aveţi cunoaştere şi înţelepciune, şi poate nici nu vă interesează acest aspect, nu aţi înţeles de ce. Este ceva ce trebuia să păţiţi doar voi.

— Şi cum ştim ce KARMĂ avem de plătit? a întrebat Arthur.

— Aici este frumuseţea vieţii, nu ştiţi. Nu aveţi cum. Pe pământ toţi suntem nişte amnezici. Dar odată ce vă treziţi din somnul ignoranţei, se vor da semnale, vor apărea oameni, vor apărea circumstanţe care vă vor arăta. Asta pentru cei care au ochi de văzut şi urechi de auzit. Restul spun că este vina lui Dumnezeu. Şi nu e corect. Inclusiv moartea este o plată. Mai ales dacă este violentă sau prin boală. Deci, colegii voştri şi-au plătit karma prin moartea care au avut-o.

Beleam ochii la el şi în gând îmi spuneam: *Nu, nu se poate, nu e aşa viaţa.* Ştiam, undeva, că nu e uşor să trăieşti, că vine uneori şi dă cu tine de pământ, te scoate pe geam afară, te trânteşte şi te aruncă, dar, ăsta este cel mai odios lucru pomenit vreodată. Şi nu e corect, măcar ar putea să ne spună şi de ce se întâmplă anumite lucruri. În schimb ea, doar te înhaţă şi te aruncă, fără vreun

comentariu, exact ca şi un vultur care abia aşteaptă să-şi înhaţe prada.

— Este datoria ta să vezi de ce, Maria. Nu viaţa trebuie să-ţi arate. Tu ai o situaţie, da? Cum a fost asta. Ai fost acuzată pe nedrept şi băgată la închisoare pentru o noapte. Şi ce faci? Stai acolo şi spui *„Asta a vrut Dumnezeu şi asta e* „sau te întrebi: *„Oare ce s-a întâmplat?*" *„De ce sunt aici?*" *„Ce cauză a precedat acest efect?*" Vezi diferenţa între oamenii treziţi şi cei adormiţi? Ăia adormiţi nu se întreabă. Trăiesc aşa cum vine şi apoi lasă totul în plata Domnului. Iar cei treziţi îşi pun nenumărate întrebări şi nu se lasă până nu descoperă Cauza.

— Şi dacă nu o vom găsi oricât ne-am întreba?

Intervenţia lui Arthur îmi dădea noduri în stomac şi strângeri de inimă. Simplul fapt că el respira, îmi cauza emoţii negative puternice.

— Arthur, orice întrebare pe care o pui, are şi un răspuns. Orice. Dar, pentru a găsi răspunsul trebuie să-ţi doreşti sincer să ştii. Şi trebuie să cauţi. Să nu ai linişte până nu găseşti ceea ce te frământă. Un alt lucru aş vrea să vă mai spun. Şi pentru asta mă doare inima. Dar de acum încolo, vom avea o regulă nouă. FĂRĂ DISCRIMINĂRI şi JUDECATĂ!

Privirea Maestrului asupra mea îmi îngheţă sufletul. Aflase tot! De fapt, sunt proastă, el oricum ştie tot despre mine şi despre fiecare în parte, datorită clarviziunii şi a celor care îl informează. Tonul lui în schimb, mă făcu să mă retrag în mine. Scaunul şubred pe care stăteam scoase un scârţâit dubios, când mi-am mişcat piciorul.

— Noi aici la această şcoală nu suntem rasişti. Înţelegi, Maria?

Atenţia tuturor era asupra mea, iar eu, nu aveam unde să mă pitesc.

— Ştiţi ce a făcut această domnişoară perfectă? L-a judecat pe colegul ei Arthur! Şi s-a simţit jignită că este

colegă cu un delincvent. Drăguţă, eu nu fac deosebiri între oameni. Pentru mine, toţi sunteţi la fel! Toţi sunteţi copii mei. Aşa este şi în faţa Tatălui. Când l-ai văzut pe Dumnezeu să judece şi să facă diferenţe? Asta fac doar cei care se cred superiori. Faptul că ai şcoală şi eşti dintr-o familie bună nu îţi dă dreptul să te comporţi urât cu cei din jurul tău! Eşti un NIMENI! Ai înţeles?!

Urletul lui putea provoca spargerea tuturor geamurilor din încăpere. Un ţiuit în urechi îşi făcu apariţia iar starea de amorţeală pusese stăpânire pe mine. Îmi verificasem inima, încă bătea. Hotărâtă, am tras aer în piept adânc şi m-am ridicat în picioare, fixându-mi privirea în ochii Maestrului. Mi-am luat curajul de-al înfrunta, iar pe moment nici musca nu se auzea, era o linişte deplină.

— Îmi pare rău, dar nu îl pot suporta!

Un vuiet de ohh împânzi sala de clasă. Colegii erau înmărmuriţi, eu puternică şi curajoasă, făcusem ceva ce puţini ar fi în stare. Toţi ştiu să se aplece în faţa Maestrului, să spună smeriţi: Da, Maestre, aşa e, facem cum zici tu. Dar, de ce? Atâta timp cât eu am altă părere, şi nu pot să fiu de acord cu el, de ce să tac şi să mă prefac, să închei un compromis? Niciodată nu mi-a plăcut să ascult de altul, ca de o autoritate. Maestrul, nu părea mai furios, mai degrabă surprins, deşi nu foarte tare. Mă cunoştea deja.

— Ştii ce ai merita? Puţin spus, bătaie. Am eu ac de cojocul tău. Te voi pedepsi.

Mi-am luat angajamentul în gând că orice ar spune sau ar face, să nu dau înapoi, să fiu puternică şi să nu mă las învinsă. Asta eram eu, personalitatea mea se crease în această manieră şi nu aveam cum să dau înapoi. Să mă schimb? Să fiu o sclavă care acceptă orice? Nici gând! Nu s-a născut Maria aia care să accepte tortura şi supliciul. Îmi promisesem mie însămi că orice pedeapsă aş primi să o fac demnă, nu cu fruntea plecată, nu cu lacrimi şi suspine. Ci curajul să mă îmbrăţişeze din toate părţile. Ce putea să

fie mai rău? Să mă omoare? Am mai trecut prin asta. Mare scofală nu e. Să mă bată? Hmmm… aici începeam să simt tremurul nervos. Aşteptam, cu sufletul la gură, sentinţa dată de stimabilul nostru profesor şi Maestru.

— Ştiu pedeapsa cea mai potrivită. Până înveţi să ierţi!

Iar să iert? Iar să mă compromit? Nu, nu eram dispusă, nici să iert, nici să uit, nici să mă comport diferit cu el. Viziunea aceea nu schimbase nicio celulă în mine. ADN-ul îmi era la fel, comportamentul la fel, personalitatea identică. Şi, ştiam că doar Dumnezeu iartă. Iar, până la Dumnezeu, te mănâncă Sfinţii. Nu vedeam în iertare un folos, căci omul iertat, mai poate greşi. În schimb, când nu oferi iertarea, omul e în stare să facă orice ca să nu mai greşească. Astea erau experienţele mele. Iar Maestrul, avea datoria să mă înveţe să îmi schimb atitudinea, nu să îmi înjosesc sufletul prin iertare.

— Atitudinea se va schimba în momentul în care te-ai iertat. Până nu te ierţi nu vei reuşi să te schimbi. Degeaba încearcă mulţi să se schimbe şi să fie diferiţi. În fond sunt la fel. În momentul în care ierţi, te ierţi pe tine, ierţi persoana care în trecut ţi-a făcut rău şi aici vorbim de relaţiile karmice, atunci vei reuşi să îţi schimbi comportamentul. Şi ce pedeapsă poate fi mai bună decât să te leg în camera pedepselor împreună cu Arthur?!

M-am încruntat, gândul zburându-mi la aversiunea pe care o aveam asupra lui. Să stau în acelaşi loc cu duşmanul mi se părea inuman. Până iert? Şi dacă nu voi ierta niciodată? Greaţa începu să mi se joace în gură.

— Asta vei face! Vă leg pe amândoi în camera pedepselor, fără mâncare, fără apă, şi într-un spaţiu foarte mic, unde veţi sta până veţi reuşi să vă iertaţi, reciproc.

Arthur nu avea nicio expresie, nicio ripostă, părea că îi convine. Iar acest lucru mă irita şi mai tare. Voiam să neg, să fug, să îi arunc în faţă Maestrului că nici în visele lui cele mai frumoase nu voi ajunge să îl iert pe delincvent,

dar, ceva mă trăgea înapoi. Ce îmi era închisoare, ce îmi era camera pedepselor. Mă confruntam cu cea mai idioată pedeapsă! *Cine ştie, poate în timp, aş reuşi să-l iert, asta dacă îmi demonstrează că e altfel.*

— Nu avem timp, Maria. Tu acum trebuie să înveţi să ierţi. Nu peste zece ani. Aşa este uşor. De aceea avem această viaţă şi trece atât de repede. Căci Tatăl ne lasă să facem ACUM lucrurile nu mâine sau în viaţa următoare. Aşa că, să nu aud nicio împotrivire.

Ne-a luat de mână şi ne-a târât după el până în camera pedepselor. Aerul începuse să-mi lipsească şi mai aveam puţin până să vomit. Locul era oribil, un spaţiu strâmt, unde încăpeau maxim două persoane, dar şi acelea scunde şi subţiri. Noroc cu silueta mea de viespe, însă înălţimea tot nu era potrivită. Părea mai degrabă un spaţiu de pedeapsă pentru pitici. M-am aşezat ciump, apoi după ce am amorţit, m-am lăsat în jos. Arthur era în spatele meu, strâns legat de mine, îi puteam simţi doar mâinile ce tremurau. După ce Maestrul ne-a legat, lumina dispăru. Bezna aceea, faptul că abia te poţi mişca, nu îţi oferea nicio perspectivă mai bună de reflecţie şi meditaţie.

— Ce ne facem? am întrebat eu…

— Nu ştiu. Nici mie nu îmi este uşor să te iert. Nu înţeleg de ce. Nici nu te cunosc.

— Stai aşa, ce să ierţi? Nu ţi-am făcut nimic!

Chicotea sau cel puţin asta auzeam eu în liniştea aceea.

— Da dar atitudinea ta m-a făcut să te văd o antipatică.

Aveam aceeaşi impresie unul despre altul. Minunat! În joaca asta de-a şoarecele şi pisica nu ştiu cine are de câştigat. Fiţoasa nu eram, decât directă. Şi asta deranjează oamenii care sunt obişnuiţi cu minciunile şi prefăcătoriile. Personalitatea mea puternică nu-mi dădea şansa să accept orice prostie.

— Hai să povestim! a început iar el.

Îşi dorea imposibilul, el aştepta poveşti iar mie nu-mi ardea de fabule. Voiam să ştiu adevărul despre viziunea aceea.

— Nu ştiu ce ar fi de povestit! Lasă-mă cu astea. Mai bine hai să vedem care-i faza cu noi doi. Cât ai leşinat, mi-au venit nişte flashuri cu doi tineri pe o plajă care se iubeau.

Inspiră adânc şi apoi îşi mişcă încet mâna.

— Şi ţie?

— Nu-mi spune că ai avut acelaşi flash.

— Ba da! Dar eu am văzut mai multe. Îmi este aşa, cam nasol să povestesc. Dar dacă tot suntem aici şi nu avem ce să facem, îţi spun. Cât am fost acolo am adormit. În vis am văzut aceleaşi personaje. Un tip cu barbă, tânăr, cam până în 30 de ani şi o tipă blondă. Tipul era foarte recalcitrant. O bătea zdravăn. Am putut să-i simt durerea. Iar ea era foarte sensibilă, blândă şi drăguţă. Îi acceptă orice. Îl iubea la nebunie. Într-o zi, tipa a plecat. Nu a mai suportat şi a ales să dispară din viaţa lui. Tipul a aflat şi a mers pe urmele ei. Cineva îi spusese unde e. El a găsit-o şi drept pedeapsă, a bătut-o iar. Femeia plângea zi şi noapte şi nu înţelegea ce e cu iubirea pe care i-o poartă şi de ce nu îl poate părăsi.

În timp ce povestea încerca să se întoarcă spre mine şi să se dezlege. A tras mai tare de aţă, şi dintr-odată am simţit eliberarea din mâna lui. Se întoarse înspre mine, iar buzele lui erau atât de aproape de buzele mele. Îi simţea răsuflarea caldă.

— Eu cred că eram bărbatul, i-am întors-o eu, plictisită.

— Nu, bărbatul eram eu şi tu femeia.

Amuţisem pe moment. Să fi fost el atât de diabolic? Să-mi fi făcut atât de mult rău? Poate ăsta era răspunsul pentru starea care o aveam vizavi de el.

— De unde ştii asta?

— Fiindcă am simţit personajul lui mai bine decât pe

cel al tipei. Şi în plus am simţit indiferenţa lui. Uite vezi, de asta trebuie să mă ierţi. Aş vrea să o faci. Mai ales că suntem colegi. Ce s-a întâmplat atunci a fost o greşeală. Nu ştiu de ce m-am comportat aşa. Te iubeam. Îţi jur că te iubeam! Am simţit iubirea lui. Dar el avea un mod ciudat de a iubi. Iubea prin bătaie. Era un sadic. Şi uite şi acum, te-am făcut să suferi. Nu te condamn. Înţeleg că ţi-e greu să o faci. Dar te rog, vreau să ne înţelegem bine.

S-a pus pe jos, în genunchi, plângând amarnic. Mi-a luat mâinile în palmele lui, strângându-le la piept. Rămăsesem fără grai. Nu-mi dădeam voie să simt nimic, trebuia să fiu puternică şi stăpână pe mine. M-am retras din mâinile lui şi am stat să mă gândesc. Dacă el mi-a făcut atât de mult rău şi am suferit din cauza lui, sinucigându-mă, cum aş putea să-l iert? Gestionarea unei astfel de situaţii mă puse pe gânduri.

O voce a îngeraşilor îmi cutremură iar timpanul. Aveau un obicei de a ţiui de fiecare dată când comunicau cu mine.

„Nu trebuia să fii cu el. Nu tu îi erai destinată în aceea viaţa. Drept urmare i-ai distrus viaţa, fiindcă el nu a mai mers pe calea lui ci pe calea băuturii şi a petrecerilor. Te iubea dar tu l-ai legat să fie cu tine. Pentru asta trebuie să plăteşti”.

Amândoi eram vinovaţi. Amândoi rămăsesem cu sechele de atunci, din acea viaţă blestemată în care îi făcusem atâta rău. Îl legasem, aşa cum şi Amna l-a legat pe Ovidiu. Ce viperă nenorocită am fost! Nu merit iertarea lui, dar, totuşi înclinam să cred că poate voi reuşi să-l implor, să mă ierte. Respiraţia îmi devenise mai agitată. Cine eram eu să hotărăsc în locul altcuiva?

„De aceea ai şi murit înecată. Ai plătit pentru nesăbuinţa ta”.

L-am strâns la piept şi dintr-odată căldura lui nu mă mai deranja. Voiam să ştiu că nu i-am făcut viaţa un chin. Nu meritam nimic, nu meritam iertarea şi totuşi, aveam

nevoie de ea.

— Iartă-mă Arthur! Te rog, iartă-mă!

— Tu să mă ierţi pe mine. Te rog!

În aceea strânsă îmbrăţişare i-am simţit corpul, buzele, pieptul. Dorinţa noastră de iertare ne ţinea legaţi ca doi prizonieri. Ne desfăcusem de aţa Maestrului, dar, un alt fir invizibil ne cuprindea fiinţa. Şi pe lângă toate astea mai aveam şi alte sentimente. De care nu mă credeam capabilă să le mai simt. Nu în viaţa aceasta.

— Te rog să mă ierţi că m-am îndrăgostit de tine!

Cuvinte care dor, ustură, te mistuie. Cuvinte care trebuia să mă facă fericită, să plutesc până în al nouălea cer. Dar, pentru mine, în viaţa asta, nu putea exista cu adevărat aceste sentiment.

— Sunt îndrăgostit de tine, Maria. Ce ne facem?

L-am strâns şi mai tare în braţe şi m-am lăsat pradă în voia lui. Căutam buzele lui iar când am dat de ele, le-am gustat cu amărăciune, pasiune, dorinţă şi iubire.

CAPITOLUL 14

Buzele lui aveau un gust dulce, un amestec de topping de ciocolată învelită într-o pură iubire. Mă mistuia înflăcărarea cu care îmi sorbea fiecare sărut, tot mai adânc şi mai nimicitor. În capul meu însă, treaba asta nu-mi aducea nicio plăcere. Regula clară a şcolii dar şi a Arhanghelului Metatron era: fără îndrăgostire şi relaţii de iubire. Şi iată, ascunşi de noi, pătrunşi de emoţii şi ghidaţi de hormoni, eu şi Arthur devenisem din duşmani, îndrăgostiţi. Îmi pusesem întrebarea, oare chiar îl detestasem? Poate cu adevărat, nu. Era mai mult o tachinare fiindcă îl plăceam cu adevărat. Deci, de aici rezultă că şi eu făceam parte din categoria ipocriţilor şi a celor care se mint singuri. Nu mă puteam opri din a savura săruturile lui, însă, ceva îmi dăduse un stop mare în căpăţână şi mă oprisem. Arthur, respira tot mai tare,

strângându-mă în braţe în continuare. Iar eu, nu mai ştiam pe ce planetă sunt. Inima îmi bătea de zici că alergasem două ture de stadion în timp ce mintea mă împroşca cu tot felul de ciudăţenii: „*Dorinţele fizice sunt Iadul pe acest Pământ, dorinţele fizice sunt iadul pe acest pământ*”. Aceeaşi frază se derula ca o casetă proastă în capul meu. Şi totuşi, le aveam. Simţim aceea pasiune mistuitoare care face ca totul să devină mai uşor, păsărelele să cânte mai des, norişorii pufoşi să se arate. Vedem totul în roz şi din prisma persoanei iubite. De ce este rău să simţi asta? Când mi-a spus că s-a îndrăgostit de mine am simţit cum acele cuvinte se integrează în mine. Nu voiam nicicum să scap din dulcea tortură pe care Arthur mi-o oferise. Şi totuşi, exista ceva ce mă făcea să dau înapoi.

— Eşti minunată! îmi zise în timp ce mâinile lui se plimbau în voie prin părul meu.

— Nu ştiu… nu e bine, Arthur! Nu avem voie.

Glasul meu trist, conştientizarea că nu putem fi împreună, nu voiam să o aibă şi el. Măcar unul din noi să fie mai hotărât. Aveam impresia că el e mai puternic, mai îndârjit, nu ştiu de ce, însă îmi arăta prin felul său de a fi că nu se dădea în lături de la experienţe şi întâmplări.

— Cine porunceşte inimii ce avem sau nu avem voie? Tu crezi că inimilor noastre le pasă de asta? Până acum zece minute credeam că nu voi rezista fără să mă leg de tine şi să îţi cârpesc două palme. Dar amintirile alea. Te-am iubit atât de mult, Maria! Ştiu că te-am iubit fiindcă am simţit asta în bărbatul ăla. Dar mai ştiu că nici nu merit iertarea ta.

Era dur ceea ce îmi spunea, îmi veneau lacrimile instant doar la simplul gând că nu puteam să fim împreună în această viaţă. Cel puţin până nu primeam ok-ul din partea îngerilor şi a arhanghelului Metatron. Şi totuşi, starea aceea, pacea interioară, fluturaşii în stomac, iubirea incredibilă pe care o simţeam, nu se putea exprima în cuvinte căci vocabularul era prea sărac. Eram precum

două lanţuri ce trebuiau să se unească pentru a forma un întreg. Eram un singur fir pe o aţă numită Viaţă.

— Nu avem voie. Este scris în regulament. Îmi pare rău!

Vorbe fără sens răsăreau din gura mea şi îmi doream să mi-o astupe cu un sărut. Însă, conştientizam că supravieţuirea noastră era vitală. Dacă mă lăsam omorâtă ce făcusem? Unde mai era misiunea aceea importantă de care îmi vorbise arhanghelul? Arthur apropiat de mine mă atingea finuţ pe mână, alunecând spre picior. Se juca cu corpul meu, mângâindu-mi pielea ce striga după ajutor. Trecuse atât de mult timp de când fusesem atinsă acolo, încât nu puteam decât să scot sunete bizare. Totuşi, ochii lui vorbeau în raze de iubire, pătrundeau în mine şi mă închideau într-o carapace fără ieşire. Mă temeam, însă simţurile debordau de energie şi vitalitate. Parcă întregul corp îşi dorea ca el să mă atingă, el să mă sărute, el să fie parte din mine.

Continua să îmi sufle pe buze şi să mă atingă cu buricele degetelor pe întreaga suprafaţă a corpului. Topită e puţin spus, eram pur şi simplu învălmăşită de sentimente, ardeam să îl simt şi mai profund. Apoi, ca într-o străfulgerare rapidă realizasem că sentimentul îmi era complet interzis. Degeaba! Mă căzneam, încercam să mă uit urât, să mă îndepărtez, dar emoţiile erau tot acolo. Indiferent că spuneam da sau nu, că îl alungam sau îi permiteam să intre în sufletul meu, iubirea mă cuprindea cu al său fior. O dorinţă nebănuită. O dorinţă ce cu greu o puteam astupa. O dorinţă ce mă bântuia până în străfundul inimii.

— Nu te mai opune! Lasă dragostea să îţi inunde sufletul. Sentimentele cele mai puternice sunt cele mai reale, draga mea.

Iată-mă! Unde ajunsesem? Într-o lume ce o credeam pierdută şi uitată. Pentru mine, povestea de iubire nu putea continua, căci eram condamnată să trăiesc o viaţă

fără a şti ce înseamnă un suflet pereche. Şi totuşi, iubirea asta nu-mi dădea pace. O iubire ce nu mi-o doream.

— Dacă nu încetezi, te reclam! i-am spus eu amuzantă.

— Reclamă-mă stelelor! Să mergi acolo şi să le spui ce îţi zic eu acum: Arthur mă bâzâie şi nu-mi dă pace. Mă face să simt ce n-am simţit niciodată.

Ciudat că îmi vorbea pe limba mea, parcă ştia să-mi aducă la cunoştinţă sentimentele ce le pierdusem. Nu era clarvăzător, din ce ştiam eu atunci, şi evident, nu puteam să-mi explic de unde atâtea simţăminte. Îl priveam adânc în ochi, deşi nu îi vedeam în întunericul acela, dar ştiam că se uită la mine, că vrea să mă inspire. Cu cât era mai aproape de gura mea cu atât mă îndepărtam mai mult. De unde răsărise această iubire între noi? Ispititor, cumva, reuşise să îşi găsească loc în fiinţa mea, şi nu credeam că vina o purtase acea amintire din altă viaţă. Dacă eram sortiţi acum unei vieţi împreună şi eu am dat-o în bară cu sinuciderea mea? Din câte îmi adusesem aminte, ecranul acela îmi arătase o familie şi un bărbat… nu, nu se poate. *Semăna cu el! Era chiar el! Dumnezeule. Ce am făcut? Cum am putut să fiu atât de nesăbuită?*

Era tot mai aproape de mine, îmi puse mâna pe buze şi le făcea conturul cu degetele. Respiraţia lui caldă ca o adiere de vânt, îmi provoca fiori tot mai intenşi. Apoi, dintr-odată, ca un animal sălbatic, îşi apropie gura de buzele mele şi mă muşca tremurând. Pentru prima oară în viaţa mea simţisem cum tremură un bărbat în timp ce mă atinge. Eu eram cu mâna pe faţa lui şi mă lăsam sedusă de gustul lui dulce, înfruptându-mă din fructul interzis. Ne-am sărutat mai mult de o oră. Aveam atât de multe să ne spunem, atâtea vieţi pierdute, iubiri mistuite, lacrimi, suferinţe, iar prin toate acele atingeri le aduceam la viaţă. Emoţiile fluturau prin încăpere, căldura ne sufoca şi sufletele noastre trădau mii de poveşti neştiute. Ne atingeau fără niciun ocoliş. Eram doi copii, două fiinţe

strâmtorate în corpuri prea grele şi personalităţi prea diferite. Nu vom uita aceea noapte niciodată, atât eu cât şi el, fiind prinşi într-un vârtej al iubirii ce începuse în alte secole. Era singurul moment în care ne puteam iubi fără să ţinem cont de reguli, raţiune şi moarte.

A doua zi de dimineaţă, Maestrul îşi ivi capul pe uşă. O lumină strălucitoare şi puternică răsări dintr-odată.

— Bună dimineaţa! Aţi reuşit să vă iertaţi? zâmbi el complice.

Amândoi arătam praf, zici că ne drogasem, până la urmă un adevăr există, dar drogul nostru se numea iubire.

— Da, îţi mulţumim pentru pedeapsă! i-a răspuns Arthur zâmbind.

Mă rugam în gând ca Maestrul să nu-şi fi dat seama atât de repede de emoţiile ce existau între noi, însă la cum îl cunoşteam, erau slabe şanse. Orice secret, oricât de mic, nu putea să fie păstrat fără ca el să descopere şi să ne arunce în faţă adevărul. Iar regula nerespectată ducea la moarte. Asta ne spusese de la început, clar şi răspicat.

— Haideţi să mâncaţi şi apoi avem treabă! Azi nu mergeţi la muncă dar am să vă trimit eu undeva.

Curios, nu spusese nimic legat de noi şi fericirea noastră ascunsă în zâmbete. Dimineaţa acea era diferită din multe aspecte. Unul ar fi iubirea ce o purtam în fiinţa mea pentru Arthur, iar celălalt, schimbarea drastică de comportament a Maestrului. Voia să ne trimită undeva, nu să mergem la munca de jos. Parcă aveam chef să fiu liberă, doar cu Arthur, să ne plimbăm pe străzi, ţinându-ne de mână, glumind şi învăţând amândoi să ne iubim. Şi altă chestie, nu spusese nimic despre noi, ceea ce iar îmi dădea cu un semn de întrebare. Colegii ne remarcară imediat ce ajunsesem în cameră şi ne băgau nişte priviri stranii. Iony mă ghionti.

— Ai iertat?

— Da, nu a fost aşa greu, i-am răspuns eu.

— Mă mir, la cum te ştiu! Dar ai meritat pedeapsa

asta, sincer.

Ochii mi se întunecau. Iar mă judeca fără să ştie măcar un dram din ceea ce sunt. Avusesem încredere în el, îl iubisem ca pe un frate şi îmi vorbea aşa?

— Posibil.

Ajunsă în bucătărie mi-am făcut un sandviş, gândindu-mă la ziua aceea, atât de frumoasă şi de intensă. Avea vreun rost să stau supărată pe Iony? El nu m-ar înţelege. Alexa şi fata mută India, şedeau la masă, şi curăţau cartofi. Nu ştiu cum poate ea trăi aşa fără să scoată un sunet, fără să audă zgomotele celor din jur. Doamne! Şi eu mă plâng de probleme. Ale mele sunt zero barat pe lângă ale ei.

— Vrei să stai cu noi? a scris ea pe o foaie pe care mi-a întins-o.

Alexa mă privea strident, cu ochi de vulturoaică. Crezusem că ne-am împăcat. Aha. Iluzii!

— Nu, nu cred că vrea. Şi oricum nu avem nevoie de ea aici îi răspunse ea, iar apoi uitându-se la mine cu dispreţ, îmi şopti, du-te cu ceilalţi!

Asprimea mea, judecata şi lipsa de discernământ pe care o avusesem cu Arthur o făcuse pe Alexa să nu mai aibă încredere în mine, din nou. Şi ea fusese o prostituată înainte să ajungă aici. Avea dreptate să se comporte aşa cu mine, dar nu ştia că eu într-o singură noapte îmi schimbasem toată traiectoria vieţii şi a personalităţii mele.

— Las-o… eu aş vrea să o cunosc, a scris India din nou.

Cum era să reacţionez în faţa acelei situaţii? Nu voiam să o supăr pe India, dar, Alexa făcea tot posibilul să mă îndepărteze. Muşca din mine doar privindu-mă.

— Nu, nu rămân. O să ne cunoaştem când va fi momentul, i-am răspuns eu.

M-am întors pe partea cealaltă, ştergându-mi lacrimile ce voiau să-mi înăsprească obrazul, şi mi-am uns pâinea cu unt şi şuncă. Arthur mă văzu şi îşi îndreptă paşii

spre mine, apropiindu-se foarte tare şi pupându-mă pe gât. Fiorii mă invadau din nou.

— Termină! Nu aici, i-am zis eu îndepărtându-l cu mâna.

Alexa atentă ca o felină văzu toată scena.

— Hopa! Ce avem noi aici? Ce înseamnă asta? Acum merg să îi spun Maestrului, ţipă ea nervoasă.

Arthur o prinse de umăr şi o strânse destul de tare. Ea îl măsură din priviri.

— Nu este nevoie, drăguţă. Noi îi vom spune astăzi adevărul Maestrului.

— Încălcaţi regulamentul!

Prinse de scaunul din faţa ei şi îi dădu un pumn, rupându-l în două. Reacţia ei îmi cauză un frison. Până atunci nu fusese atât de agitată şi nervoasă, cel puţin nu din cauza vrunui coleg. Încercam să intru în mintea ei, să văd ce se petrece, dar ceva mă bloca. Isteria ei îmi dădea dureri. Arthur se stăpâni, o luă în braţe să o calmeze şi atunci gelozia începuse să mă roadă. De ce făcuse asta? Iony apăruse chiar la ultima fază, cu o mină de om surprins neplăcut.

— Grăbiţi-vă! Plecăm imediat.

Ochii mi se roteau după el, îl vedeam cum îşi ia tălpăşiţa şi se grăbeşte spre clasa. Oare ce crezuse? Poate va interpreta greşit gestul lui Arthur, aşa cum şi eu îl vedeam diferit. Nu putea să-mi facă asta, nu? Nu îşi bătuse joc de mine, speram din toată fiinţa. Îmi promisese, mă iubise, mă sărutase, îmi dădea fiori şi apoi îmbrăţişa pe alta? Cu greu, Alexa se dezlipi de băiatul meu, aruncându-mi priviri ucigaşe.

M-am grăbit să termin de mâncat şi apoi ne-am îndreptat spre camera cea mare unde Maestrul ne aştepta.

— Sunteţi gata toţi? Vom pleca într-un loc unde veţi putea să vedeţi cu ochii voştri ce înseamnă karma.

După evenimentul ăsta, nu-mi mai păsa unde ne ducea. Putea să fie şi într-un cimitir! Să mă îngroape şi să

mă arunce acolo de vie.

— Nu vă spun că este un loc bun şi niciun loc rău, este doar ceea ce este. Îmi doresc să învăţaţi din experienţa altora. Însă dacă nu puteţi să o faceţi, veţi învăţa din experienţa proprie. Aşa cum unii din voi aţi păţit. Eu tot ce vă pot dori este să fie exact aşa cum este cel mai potrivit pentru fiecare. Dumnezeu ştie cel mai bine. Vă rog să vă pregătiţi, am să iau microbuzul ca să începem toţi.

Firicele de frică şi frisoane se plimbau prin corpul meu. Nu de la lecţia Maestrului, cu siguranţă. Ci de la teama că aveam să-l pierd pe Arthur. Oare ce naiba îmi făcuse? Putuse să mă vrăjească în asemenea hal încât să fiu doborâtă la pământ de o simplă îmbrăţişare? Şi Maestrul ăsta, tot cu karma lui. Fix de karmă îmi ardea mie, care eram deja săgetată de Cupidon şi mai grav, de gelozia fără margini.

Microbuzul era destul de încăpător, având în vedere că nu eram prea mulţi. Voiam să mă pun lângă Iony, fiind supărată pe Arthur, dar, el îmi făcu semn să mă aşez lângă el. Am executat şi tot ce am putut să fac era să mă uit la el cu o grimasă supărată. El mă întrebă din ochi, ce am. Tot ce am reuşit a fost să suspin şi să mă întorc către geam, lipindu-mă de scaun. Închisesem ochii, concentrându-mă la ce simţeam în interior şi era doar gelozie şi frică! Arthur îşi puse capul pe mine, dar l-am împins.

Maestrul tocmai ce începuse să vorbească.

— Aş vrea să învăţaţi ceva de aici, să nu fiţi nevoiţi să treceţi prin asta. Nu vă doresc. Dar sunt oameni care nu pot să fie ţinuţi în frâu decât prin aceste pedepse. Şi culmea e că mulţi tot nu învaţă. Umanitatea asta este atât de idioată! Domnule, ai o problemă, te duci să vezi cum o poţi rezolva. Nu stai să aştepţi să ţi se termine viaţa şi apoi te gândeşti de ce ţi s-a întâmplat asta. Când e prea târziu!

Totul plutea în jurul unui mister. Unde putea să ne ducă? Într-o biserică? Într-o închisoare? Am fost în ambele

locuri şi tot nu am învăţat nimic de acolo. Nu voiam să fiu nevoită să dau de oameni cretini şi care nu au ce face decât să te acuze. *Dacă văd că intrăm într-o închisoare nici nu mă clatin din loc. Nu-mi pasă ce vrea să ne înveţe Maestrul*. În timp ce contemplam eu, Arthur aţipise pe locul lui. Oare el era alesul meu? El era cel pe care îl văzusem când am murit? Într-un sfârşit ajunsesem şi în locul cu pricina. O clădire impunătoare, cu geamuri mari şi gratii se arătă fix în dreptul nostru. L-am ghiontit pe Arthur să se trezească, şi făcu ochi mari când văzu. Părea un spital de nebuni, nicidecum o închisoare.

Am intrat pe uşa principală şi în timp ce păşeam în faţa noastră se perindau tot felul de oameni, slabi, traşi la faţă, trişti şi chelioşi. Chiar şi femeile aveau capul fără pic de păr. Îmi îngheţă sufletul. Majoritatea erau piele şi os. M-am oprit şi nu voiam să mai fac un pas.

— Cu îndrăzneală, Maria! îmi strigă Maestrul.

Casa noastră, casa mamei, şcoala, oriunde era mai bine decât în locul ăsta atât de horror. Cu mare drag aş fi făcut paşi înapoi spre maşină, dar ceva din mine mă obliga să continui şi să merg mai departe, căci era spre binele meu. Am tot mers pe un hol lung şi murdar până am ajuns la nişte scări. Aici am urcat două etaje. Gâfâiam după primul, lipsa de exerciţiu fizic se vedea. Am dat de un alt hol şi am intrat într-un salon unde erau trei tineri cu vârste cuprinse între douăzeci şi treizeci de ani. Dar! Dumnezeule! Privirile lor crispate, buzele vineţii, tremurul interior.

— Iată dragii mei. V-am adus aici pentru a vă arăta ce înseamnă să nu mergeţi pe calea voastră. Nu vreau să vă sperii şi nici să vă fac să renunţaţi la ceva. Dar orice boală are o cauză. Cele mai multe boli sunt din cauze personale, neiertări, karme grele pe care oamenii nu le acceptă şi nici nu le vindecă. Pentru asta există spiritualitate holistică, tocmai ca să puteţi să treceţi cu bine peste ele. Însă cei mai mulţi nu se gândesc la asta. Aici sunt trei dintre foştii

mei elevi care după ce au terminat şcoala, ghiciţi ce? Au mers pe drumul iluziei. Şi-au dorit o viaţă normală, cu iubite/iubiţi, familie, copii. Le-a mai păsat de viaţa spirituală? Nici gând. Le-au intrat pe o ureche şi le-a ieşit pe alta. Eu ştiam că aşa va fi. Dar i-am lăsat. Şi ţine-ţi minte! Erau cei mai buni. Ştiau inclusiv să vindece şi să prevadă viitorul. De ce au ajuns aici? Din cauza iluziei că viaţa pământească le oferă mai multe decât viaţa spirituală. Odată ce aţi intrat pe această cale, nu mai e loc de întors. Dacă nu vreţi să ajungeţi şi voi aici…

Chipurile lor pline de suferinţă, ochii întunecaţi, mâinile atât de slabe, mă făceau să îmi pierd stabilitatea pentru un moment. Lacrimile curgeau fără să le pot opri. Nici nu aveam curajul să mă uit la ei, îmi venea să privesc în jos. Erau atât de slabi, chei, fără putere. Unul din ei avea un tub de oxigen pe gură. Glasul îi era curmat. Să ajungi în starea aceea când ai capacităţi de vindecare mi se părea dezastruos. Şi totul pentru ce? Pentru că au ales iubirea? Îmi simţeam lacrimile picurând pe gură.

— Nu, nu plânge Maria. Sau plângi pentru momentele când vei fi şi tu aşa?

Îngrozitor! Aş putea ajunge şi eu într-o astfel de situaţie? Aş putea să mă îmbolnăvesc atât de grav încât să sufăr pentru nesăbuinţa mea? Speram să nu fie vreo premoniţie a Maestrului. Una din paciente, cred că era fată, deschise ochii. Cu o voce stinsă îl chemă pe Maestru lângă patul ei.

— Ai avut dreptate, Maestre. Acum îmi pare nespus de rău. Oare ai putea să faci ceva pentru noi?

Picam de pe picioare. Arthur veni repede să mă prindă, altfel cred că leşinam acolo. Mi se întunecă privirea. Fata abia putea să scoată câteva cuvinte pe gură că începu să tuşească. Doamne Sfinte! Ce păcat atât de mare să comiţi încât să ajungi în asemenea hal? Mă cuprinse un soi de milă şi compasiune pentru ei, însă tot nu puteam să înţeleg şi să accept că suntem pedepsiţi de

viaţă în asemenea hal.

— Hai să vă povestesc ce este cu ea. Fata aceasta era ca şi Maria. Nu credea foarte multe dar a ajuns să înveţe. A devenit până şi ea Maestru. Asta până într-o zi când a apărut în calea ei un bărbat. S-a îndrăgostit de ea nebuneşte. Problema era că bărbatul nu avea cunoaştere. A început să-i facă viaţa un calvar. Deşi ea ştia că nu are voie să îşi ofere viaţa unei relaţii, a încălcat legământul. Nu este o problemă să ai o relaţie, să nu credeţi că sunt contra. Faptul că eu nu am, nu înseamnă că voi nu puteţi avea. Dar, când laşi totul pentru aceea relaţie, când laşi tot Universul pentru o singură persoană! Atunci ce face Dumnezeu? Îţi dă în cale o încercare, nu vreau să-i spun pedeapsă. Te lăsa aşa să vadă cât timp tu îţi vei da seama ce se întâmplă cu tine. Când îţi vei pune întrebări. Dacă nu o faci, e jale. Ei, ea nu şi-a pus nicio întrebare. A ajuns la doctor direct în metastază. Când deja nu se mai putea face nimic. Îmi pare rău, eu ţi-am dat o şansă, ţi-am spus de ce te-ai îmbolnăvit dar tu ai continuat să fii la fel şi nu ai făcut nicio schimbare. Crezi că acum eu pot să-ţi schimb destinul? E clar că Tatăl doreşte să te ia la El. Mergi în pace!

Cuvintele astea ajunseră ca un ecou profund asupra mea. Îmi vedeam toată viaţa înainte, dar fără Arthur. Conştientizam ce voia să ne spună şi de ce ne-a adus aici. Iubirea noastră nu era posibilă nici măcar în vise. Eu ştiam ce înseamnă pentru mine a fi îndrăgostit. Şi, la fel ca fata aceea, aş fi în stare să pun familia şi iubitul înaintea tuturor. Doar că la noi e diferit, el vrea să înveţe şi poate ar reuşi să termine şcoala cu mine deodată.

Ce prostii! E clar că inima asta te-a stricat de cap şi nu mai gândeşti limpede. E clar ca lumina zilei, Maria, nu ai nicio şansă. Niciuna! Iubirea voastră înseamnă moarte. Deja a murit o parte din ea, cu această lecţie.

În gândul meu însă stăruia o nelămurire. Oare de ce? Nu suntem aici şi pentru iubire?

— Ştiu ce gândeşti Maria. Asta gândiţi majoritatea dintre voi. În afară de Iony şi de India. Restul sunteţi toţi o apă şi un pământ. Nu fac nicio deosebire între voi. Vă plângeţi de acelaşi lucru. Iubire, iubire, poveşti frumoase. Voi ce oferiţi mă? Ce oferiţi în schimb? Ce, tot ceilalţi să vă iubească? Vreţi iubiri? Ce mai căutaţi aici? Planul spiritual nu e pentru familişti. Este pentru cei care au curajul să rişte şi să îşi întemeieze o altă bază. Nu este pentru plângăcioşi ce vor casă şi copii. Vreţi să fiţi ca turma? Foarte bine, puteţi pleca şi reveniţi în viaţa viitoare, familişti convinşi.

Am tras aer în piept şi m-am apropiat de Maestru cu capul plecat. De data asta avea dreptate. Înapoi nu mai puteam să dau fiindcă riscam să mor şi să merg în anticer. Metatron avusese încredere în mine şi nu-i puteam trăda această speranţă. Dacă am fost proastă şi prinsă în lumea asta pământească. Puteam să nu mă sinucid şi să-l fi întâlnit pe Arthur, să ne fi consumat povestea de iubire. Da! Dar, nu a fost aşa. Şi inima mea plânge în zadar şi suspină.

Arthur veni lângă mine, mă prinse de mână şi voiam să tacă. Să nu spună nimic, să nu facă niciun gest, ci să mă lase în pace, în durerea mea! M-am retras, dar, maestrul văzuse scena. Timidă, m-am dat doi paşi înapoi şi am început să plâng mai tare.

De undeva, ca într-un vis, l-am auzit pe Arthur spunând:

— Maestre, iubirea există. Acum am găsit-o şi eu pentru prima oară. Eu şi Maria ne iubim! Şi vom fi împreună, fie că vrei sau nu.

CAPITOLUL 15

O muscă nu se auzea în tot salonul. Colegii mei, cu privirile în pământ, Maestrul cu o mutră acră se zgâia la mine şi la Arthur. Corpul meu mai avea puţin şi o lua pe

alte cărări. Mâinile îngheţate cereau ajutor Divin. M-am îndepărtat cât am putut de băiatul cu ochi verzi ce mi-a făcut momentul un calvar. Nu a fost suficient că eram speriată văzând tinerii bolnavi şi aproape morţi. Nu, trebuia să intervină şi el, ca să fim toţi împăcaţi şi fericiţi, cu boala luându-ne sub aripa ei ocrotitoare. Maestrul împungea cu privirea lui ţintuitoare. Se aşează lângă Arthur, punându-i mâna pe umăr.

— Şi vrei să te aştepte asta? Vrei să îţi faci singur sentinţa?

Iritat, îşi trase capul şi se smuci de lângă el, luând avânt.

— Dar nu înţeleg de ce! Ce este rău în a fi într-o relaţie şi a iubi? Voi nu mă cunoaşteţi dar eu nu am avut până acum acest sentiment!

Tonalitatea cuvintelor ce urmară a fi spuse de Maestru ne zguduiră timpanele, exact ca într-o tornadă.

— Fiindcă este o iluzie! De asta! Când te-am întâlnit mi-ai spus că vrei să evoluezi spiritual. Nu să te îndrăgosteşti. Te trimiteam în altă parte atunci. Aş vrea să fiu mai clar pentru voi toţi dar nu ştiu cât mă ajută cuvintele. Dragostea pe care voi credeţi că o simţiţi nu este dragostea adevărată. Ceea ce simţiţi este pasiune, dorinţă, pornire sexuală. Şi este normal să o aveţi, doar sunteţi tineri. Iubirea reală este cea în care nu mai simţi nicio pasiune, nicio dorinţă şi totuşi simţi că iubeşti. Este ceea ce se întâmplă între mamă şi copil (uneori, nu în toate cazurile), între fraţi sau între prieteni. Aceea este iubire când dăruieşti necondiţionat! Nu când simţi că ai vrea să devorezi o persoană şi apoi să fii cu ea, ca să ce? Să fie proprietatea ta? Nu! Tocmai că trebuie să învăţaţi să vă iubiţi necondiţionat, să vă iertaţi, să fiţi împreună la bine şi la rău. Nu să fiţi îndrăgostiţi!

Vântul frazelor lungi, a suspinelor şi a oftărilor umplură întregul salon. Cei doi tineri spitalizaţi deschiseră încet ochii. Priveliştea era zguduitoare. Puteam să văd ce

mă aştepta şi pe mine, pe Arthur, pe Iony, pe oricare dintre noi, dacă alegeam să iubim. Nicio rază de lumină, decât nori negri şi înfuriaţi, nicio speranţă decât ură şi moarte, boală, strigăte şi păcate. Oare chiar îmi dorisem cu adevărat să trec prin aceste încercări? Dragostea poate să dispară într-o clipă, cum a dispărut şi Ovidiu, şi atunci, ce e de făcut? Mă pot încăpăţâna să păstrez ce nu este al meu? În Arthur nu vedeam nicio îndoială, se purta ca un copil virgin ce cunoaşte pentru prima oară dragostea.

— Dar cum ştiu că este o iluzie din moment ce n-am experimentat până acum? a mai întrebat el.

— Vei ştii când te va dezamăgi Maria pentru prima oară. Când vei simţi că te roade gelozia doar la simplul gând că Iony o priveşte mai ciudat. Vei şti când îi vei descoperi defectele şi nu vei fi de acord cu ea întru totul. Vei şti când vei plânge şi te vei simţi rău, căci dorinţa ta va merge spre altă persoană. Dar, din păcate nu te pot lăsa să faci asta, Arthur. Nu pot permite să fiţi împreună în şcoala mea. Am spus clar că aici nu veţi avea parte de asta. Îmi pare rău pentru amândoi. Dar chiar dacă vă iubiţi şi sunteţi îndrăgostiţi unul de altul, veţi fi doar buni prieteni. Şi să nu credeţi că nu voi şti că v-aţi sărutat sau aţi făcut alte minuni. Chiar dacă nu sunteţi în preajma mea, entităţile îmi arată. Şi nu aş vrea să ştiţi ce se întâmplă cu aceia care ies din regulament. Maria a văzut.

Piele de găină eram. Moartea ne aştepta. Pândea pe la colţuri să ne ducă acolo în Anticer. Ceea ce simţeam unul pentru altul era complet interzis. Nicio minune nu ne mai salva de la minunatul sentiment. Şi totuşi, exista. Simţeam în fiecare moment cum mă doboară emoţia de a-l atinge, de a fi alături de el, de a-l săruta. Sufletul îmi era rupt în bucăţi. Iar acele bucăţi se destrămau puţin câte puţin, cu fiecare moment. Trebuia să fiu tare, să pot să îi spun adio într-un mod decent, rece şi impunător. Să nu-l mai las să-mi calce peste suflet sau să se amestece peste misiunea mea. Ştiam de la bun început ce mă aştepta,

eram conştientă, deci apariţia lui nu trebuia să-mi schimbe cu nimic viaţa. În adâncul lui, ştia şi el la fel de bine ca mine că nimic nu ne mai aducea împreună. Vedeam în ochii lui cum toată dragostea pentru mine se prefăcea în venin, în demonstraţia că Maestrul nu are dreptate. Dar are! Şi lacrimile noastre sunt în zadar.

Se apropie mai mult de el, luându-i faţa în palme. Am tresărit.

— Să nu crezi că nu ştiu ce aţi făcut în camera pedepselor. Am văzut totul. De asta v-am adus aici. Ştiu că pentru voi nu e nimic, dar încercaţi să treceţi peste cuvintele mele şi să vedeţi ce o să vă lovească atunci.

Corpuri ciuruite de boală, corpuri otrăvite de alegerea greşită a destinului, corpuri moarte înainte de vreme. Nu mai suportam să văd nicio secundă chinul prin care tinerii treceau. Puteam doar să-mi imaginez cât de frumoşi fuseseră înainte, ce viaţă frumoasă au avut, câte cunoştinţe şi câte momente au petrecut. Totul până când boala idioată s-a instalat şi au şters tot ce a fost mai bun din ei. Au rămas epave, ştergători de gunoi, slăbiciune pentru viaţă. Cum să poţi accepta asta când eşti tânăr, în putere şi poţi să faci ceva, poţi să contribui cu ceva la omenire, la cei din jur? Cum poţi să accepţi asta când totul îţi arată că ai timp, că eşti încă fraged, ahh, doar 20 de ani? Ai toată viaţa înainte! Doar 30 de ani? Încă mai merge! Şi apoi te trezeşti, într-un pat de spital, cu corpul găurit de perfuzii, cu mintea vorbindu-ţi în limbi străine şi sufletul dus demult. Şi cât ai? Nici 40 de ani iar viaţa îşi ia adio într-un mod cât mai sinistru şi atroce.

Arthur îşi ieşise din minţi, ochii i se întunecaseră, respiraţia îi era rapidă şi buzele îi tremurau. Voiam să stau lângă el, să-l simt, să-i spun că sunt alături, pentru vecie, aceleaşi fraze plictisite de veacuri, dar cui? Nu-l mai recunoşteam şi îmi era teamă de reacţia Maestrului.

Tânăra bolnavă se forţă să spună câteva cuvinte. Îşi apropie mâna de Maestru, vorbind mai mult cu ochii.

Părea că zâmbeşte.

— Mulţumesc, Maestre!

— Să ne revedem cu bine într-o altă viaţă, i-a răspuns el.

Fiori reci mă cuprindeau. Aşa senin, paşnic, de parcă i-ar fi zis: ne vedem mâine, draga mea, vezi ce faci până atunci! Şi cum? Cum să te mulţumeşti cu ridiculozitatea asta, *altă viaţă*! Dacă nu mai există? Ce vom face atunci, în momentele acelea când îngerii vor spune, până aici, nu mai aveţi altă viaţă, nu mai coborâţi pe pământ, pentru voi totul s-a terminat aici şi acum. Oare nu suntem prea obişnuiţi cu bălăcăriile astea în loc să ne uităm la ce avem acum, la viaţa ce palpită în inimile noastre?

— Maria, corpul nu e sfârşitul. Ceea ce vezi tu ca fiind un corp ce va muri în câteva săptămâni este de fapt un instrument pe care l-ai primit când ai venit aici. Dacă nu ai grijă de viaţa ta, de lecţiile tale, de ceea ce ai venit să faci aici, vei sfârşi prin a pierde acest corp. Dar tu ca esenţă nu mori. Şi nu vei muri niciodată. Mi-ar plăcea să înţelegi acest lucru. Şi oricum tu l-ai trăit deja. Deci nu înţeleg unde îţi sunt nedumeririle când spun ceea ce spun.

— Mie mi se pare că iei viaţa precum un joc, i-am răspuns eu.

— Chiar este un joc. Nu respecţi regulile, nu te duci unde trebuie să te duci, ai ieşit din joc, la revedere! mai revii data viitoare. Numai oamenii ăştia o iau aşa în serios de parcă nu ar trece. Mie nu îmi este frică de moarte. Pot să mor şi mâine. Poate că mi-ar părea rău fiindcă ştiu că n-am învăţat pe toată lumea ce era necesar. Dar nu mi-aş face griji în privinţa asta. Tatăl ştie ce să îţi dea să faci mai departe. Aş merge împăcat. În schimb voi aţi plânge şi aţi implora pentru o altă viaţă. Sau dacă se poate să vă întoarceţi înapoi.

Am chicotit în sinea mea. Avea dreptate. Am fost o laşă ce s-a temut şi de propria ei umbră. Am cerut să vin înapoi fără să-mi dau seama cât de greu îmi va fi să accept

că iubirea nu mai există pentru mine. Credeam că totul e atât de uşor şi că paşii ce îi am de făcut mi se vor revela unul câte unul. Ce mult mă înşelasem! Aveam nopţi când Arhanghelul Metatron îmi spunea ce am de făcut, dar până se însenina, gândurile celelalte îl alungau şi nu-mi aminteam. De când sunt la şcoala asta de esoterism, îmi amintesc că odată, într-o noapte, mi-a spus să fiu pregătită de ceea ce va urma. Nu ştiu dacă s-a referit la această întâmplare de-al întâlni pe Arthur însă, părea atât de serios şi atât de trist totodată. I-am atins aripile violete şi l-am îmbrăţişat. Pot să simt oricând căldura aceea ce emană din el, aşa de bine îmi reamintesc totul. Parcă a fost în realitatea de pe pământ. Iar îngerii, nu mereu îi aud. Ei spun că nu-i ascult şi de asta nu îmi vorbesc. Însă, de ce atâta egoism? Un înger ar trebui să însemne bunătate, iubire, gingăşie, nu supărare şi tristeţe. Ciudaţi mai sunt!

Am mai rămas acolo cu ochii pironiţi spre tinerii bolnavi şi apoi am apucat-o spre casă. Capetele ne erau în pământ şi ne ţineam de nas din cauza duhorii ce emana spitalul. Personalul grăbit nu cred că apucaseră să se gândească la mirosurile ce copleşeau clădirea. Colegii mei erau atât de tăcuţi precum o raţă muta. Niciunul nu mai avusese curajul să spună ceva. Iony în schimb, liniştit şi împăcat cu sine, de parcă nimic nu l-a scuturat din ceea ce văzuse. Oare dacă ar veni o cometă şi jumătate din planetă ar dispărea ar mai fi atât de liniştit? Mă întrebam şi eu. Tot drumul s-a auzit doar huruitul motorului şi muzica lină a radioului de chill out pe care Maestrul nostru *drag* îl asculta. În rest, pauză. Arthur gânditor, Iony mai mult plictisit, iar fetele pierdute undeva în altă zare.

După ce am ajuns acasă, ne-a chemat în binecunoscuta clasă, pentru câteva vorbe de duh.

— Vreau să înţelegeţi că pentru binele vostru v-am dus acolo. Nu veţi fi de acord cu mine şi eu îmi asum asta. Dar ceea ce v-am arătat nu este o minciună. În schimb ce vă doriţi voi, este o minciună gogonată.

— Dar cei care se iubesc cu adevărat, cei care au familie şi copii? Ce spui de ei? Poate sunt mai spirituali decât noi! strigă Arthur bătând cu piciorul în podea.

— Băiete, aceia numai spirituali nu sunt. Unde ai văzut tu evoluaţi care să aibă familie şi copii şi să nu le pese decât de ei?! Una este să fii evoluat, să decizi că vrei o familie şi să continui să evoluezi şi să îţi vezi de drum şi alta este să ai familie şi să-ţi pese doar de ei!

— Şi dacă alegem să fim împreună dar şi să evoluăm?

— Nu există una ca asta! Se vede că n-ai mai fost îndrăgostit. Nu vezi decât fiinţa iubită. Ce evoluţie? Încetează! Ţi-am spus că NU se poate şi aşa rămâne.

În gând îi transmiteam impulsuri să tacă, să se ascundă, să nu-l provoace, mă rugam, imploram Providenţa Divină să nu se işte iar vreun scandal. Era ultimul lucru de care aveam nevoie în acele momente când viitorul tocmai mi se arătase.

— Nu, nu mă pot conforma cu asta! Sunt îndrăgostit de Maria şi nu pot să o văd doar ca pe o prietenă. Îmi vine mereu să o iau în braţe, să o sărut, să o pup, să o ajut în orice. Asta înseamnă dăruire sau nu?

— Ştiu ce înseamnă pentru tine îndrăgostitul acum, Arthur. Fiindcă te văd. Dar niciodată nu o vei putea înţelege pe Maria! Vrei să-ţi arăt sufletul ei? Chiar vrei?! Ce poţi să iubeşti? O arătare care nu ştie iubi şi care trăieşte din amintirea fostei iubiri? Asta vrei? Comparaţii şi deosebiri?

Nu. Nu cred că a spus asta. Deci pentru el evoluţia mea era egală cu zero. Chiar nu urcasem nicio treaptă evolutivă? Mi-am dus mâna la frunte, am pipăit-o şi apoi m-am întors către Maestru. Arătam ca naiba. Ochii plânşi, părul răvăşit. Nu îl uitasem? Ba da! Ovidiu era în trecutul meu, departe, undeva unde nici lumina nu mai ajungea. Iar Arthur, şi el undeva într-un viitor incert care tot aşa, nu se vedea, însă exista. Trebuie să mă fi schimbat măcar puţin. Altminteri, ce mai căutăm acolo? Ce mai făceam într-o

şcoală de esoterism dacă nu eram capabilă să înfrunt trecutul şi să rămân în prezent? Mi-am îndreptat atenţia spre ringul de box.

— Vrei să fii fantoma fostei ei iubiri?

— Nu, nu cred asta! Ce am simţit din partea ei este tot iubire! Eu nu am să cedez, asta să fie clar! Nu mă interesează ce spui, nu am să mă despart de ea, nici dacă stai în cap!

Cuvinte spuse de prisos, fără nicio noimă. Puteam să observ cum Maestrul îşi începuse biciuirea mentală. Dumnezeule! Asta nu era de bine. Scotea flăcări pe nas. Atmosfera se înteţise cumplit.

— Foarte bine, dacă asta vrei. Vei fi pedepsit! Şi nu oricum! Ci crunt!

M-am băgat în faţa lui Aurel, cu pumnii strânşi şi chipul răvăşit. Sub nicio formă nu puteam să-l las să-i facă rău. Din cauza mea era Arthur aşa, şi asta o ştiam prea bine. Să-l omoare pentru că iubea? Nu era mai simplu să-l dea afară din şcoală? Eram dispusă la orice tortură, chin, orice în acele momente, dar, el să fie bine, să trăiască şi să-şi vadă de viaţă. *Mi-am făcut curaj. Acum ori niciodată*!

— Maestre! Te rog, nu-l pedepsi, mai bine pedepseşte-mă pe mine! am zis eu foarte încrezătoare.

Începu să chicotească, scoţându-şi mâinile din buzunar.

— Haha! Bine măi, dacă vreţi să fiţi pedepsiţi amândoi. Foarte bine! Arthur treci cu mine în camera cealaltă.

Doamne! Ştiam ce înseamnă „*camera cealaltă*”. Fusesem martoră la crimă aceea oribilă. Încă una nu mai puteam permite. M-am pus în faţa lui înarmată până în dinţi cu un curaj afurisit. Arthur nu schiţă niciun gest, părea să nu-i fie teamă, dar, se vedea că nu ştia ce înseamnă pentru Maestru „*camera cealaltă*”. Mi-am întins mâinile în faţa corpului său masiv şi stăteam aşa, între el şi Arthur. Într-un final au început şi vorbele să zboare din

mine.

— Nu! mai bine omoară-mă pe mine! Dar lasă-l să trăiască. Te rog!

Izvoare de lacrimi picurau. Plângeam pentru el. Mă văicăream pentru el. Imploram. Eram în situaţia în care dacă îmi cerea Maestrul să mă omoare acceptam bucuroasă. Însă, iubirea asta… Şi de când simţeam atât de intens şi puternic? Să mor pentru cineva? Nu-mi pusesem niciodată problema să mă sacrific în asemenea hal, precum Iisus pe cruce. Şi totuşi, atunci, un curaj nebănuit mă acaparase.

— Fugi de aici, Maria! Pe tine te duc în altă parte! Hai acum, Arthur!

Spăsit, porni în spatele lui, nu înainte de a-mi spune din nou că mă iubeşte şi că orice ar fi se va gândi la mine, chiar şi din lumea cealaltă.

Lacrimile persistau. L-am luat în braţe şi l-am strâns atât de tare încât aveam impresia că-l las fără aer. Va muri, puteam să simt că moartea îl pândeşte şi îl atacă pe la spate. Va fi omorât de Maestru fiindcă încalcă regulile şcolii. Îşi va pierde tot ce a adunat în anii aceia de viaţă care oricum nu fuseseră atât de blânzi cu el. Şi iată, iată cum din cauza mea, va pleca un om. Totul se va sfârşi pentru el. Totul. Urechile îmi erau din nou inundate de ţiuitul acela zgomotos. Îngerii încercau să comunice cu mine.

„Fiecare va primi ceea ce merită! Calmează-te!”

Halal încurajare! Ce frumos. De unde să ştiu ce merită unul şi ce merită altul? Iubirea e blestemată! Iubirea nu ar trebui să existe în viaţa noastră! mai ales asta între bărbat şi femeie. Iubirea care ucide, care tăie şi spânzură, care ocheşte, care nimiceşte. Glonţul ei străbate până în inimă şi apoi rămâne acolo, nemişcat, fără niciun doctor care să o îndepărteze. Nu mai voiam! Nu mai voiam să ştiu ce înseamnă o familie, o iubire, nu-mi mai ardea de astea, doar gândul că cineva nevinovat murea din cauza

mea mă agita şi îmi provoca palpitaţii. Toţi rămăseseră consternaţi, la locurile lor, privind şocaţi cum aproape îmi dădusem duhul de la atâta plâns. Rămăsesem şi fără aer, scoteam sunete stranii. Urlam şi băteam cu pumnii în pereţii clasei. Mă târam pe podea, scuipând şi zgâriind tot ce prindeam. Iony, fără nicio ezitare, îmi spuse privindu-mă în ochi.

— Îmi pare rău, trebuia să ştii care sunt consecinţele. Dacă nu te mai văd, să ştii că mi-a părut bine de cunoştinţă.

Cruzimea lui o simţeam până în adâncul pieptului. Nu era în stare să înţeleagă ce este iubirea, ce înseamnă să ai pe cineva lângă tine, să îl iubeşti, să-i fii camarad, prieten, iubită, amantă şi soţie. Ce ştie un peşte despre lumea din afara apei? Nimic. Crede că atât există. Tot aşa, şi omul care nu iubeşte şi nu a iubit. Nu poate să cunoască mai multe. A venit spre mine şi m-a luat în braţe încercând să mă liniştească, însă dădeam şi în el cu pumnii. Parcă eram o posedată ce nu îşi găseşte liniştea şi trebuie să aţâţe şi să se lipească de altcineva. Părul îmi era zburlit, ochii îmi ieşeau din orbite, buzele mi se mişcau singure sub forma unei lacrimi. Dar plânsul încetase. Urletul încă mai continuase puţin. Alexa şi India priveau parcă prin mine. Marian, mişcat de apucăturile mele demonice se retrase într-un colţ de unde putea să hoinărească în voie. Iar în tot timpul ăsta stăteam să mă întreb de ce nu îl lasă în viaţă pe Arthur. De ce nu mă ia pe mine? *„Metatron, unde naiba eşti?! Unde? Ia-mă acasă! Şi Iadul e mai bun decât pierderea unui iubit!”* Eu eram de vină aici. Eu eram femeia. Dracul ăla împieliţat care flutură puţin din fustă şi vin peste ea cei dornici de aventuri sexuale. Ce treabă avea cu el? Nici nu apucase să experimenteze nimic. Nu ştia ce înseamnă iubirea şi ce avea să-i ofere. Sărman copil. Arthur al meu drag şi scump!

Iony prezent tot lângă mine îmi mângâia părul şi mă atingea pe spate. Ce nevoie mai avea de mine? Voiam să

plece. Am închis ochii şi m-am prăbuşit lângă perete, toată transpirată. Am stat aşa minute bune, meditând la nemurirea sufletului. Halal suflet! Care pierde tot ce are mai drag.

Deodată, nişte sunete înfiorătoare venite din camera cealaltă acaparară încăperea. Vocile celor doi sunau ca un urlet animalic. Făcuserăm linişte ca să auzim mai bine. Atât Arthur cât şi Maestrul se întreceau în urlete şi zgomote turbate. La un moment dat, Arthur scânci şi nu se mai auzi nimic altceva. Pumnii în pereţi erau şi ei prezenţi, bocănituri şi alte sunete îngrozitoare. Iony îmi pusese mâinile la urechi dar, îl îndepărtasem, tocmai ca să fiu atentă. Un *aaa* împânzi liniştea. Cred că atunci îl omorâse. Linişte din nou. Tremurăturile mele se făceau tot mai intense parcă aveam parkinson. Nu mă puteam opri şi mintea îmi bâzâia întruna. Îngerii încercau cum puteau şi ei să mă calmeze dar, durerea de stomac se înteţea şi mai tare. Nu puteam să accept! Îmi trecuse prin minte să merg după ei, să iau de undeva un pistol şi să-l împuşc pe Maestru. Nu, nu se putea una ca asta. *Nu Arthur! De ce? Dumnezeule! Oare tu exişti acolo Sus? Uită-te ce fac ăştia şi intervin-o! Bagă-te peste ei şi arde-le una să se înveţe minte. Dar, te rog, nu îl accepta pe Arthur la tine. Fac orice! Nu-l lăsa să moară!* În minte îmi umblau nestingherite gândurile morţii. Nu puteam să mai fac nimic. Contra cui să mă pun? A destinului? A Maestrului? Ce câştigam? Este ceva de câştigat pe lumea asta?

Apoi din nou se auziră sunetele oribile ce ar scula şi un mort din mormânt. De data asta mai tare, mai amarnic. Stăteam cu respiraţia întretăiată. Ce naiba se putea întâmpla acolo? Ce erau acele zgomote ce îţi provocau tremurături şi piele de găină? Primul gând a fost să alerg la poliţie şi să-l denunţ pe măscărici. Nu avea niciun drept să omoare pe cineva! Nu el a creat omenirea. Nu e el Dumnezeu! După care să fug cât văd cu ochii şi să-mi caut alt maestru. Deşi, la ce experienţă avusesem, nu-mi mai

ardea de nimeni altcineva.

Dintr-odată se făcu o liniște surprinzătoare. Uşa de la camera cealaltă se deschise şi apăru Maestrul, cu ochii roşii şi pumnii însângeraţi. Mă smuci de lângă Iony.

— Maria, treci!

O privire ucigaşă îi băgasem, iar dacă aş fi avut un cuţit la îndemână, nu aş fi ezitat să-l bag în el.

— Unde o duci? întrebă Iony.

— Nu e treaba voastră! Şi altă dată să ştiţi că asta vă aşteaptă şi pe voi dacă mai încălcaţi regulile!

Colegii mei rămăseseră consternaţi în timp ce paşii mei alunecau spre ieşirea din casă. I-am făcut cu mâna lui Iony, am salutat-o pe Alexa şi India şi mi-am văzut de călătoria ce mă aştepta alături de Maestrul criminal.

Am urcat în maşină cu un nod în gât fără să mai pot să mă apăr sau să spun ceva, efectiv cuvintele nu mai ieşeau din mine. Doar nervi, nervi şi nervi aveam în interiorul meu. Tâmpla îmi zvâcnea, pumnii îmi erau încleştaţi, dinţii troncăneau iar inima, săraca inimă, parcă era scoasă din funcţiune, bătea neregulat. Arthur mort iar eu urma să îi calc pe urme, cât de curând.

— De ce l-ai omorât? am întrebat eu, încercând să rămân cât mai calmă posibil.

— Ca să vedeţi şi voi că nu e de joacă! Ori evoluaţi ori vă futeţi! Şi asta aţi ales când aţi venit la Şcoala asta.

Oricum rămăsesem fără glas, ce puteam să-i mai răspund unui om de nimic? Unui criminal în serie care nu ştie altceva decât să ne dea nouă lecţii de moralitate, pe care nici el nu le respecta. Viaţa unui om nu se măsoară în ani ci în fapte. Dar el nu avea niciuna, nici alta. După vreo zece minute, maşina îşi încetinise mersul, iar idiotul îmi arătă uşa.

O clădire micuţă, văruită cu alb mi se arată în faţa ochilor. Acolo, o femeie îmbrăcată sumar cu o fustă foarte scurtă şi un top aştepta ceva în faţa uşii fumând o ţigară.

— Ce să fac aici? am întreba eu cu jumătate de glas.

— Ai nevoie de sex? Eşti liberă! Aici vei sta până vin eu după tine. Şi vezi că oricum nu ai unde să scapi, căci eu ştiu unde eşti şi dacă pleci în altă ţară vin după tine şi e vai şi amar atunci!

— Nu am nevoie de sex! Sper că nu trebuie să…

— Ba da, vei presta aici. Vei oferi plăceri bărbaţilor… aşa cum vă place vouă femeilor! Hai jos din maşină şi du-te acolo!

O doză imensă de ură se zvârcolea în mine. Nu fusese de ajuns că îmi omorâse băiatul iubit, mai primisem şi palma asta. Eu, prostituată? Am ieşit din maşină, cu capul aplecat, inima în gât şi târşâindu-mi picioarele.

Femeia, îmi zâmbi şi îmi spuse cu o voce duioasă:

— Bine ai venit! Sper să reuşeşti să înveseleşti bărbaţii şi să îi faci să se simtă bine!

CAPITOLUL 16

Am închis ochii şi m-am concentrat pe ultimele amintiri din această viaţă, amintiri moarte şi sugrumate de pierderea fiinţei iubite. Cu o durere crâncenă în piept am păşit spre femeia care îmi zâmbea frumos, de parcă era meseria vieţii mele. Nu ştiu câtă tărie de caracter puteau să aibă unele femei ca să recurgă la un gest atât de obscen. Niciodată, în toată umila mea viaţă nu mi-am imaginat că voi ajunge în acel moment plin de o ură crescândă. Cum aş mai putea să-l privesc vreodată pe Maestru în ochi? Ceea ce mi-a făcut este de departe cea mai groaznică şi josnică pedeapsă. Până şi cerşitul pare mic copil, dar să mă vând unor grosolani? Doar gândul la posibilii clienţi bărboşi şi avizi de trupuri tinere îmi provoca greaţă.

I-am surâs înapoi femeii, să vadă că nu sunt vreo răzvrătită şi am păşit dincolo de uşa de la intrare ce scârţâia şi părea desprinsă din balamale. Clădirea era la fel de veche precum mamaia mea, cred că avea peste

optzeci de ani. Interiorul m-a surprins însă, luxul, bogăţia materialelor, fotoliile din piele, mesele rotunde şi acaparatoare, toate dovedeau că femeile alea nu erau supuse unor vieţi sărăcăcioase. Împrejurul meu toate tipele stăteau aliniate cu câte un pahar de tărie în mână, privind pe sub sprâncene şi aşteptând clienţii. Unele îmi băgau priviri suspicioase, părea că sunt în plus, şi chiar eram. Le înţelegeam, ele se cunoşteau, ştiau cine sunt, ce fac acolo, formau o familie. Iar eu, o simplă intrusă. Una din ele îmi făcu un semn să mă apropii şi să stau jos. Trebuia să acaparez atenţia vreunul libidinos, prin mişcări lascive, zâmbete şi voie bună. În aşteptarea masculilor, femeile se foloseau cu ardoare de buzele lor, unele trimiteau bezele, altele clipeau frumos, mai erau unele care ridicau din sprâncene şi îşi îmbiau clienţii la câte un pahar.

Livingul şi aşa neîncăpător avea şi un bar din lemn de brad, cu decoraţii pe el, iar acolo cine poate servi? Un bărbat, evident! Niciun centimetru din mine nu-şi dorea să fie acolo.

Femeia care m-a întâmpinat venise lângă mine.

— Sper să te acomodezi aici, îmi spuse în timp ce sorbea dintr-un pahar.

Trăsăturile feţei ei ascundeau o femeie încă tânără, sub patruzeci de ani. Ce căuta să-şi otrăvească viaţa? Frumuşică era, avea un păr lung, bogat, strâns în coadă de cal şi purta ochelari cu rama neagră. Oricât îmi strofocam mintea să o înţeleg, nu găseam niciun răspuns valid.

— Nu ştiu dacă pot să mă acomodez, nu sunt pentru aşa ceva…

Se uita la mine, cu compătimire, de parcă eram de jertfit. Şi dacă refuzam?!

— Fetiţo, toate au spus aşa când au venit aici. Dar asta este meseria noastră. Nu ştiu de ce Aurel te-a trimis la noi, dar dacă ai venit, vei avea parte de nopţi fierbinţi, mă ghionti ea surâzând.

Un gust amar îmi veni în gură. Aproape să vomit tot sandvişul pe care-l mâncasem. Ştiam că uneori viaţa e ca şi o târfă şi te fute când nici nu te aştepţi dar parcă era prea de tot. Numai când mă gândeam la el, la sufletul meu pereche, Arthur, inima mi se zvârcolea în piept. Cine ştie pe unde o fi ajuns sufletul lui. Poate în Rai, poate în Iad. În orice caz, Dumnezeu avea să aibă grijă de el, oriunde ar fi fost. Important e să fi ajuns cu bine.

Am suspinat adânc şi m-am pus pe o canapea, privind la fetele care zâmbeau cu toţi dinţii. Atât de false, jucau un teatru demn de un premiu UNITER. Bucuria lor de a satisface organele neatinse de veacuri ale bărbaţilor îmi părea ştirbită. Voiau doar să-şi asigure burtica, să aibă bani pentru a trăi, nicidecum pentru plăcere. O femeie nu şi-ar înjosi corpul niciodată, dacă nu ar fi silită de împrejurări. Le compătimeam.

După câteva momente liniştite, taifunul parcă se iscase, în prag apăruseră câţiva bărbaţi. Câţiva chelioşi, graşi, unul sau doi erau mai tineri şi arătau cât de cât omeneşte. Spre mine a venit un tip, nu îi dădeam mai mult de treizeci de ani.

— Numele meu este Adelin şi aş vrea ca în seara asta să fii prinţesa mea!

Îmi pupă mana şi îmi privi ochii trişti şi mânioşi. Avea vrăjeală în el, dar asta nu însemna că aveam să mă dau bătută atât de uşor. Să accept, să nu accept? M-am întors spre femeia de la intrare şi ea mi-a făcut semn să merg cu el. Am luat aer în piept, inima în dinţi şi am păşit la etaj spre una din camerele goale. Am închis cu grijă uşa iar cheia am pus-o sus într-un colţ. Încăperea arăta binişor, nu foarte strălucit, însă curat şi aranjat. Avea un pat mare, trandafiri puşi pe alocuri, o pernă în formă de inimă şi un dulăpior pe care stătea o veioză. Am aprins lumina şi m-am pus pe pat. Bărbatul a observat tristeţea mea, repede.

— Să nu fii tristă. Nu vom face nimic din ce nu-ţi doreşti.

— De ce ai venit aici, sincer?

Îmi doream răspunsuri cât mai clare şi la obiect. Dezgustul mă îndemna să îl interoghez pentru a păstra astfel distanţă cât mai mult. Ce aş mai putea eu simţi când m-ar atinge cineva, dacă băiatul meu iubit e mort? Numai acolo îmi stătea mintea şi oricât o aduceam în prezent nu voia să coboare din nori.

— Vreau să mă simt bine, atâta tot, îmi răspunse în doi peri.

Încrederea în el începea să scadă, fiindcă simţeam durerea ce îi acaparase corpul. Empatizam cu oamenii şi chiar dacă mă minţeau, puteam să-mi dau seama când sunt sinceri sau nu. Ceva pe suflet avea. Voiam să-i cunosc povestea, să-l atrag în discuţii mai degrabă, decât în pipăieli şi săruturi. Nu mă atrăgea sexual dar ceva din el îmi spunea că este un tip bun şi care nu merită să stea printre curve.

— De ce oare nu te cred?

— Dacă vrei, îţi pot spune aşa pe scurt, fiindcă nu am bani să stau multe ore aici.

Mi-am întors privirea spre tariful inscripţionat pe perete. 100 euro – o noapte întreagă. 100 lei – o oră. Ce discrepanţă între o noapte şi o oră. Un bărbat care voia să stea multe ore, plătea mai puţin dacă alegea noaptea întreagă. Halal afacere!

— Uite, atât este o noapte. Eşti sigur că nu vrei să rămâi atât?

Îl priveam rugător de zici că era unicul meu colac de salvare de care mă agăţam cât puteam. Adevărul era că nu mai voiam să risc şi să dau peste altul care poate nu mi-ar fi plăcut deloc, vreun moş bătrân şi libidinos.

— Bine, atâta am. Am ales să vin aici fiindcă m-am certat cu prietena mea.

Ce conştientizare! Bărbaţii ăştia uneori sunt nişte prostovani! Se ceartă cu iubitele şi apoi consolarea o găsesc printre cearşafuri străine. În minte îmi reveneau

amintirile cu mine şi Ovi când ne mai certăm. Nu aveam acest obicei dar de cele mai multe ori el pleca o noapte întreagă. Poate această rutină este des răspândită printre ei. Te certi cu nevasta şi hop ţop te duci la curve sau la amantă. Jalnic!

— Şi ce crezi că vei găsi aici? Dacă o iubeşti cu siguranţă nu te vei simţi în largul tău.

Îşi puse capul în pământ.

— Vin aici de aproape un an. Sunt client fidel.

Ochii mi se învârtiră în cap. Ditamai ipocritul! Cum poţi să te certi de atâtea ori cu prietena? Dacă eram în locul ei, nu-l mai primeam acasă, clar.

— Şi atunci de ce nu ţi-ai luat o amantă? îl atacasem eu şi mai mult.

— Am avut, dar a plecat de aici. Şi acuma seara când am revenit, voiam tot o tinerică, precum ea.

M-am întors pe spate, privind tavanul. Urechile păreau înfundate, nu mai voiau să asculte niciun sunet. Iubită şi amantă. Măcar dacă ar fi fost vreo frumuseţe, mai ziceam. Dar pentru mine, care aveam standarde ridicate, el părea de nota cinci din zece. Cum aş putea eu să-l satisfac?

Se puse lângă mine.

— Nu ştiu ce ai de gând, dar pe mine nu mă faci amanta ta, ok? Eu nu sunt pentru locul ăsta. Eu sunt pentru evoluţia spirituală. Am venit aici doar pentru seara asta şi atât. Te rog, dacă tot ai de gând să o facem, să nu mă iei tare. Nu am mai făcut demult, nimic.

Încuviinţă din cap şi începu să îmi mângâie părul. Mi se părea un gest romantic dar tot nu mă puteam băga în inimă să o fac să simtă mai mult. Nu puteam să trec peste grozăvia aceea cu iubita şi amanta. De fel, era un tip fain, avea un zâmbet cuceritor, ochii albaştri, buzele pline şi un păr negru precum abanosul. Părea bărbatul perfect, dar nu pentru mine. Se trase mai aproape şi începu să îmi sufle pe gât şi să mă sărute. Mă chinuiam să simt ceva, măcar o

mică plăcere dar nicio şansă. Chinuitor, să o faci fără să-ţi placă sau să ai chef. După tot episodul cu Arthur nu îmi mai ardea de aventuri cu altcineva. Măcar dacă ar mai fi trăit. Sau dacă era el aici. Tipul continua să mă sărute, împingându-mă uşor pe spate şi dezbrăcându-mă de bluziţa ce o aveam pe mine. În timpul ăsta, se tot uita la faţa mea, mă mângâia şi îmi trăgea părul în faţă. Trase un contur cu degetele pe ochii mei verzi şi ajunse la buze pe care apoi le uda cu savoarea buzelor lui pline. Începeam să mă excit, să mă las dusă de val. Văzu că îmi place şi continuă să o facă până mă lăsă fără aer. Îşi duse apoi mâinile la sânii mei rotunzi şi începu să îi lingă şi să îi guste cu dorinţa unui canibal care se înfruptă din prada sa. Mă înnebunea. Simţeam fiori în tot corpul şi nu-mi venea să cred că pot să simt asta fără să fiu atrasă de cineva. Apoi, mi-am dat seama că totul este mental şi totul porneşte din capul nostru. Odată ce m-am lăsat în voie am început să simt. Gemeam de plăcere iar tipul se bucura şi continua să îmi provoace plăcere. L-am întins şi eu pe spate, privindu-l şi luându-i capul în palme. Îi sărutăm ochii, nasul, gura şi mă lăsam îmbătata de aromele lui dulci. Era un tip fain şi avea toate calităţile unui amant veritabil. L-am dezbrăcat şi am început să mă joc cu el şi cu penisul lui. Trăiam într-un vis, cerul deschizându-şi nuanţa într-un albastru senin. Soarele din sufletul meu se arăta plin de strălucire şi dedicare. Cât de mult înseamnă să-ţi asculţi corpul! Până la urmă el are nevoi, la fel cum există nevoia de hrană, apă, tot la fel are şi nevoia de sex.

După o oră cât a durat această joacă şi acest sentiment de nedescris m-am aşezat pe pieptul lui şi am început cu tirul de întrebări.

— Cum te-ai simţit?

— Mai mult decât minunat, draga mea. Eşti fantastică! Ştiai asta? Parcă era diferit cu tine faţă de celelalte.

Diferit în comparaţie cu ce?!

— Cum aşa?

Îmi venea să mă mai joc cu el. Cu greu mă abţineam dar eram conştientă că este acolo doar pentru o seară.

— Nu ştiu, celelalte erau seci şi robotice. Tu ai avut viaţă în tine. Ai fost vie.

— Nu ţi-e dor de prietena ta cât timp eşti aici?

Mă uitam la ochii lui ca să pot sesiza dacă minte.

— Sincer, nu. Relaţia noastră nu mai e ce a fost de un an de zile deja. De asta am venit aici. Între noi nu mai există iubire.

Ochii lui exprimau sinceritate.

— Şi atunci de ce mai eşti cu ea?

— Fiindcă ea nu mă lasă să plec. M-a blestemat să nu mai pot fi cu nimeni decât cu ea.

Auzind asemenea inepţie m-am crispat. Cum poate cineva să facă asta?

— Nu cred să fie adevărat, doar nu crezi, nu?

— Ba da, cred. Fiindcă nu am reuşit până acum să mai iubesc pe alta. Decât pe fata care a fost aici. Dar ea era rece şi nu ştiu dacă mă iubea şi ea. Eu m-am îndrăgostit de ea şi ca prostu' veneam în fiecare săptămână. Până acum o lună când am aflat că nu mai e aici. Şi de atunci viaţa mea s-a ruinat. O iubesc la nebunie pe fata aia. Mai mult şi decât pe prietena mea. Trebuie să recunosc, încă mai simt ceva pentru ea dar nu mai e la fel de intens.

— Deci, să înţeleg că viaţa ta se împărţea între prietena ta şi amantă?

— Da, şi a fost atât de bine. Nu-mi păsa că dau toţi banii aici ca să vin să o văd. Făceam dragoste ca nebunii. Şi ea nu putea să simtă cu alţii ce simţea cu mine. Îi dădeam orgasm peste orgasm.

Uh, ăla da amant! Totuşi, îmi părea rău de suferinţa lui. Ce era să fac acum? Ştiam că nu e uşor să treci peste o iubire pierdută. Mă rog, o iubire ce nu mai există, de fapt.

— Eşti minunat! i-am şoptit eu la ureche, să-l mai

înveselesc puţin.

Se uită la mine şi apoi mă sărută iar. Nu ştiu dacă aveam ameţeli de la el sau de la faptul că nu mai mâncasem nimic de dimineaţă.

— Tu eşti o minune mică, îmi zise el tot încet.

— Te rog un lucru. Să nu te îndrăgosteşti şi de mine.

Nu voiam să îi dau iluzii false. M-am simţit bine cu el dar de aici până a-l iubi era cale lungă de parcurs.

— Sper şi eu. De câte ori m-am îndrăgostit am dat-o în bară, râse el.

Mă jucam cu mâinile în părul lui. Era mătăsos şi fin. Îmi plăcea să stau de vorbă cu el.

— Auzi, spuneai că nu crezi în blesteme. Nici în vrăji nu crezi? mă întrebă el dintr-odată, serios.

— Nu ştiu ce să cred. Şi fostul meu este acum cu o tipă care se ocupă cu vrăjile.

— Cum o cheamă?

— Amna…

Tipul stătu pe gânduri câteva clipe. Faţa îi păli dintr-odată.

— Aşa o cheamă şi pe tipa asta ce a fost aici.

— Tu vorbeşti serios?

— Da, Amna. Şi e o tipă drăguţă, şatenă.

Câte tipe cu numele Amna, drăguţe şi şatene mai puteau exista în acest oraş? E adevărat că Bucureştiul este mare dar mi se părea prea mare coincidenţa.

— Poate e ea. Nu ştiu. Dar ştiai cumva de ea că face vrăji?

— Nu, asta nu ştiam dar ea era aşa mai ciudată şi vorbea parcă şi cu alte fiinţe.

Din toată această descriere, doar ea putea fi. Din primul moment în care am văzut-o am constatat cât era de neobişnuită. Dar tot nu înţelegeam cum putea să fie amanta lui şi mai ales să fie prostituată când era cu fostul meu iubit, de ceva timp deja.

— Ciudat e că acum trei luni iubitul meu s-a despărţit

de mine pentru ea.

— Ea nu mai lucrează aici de două luni, cam aşa.

Totul coincidea. Oare Ovi ştia cu cine stă în casă? Cu cine vrea să se însoare? Dacă puteam pleca de acolo aş fi mers cu tipul ăsta la doamna măsa lui Ovi şi aş fi aşteptat să apară domniţa acolo şi să o dau în vileag. Măcar să ştie şi el ce poamă şi-a ales.

Nervi se jucau în capul meu.

— Te rog să-mi laşi datele tale, i-am zis eu încet. Eu ştiu unde e amanta ta. Într-o zi am putea merge până acolo să o vezi.

Clipi din ochi fericit.

— Mulţumesc mult!

Luă un pix şi o foaie şi îşi notă adresa şi numele lui. În acel moment cineva bătu în uşă, strident. Am tresărit şi mi-am luat bluza pe mine.

— Eşti aici, Maria?

— Da, aici sunt. Ce pofteşti?

În prag era femeia bordeiului.

— Te caută un domn şi vrea să vii de urgenţă jos.

Mi-am tras şi pantalonii rapid pe mine şi fericită uitasem să îi mulţumesc pentru stare bietului Adelin. M-am întors să-l mai sărut o dată. Credeam că e Maestrul care vrea să mă ia înapoi la el. Pentru asta îl iertam, nu a fost atât de rău precum îmi imaginasem eu. Am coborât treptele uşurată şi mulţumită de mine, căci m-am simţit bine în preajma acelui băiat dulce. Îmi tot făceam gânduri şi imaginaţia îmi zbura în toate direcţiile. *Nu voi mai fi rea cu maestrul. Îl voi înţelege, oricum ce am trăit a fost de bun augur pentru mine. Sper că am învăţat ceva din asta.*

Când am ajuns în dreptul uşii, mă aştepta… altcineva.

Stupefiată, am dat mâna cu el. Soarele apăruse iar în viaţa mea.

CAPITOLUL 17

Ochii îi sclipeau de bucurie, era tot un zâmbet şi o floare. Îmi făcu semn să mă prefac a nu-l cunoaşte ca să poată veni sus cu mine în cameră. Viu şi nevătămat, al meu drag Arthur! Ce minune dumnezeiască permisese existenţa lui în continuare? Mă întrebam şi răscoleam răspunsul dar nimic nu mă ajuta. Îi analizam chipul, trupul, pentru a-i descoperi urma loviturilor, vreo rană provocată de Maestru dar, nimic. În interior simţeam cum lacrimile vor să pornească năvală însă mă abţineam cu greu. Trebuia să mă comport ca şi cum ar fi un străin, un băiat ce îşi doreşte o noapte cu una din fete. Matroana ne privi pe amândoi cu mirare şi ne arătă cu mâna drumul spre cameră. Înaintam, fericită, cu inima în gât, cu milioane de gânduri ce mă năpăstuiau, cu vocea lui frumoasă în cap. Uitasem în schimb de Adelin, el încă aştepta. Cum am intrat, mi se părea că se pregăteşte de plecare, senin şi zâmbitor. Însă, cum a dat cu ochii de Arthur, cum i se opri respiraţia.

— Ce cauţi aici? întrebă Adelin plictisit.

Răspunsul se lăsă aşteptat, iar băieţii se priveau cu mânie. M-am pus între ei doi, intuind ce avea să se întâmple. Arthur părea mai degrabă destins decât agitat iar Adelin fioros şi nerăbdător. Îşi înmuie buzele, după care se puse jos pe pat. Voiam să plece, să stau doar cu iubitul meu, să-l simt, să-l ating, să povestim despre noi, despre ce va urma. Arthur începu să se plimbe prin cameră, urmărind cu privirea praful ce se aşternu pe comodă. Cu buricele degetelor îl şterse şi apoi reveni din nou la noi. Inima îmi bubuia în piept iar aşteptarea asta mă făcea mai lunatică decât eram. Să spună ceva, orice, ceva care să mă liniştească sau să mă înfricoşeze. Într-un sfârşit, se opri în dreptul lui şi îl aţinti cu privirea.

— Am venit după iubita mea.

— Ea? arătă spre mine.

— Da, Maria. Sunt îndrăgostit de ea. Sper că nu a fost ceva între voi.

Dumnezeule! Când va înceta coşmarul acesta pe care-l trăiesc? Ochii lui nu minţeau, erau atât de vii şi aprinşi, ştiam că vrea adevărul, însă uneori, e a naibii de greu de recunoscut.

— Stai liniştit. Oricum eu n-am uitat ce a fost între tine şi Amna, aşa că las-o baltă, Arthur. Suntem chit acum! îi răspunse el, ieşind din cameră.

M-am pus pe pat, cu inima zdrobită. Neputinţa putea să dea mâna cu mine şi să mă arunce într-o groapă a pierzării. Toată lumea o cunoştea pe tipa aia, vrăjitoarea cu ochii frumoşi şi părul şaten. Toată lumea o iubea şi era de neconceput pentru mine cum se putea ea strecura în sufletele tuturor. Chiar şi vrăjitoare să fii şi să faci vrăjitorii. Oricum, nu eram convinsă cum funcţionează chestiile alea. Faptul că ea întotdeauna câştiga, mă făcea să mă izbesc cu capul de cruda realitate. Arthur se puse lângă mine, luându-mi mâna în palma lui dar m-am retras rapid.

— Ascultă-mă, te rog. Ea nu a însemnat nimic pentru mine. Cel puţin nu la modul de a fi iubirea vieţii mele.

Liniştea nu-mi alungase îngrijorarea, însă era mai bună decât cuvintele astea goale.

— Cum ai ajuns aici? Credeam că Maestrul te-a omorât.

Mi-a zâmbit şi m-a tras mai aproape de el, îmbrăţişându-mă.

— Nu, era să mă omoare. Mi-a dat doar una în cap şi m-a bătut, m-a trântit de pământ, mi-a tras palme dar nu m-a omorât. M-au ajutat colegii noştri şi am fugit aici. Alexa mi-a zis unde credea ea că te-a adus. M-am grăbit căci ştiam că un bordel înseamnă lucruri neplăcute.

Dintr-odată îmi căzu fisa. Tot ceea ce făcuse el nu era pentru mine, abia dacă ne cunoşteam, însă voia să-mi demonstreze că este acel băiat de care am eu nevoie. Să supravieţuieşti când un Maestru precum Aurel te bate şi, nu-mi mirosea deloc bine. Poate cel mai indicat era ca el să

fi dispărut, pentru ce a venit iar aici? Aici, în inima mea. Mi-a sărutat umerii şi apoi mi-a ridicat capul din pământ.

— Hai te rog, nu mai fi tristă. Acum sunt aici şi nu am să las pe nimeni să te mai atingă!

Pentru mine iubirea înseamnă altceva. Nu ştiam ce însemna pentru el, dar evident eram la poluri opuse. Dragostea este unică şi apare doar o singură dată în viaţă, iar el nu poate fi aceea iubire. Atâta timp cât totul e secret şi îmi ascundea lucruri, nu mă iubea cu adevărat. Maestrul avea dreptate. Nu aveam nevoie de nicio iubire pentru a fi puternică şi a reuşi în viaţă. Raţiunea îmi vorbea cu atât de multă dezinvoltură şi se bucura că am luat în sfârşit decizia de a nu mai primi mila nimănui. În schimb, inima, părea atât de proastă încât cu cât încercam să mă prefac că nu am nevoie de el, cu atât bătea mai tare de câte ori apărea în faţa mea.

— Maria, te plac foarte tare, şi pentru tine vin şi din mormânt! Să ştii asta!

Am zâmbit şi m-am lăsat cuprinsă de îmbrăţişarea lui caldă. Orice ar spune mintea şi raţiunea, îmi lipsise căldura lui, buzele lui, cuvintele ce mă fermecau. Şi totuşi, să cedez atât de uşor? Să las inima să-mi răpească raţiunea? Tocmai asta trebuia să evit. Şansa ce mi-au dat-o când am coborât pe Pământ nu o pot rata. Nu-mi pot bate joc de ei. Trebuia să-l fac să sufere, să mă răzbun pentru suferinţa creată. Însă, îngerii care mă vegheau începuse din nou să-mi vorbească şi să-mi transmită o încredere indubitabilă în el. Tot ce a fost în trecut, rămâne acolo, undeva într-un străfund, uitat de toate. Iar prezentul era el, viaţa mea cu el, o viaţă pe care nu o credeam posibilă. Undeva în jurul nostru se auzi un vacarm de nedescris. Fetele se distrau şi în capul meu stăruia Amna, fata vrăjitoare pe care o credeam demult plecată şi fericită cu Ovidiu. Însă ea venea înapoi de câte ori avea ocazia, prin diferiţi oameni, diferite împrejurări.

— Am o idee, iubirea mea, dimineaţa când tipele

astea dorm, te voi lua cu mine şi vom pleca de aici şi de la Maestru.

Cuvintele lui prindeau viaţă şi în acelaşi timp se dezintegrau. Cum puteam să plecăm de la Maestru când aveam doar două căi: Terminam şcoala sau muream? Eram conştientă că şi dacă aş fi la capătul Pământului, Maestrul ar veni după mine şi şi-ar termina misiunea.

— Oriunde am pleca, Maestrul va şti, i-am spus eu tristă.

Îşi înfăşură degetele în părul meu şi îmi zâmbi inocent.

— Nu şi dacă îi şterg toate datele despre noi.

M-am ridicat de pe el, gata gata să îl poftesc afară. Nu mai puteam să scot niciun cuvânt, eram din cale afară de şocată. Cine era Arthur? Vreun şarlatan? Cum era posibil să facă toate astea? Sunt utopii, SF-uri, evident. M-am rezemat cu mâinile de pat şi am respirat adânc. Nu-l mai priveam în ochi. Pentru mine era un mister acest tip şi într-un fel îmi era şi teamă să-l cunosc cu adevărat.

— Cum se poate asta?

— Eh, se vede că eşti nouă, nu ştii multe. Cu mine vei învăţa evoluţia spirituală şi vei putea şi iubi. Am să te duc la maestra mea. Eu îţi spun sincer, am venit incognito aici. Ea m-a trimis ca să văd ce face fraierul ăsta de Maestru şi cum se comportă, ce vă învaţă. De asta nu a reuşit să mă omoare. Fiindcă eu am putere mai mare decât el. Şi când a văzut s-a speriat. L-ai auzit nu, când a urlat?

— Îhî, am îngăimat eu.

— Ei bine, atunci eu îi dădeam, doar că nu la nivel fizic ci la nivel subtil.

— Ştii să te baţi fără să provoci răni vizibile?

Începu să râdă precum un luptător ce a câştigat războiul.

— Normal că ştiu. Maestra noastră este o minune! Singura femeie din oraş care are capacităţile astea. Este mai puternică şi decât Maestrul tău. Vreau să te duc la ea.

— Are şi Amna legătură cu asta? am întrebat eu nesigură.

— Da, Amna este o colegă de-a mea, una din cele mai bune. Dar stai liniştită, are acum iubit, nu o mai interesează de mine.

Curios cum reuşeşte fata aia să sucească minţile tuturor. Dacă Arthur era un mister, Amna era şi mai şi. Chiar şi aşa cu puterile ei vrăjitoreşti.

— Da, îl are pe fostul meu iubit, i-am zis eu dând din cap.

Mă privi stupefiat.

— Tipul ăla e fostul tău? Chiar aşa gusturi naşpa ai? Săracu', habar nu are pe ce lume trăieşte. Dar nu e vina lui, ci a ei. Că nu i-a spus cu ce se ocupă.

Curiozitatea mă împingea să descopăr cât mai multe iar limba nu se putea opri. Mi se părea fascinant şi periculos în acelaşi timp. Ca şi cum două identităţi se zbăteau în mine. Una care îşi doreşte să înveţe şi să aibă şi ea acele puteri iar cealaltă care nu crede, este sceptică şi i se pare că totul e o înfloritură grozavă. Iar când aceste două identităţi se bat în tine, pericolul te paşte mai tare. Atunci eram în stadiul în care lăsasem afară din mine, partea doritoare de a cunoaşte mai mult. Simţeam entuziasmul de a şti, de a putea să ajung şi eu la cunoaşterea aceea.

— Dar nu înţeleg, voi cu ce vă ocupaţi acolo?

— Vrei adevărul?

Îmi trase din ochi.

— Suntem vânători de fantome, ne luptăm cu demonii, ajutăm oamenii cu vrăji să se vindece şi să scape de ele, mai blestemam pe câte unul care ne deranjează, într-un cuvânt suntem luptători în lumină.

Dacă era vreo muscă acolo în cameră putea liniştită să intre în gura mea, atât de deschisă era. Vânători şi luptători în lumină? Până acum nu mai auzisem de asta şi părea atât de ireal.

— Şi ce trebuie să ştii ca să poţi face asta?

— Foarte multe. Eu de mic sunt iniţiat. Mi-am dezvoltat capacităţile parapsihice, pot să văd în trecut, prezent şi viitor, primesc informaţii de la entităţi, şi alea malefice şi ale benefice, fac măsurători, vindec oamenii, fac exorcizări, scot demonii din oameni, mă joc cu spiritele malefice, în cea mai mare parte fac Voinţa lui Dumnezeu.

Cât de tare şi de interesant. Oare există aşa ceva? Era real? Trebuie să recunosc că ceea ce spunea el părea mult mai fantastic dar, în acelaşi timp mult mai atrăgător decât lecţiile Maestrului. În minte îmi stăruia întrebarea, cum vom reuşi să ne mutăm, aş fi preferat să îl şi cunoscut pe el prima oară, şi nu să dau de Aurel. Voiam să învăţ, să fac şi eu toate acele lucruri. Şi aşa să îi ajut pe oameni.

— Oare Maestrul ştie că ai venit după mine?

— Nu ştie dacă îi şterg acum amintirea asta. Sau îţi fac protecţie ca să nu poată pătrunde în tine. Cum crezi că poate să vadă tot? Trimite lumina în tine şi îţi copiază gândurile, emoţiile, imaginile. Sunt aptitudini ce le poate învăţa toată lumea dar nu este uşor. Îţi trebuie dedicare şi concentraţie.

Cu sufletul deschis şi mintea alertă, îl ascultam. În sfârşit, puteam să spun că întâlnisem pe cineva care să mă înveţe cu adevărat ce înseamnă viaţa ocultă şi spirituală. Puteam spera într-o lume mai bună, o lume ce se desfăşura înaintea ochilor mei şi care exista pe bune. Arthur închise ochii şi liniştea se făcu de mormânt. Voci slabe se mai auzeau de jos. Stătea relaxat în poziţie de lotus îngăimând ceva subtil. Timp în care eu îl priveam, fascinată şi încrezătoare. Nu ştiu cât trecuse, dar iubeam să-l privesc, iubeam să fie lângă mine şi să-i ascult învăţăturile. După un timp a deschis ochii, zâmbind.

— Gata, am setat să nu poată să pătrundă în tine. Sunt lucruri mentale. Dar acum cu permisiunea ta, am să fac o protecţie pe tine, pot?

Am răspuns afirmativ dând din cap.

Şi-a împreunat mâinile în rugăciune şi apoi a început să traseze cu mâinile nişte semne în aer. Nu ştiam ce face dar am simţit o căldură ce venea de la el.

— Wow! Tu ai făcut asta?

— Da. Vei învăţa şi tu cu timpul. Probabil mai încolo. Sunt simboluri Reiki.

Prima oară când auzeam de Reiki şi nu mă gândeam că o fi ceva lucru rău, satanist. Când eram mai mică o vecină de-a noastră îi spusese mamei, cât de minunat e să fii iniţiat. Evident, mama s-a speriat şi nu a mai permis tipei să vină la noi. Mereu îmi spunea să mă feresc de oameni de genul ăsta, căci ei sunt cu ăla rău, cu Satana, nu cu Dumnezeu. Ieşind însă din gura lui Arthur nu mai aveam aceeaşi impresie. I-am mulţumit şi apoi i-am atins încet buzele. Ardeau.

— Abia aştept să te învăţ tot ceea ce ştiu eu, îmi zise pupându-mi mâna.

Clipele de genul acesta le aşteptam ca pe aer. Fericirea ce mă cuprinse îmi dădu aripi de zbor. Puteam să învăţ şi eu să fiu diferită, să mă desprind de masa de oameni normali şi să-mi fac misiunea.

— Totuşi, am o curiozitate, care a fost faza până la urmă cu tipul acela Vasile care zicea că i-ai furat bijuteriile? Dacă tot eşti un tip spiritual şi care cunoaşte multe, ce ai căutat prin închisoare?

Îşi dădu ochii peste cap.

— Draga mea, eu mi-am făcut o altă personalitate, una de tip de pe stradă care fură şi cerşeşte. Nu a fost nimic adevărat. Ei aşa credeau fiindcă vedeau în mine pe tipul care furase cu adevărat. Vei învăţa şi tu mai târziu cum să-ţi schimbi personalităţile, şi mai ales să fii văzută aşa cum îţi doreşti nu aşa cum eşti de fapt.

Cât de puţine ştiam despre viaţă. Mă gândeam că sunt mulţi care fac asta şi se dau ceea ce nu sunt.

I-am zâmbit şi apoi m-am întins pe pat, căzută de oboseală.

— Hai să dormim puţin, i-am zis eu.

— Bine, două ore şi apoi o tulim de aici.

— Cum facem să nu se trezească femeile astea?

— Prin magie draga mea, prin magie.

Se întinse pe pat lejer, închise ochii şi adormi într-o clipă. Îi simţeam respiraţia caldă. Era din nou cu mine, nu doar în sufletul meu ci şi în realitatea mea fizică. Nu ştiu ce anume mă atrăgea la acest băiat dar totul părea atât de fantastic, exact ca în filmele acelea de dragoste, unde prinţul îşi salvează prinţesa şi luptă cu zmei şi dragoni pentru ea. Întâlnirea cu el, fascinaţia de primul moment, apoi judecarea lui şi închisoarea în care am stat iar la final dragostea. Totul părea desprins dintr-un basm. M-am aşezat lângă el şi am aţipit şi eu.

Când m-am trezit, ciripitul păsărilor se auzea ca un ecou. Apoi, o hărmălaie de sunete din cele mai ciudate răscolea bordelul umplut de sex şi alcool. Arthur deschise ochii şi mă privi.

— Eşti aici, draga mea.

Mă pupă dulce pe frunte.

— Cred că e dimineaţă şi tipele astea s-au trezit.

Se uită la ceasul de pe mână, ce avea o formă diferită. Părea a fi un omuleţ care interpretează muzica în funcţie de ora la care eşti.

— De fapt e după masă.

Îşi dădu o palmă peste frunte şi începu să-şi mişte gâtul şi muchii.

— Cum scăpăm? am întrebat eu nesigură.

Îmi zâmbi şi apoi îmi dădu un sărut scurt pe buze.

— N-avea tu grijă, ţi-am zis că prin magie.

L-am lăsat să se concentreze puţin şi apoi ne-am ridicat amândoi. Eu nu eram convinsă că totul va fi aşa cum spunea el. Dar am mers pe mâna lui. Am ieşit din cameră şi coborând treptele îl ţineam îmbrăţişat.

Femeia care m-a întâmpinat era în living, sorbind o cafea.

— Drăguţilor, cum a fost? zâmbi ea.

— Foarte bine! Dar e timpul acum să plecăm, a zis Arthur.

— Sigur! O zi minunată să aveţi!

Mi-a strâns mâna şi mi-a dat drumul. L-am îmbrâncit. Cum naiba? Adică nu era logic. Tipa nu trebuia să mă lase până nu venea Maestrul după mine. Aşa ceva era peste putinţă a crede. Şi în plus nu mi-a cerut nici bani după clienţii pe care i-am avut. Minune!

— Cum ai făcut? Zi-mi!

Râse continuu. Nu se putea opri. Apoi mă invită într-o maşină, o Dacia Duster.

— Poftiţi, domniţă!

Tot ce se întâmplase parcă se învălmăşea mai rău în capul meu. Chiar aşa om mare era Arthur? Avea şi maşină. Ciudat!

— O să înţelegi când vei ştii şi tu. Ceea ce am făcut se numeşte mentalism. I-am transmis tipei că este în regulă dacă plecăm amândoi şi să te lase şi pe tine.

— Şi funcţionează aşa simplu?

— Normal, dacă ştii cum să o faci.

Îmi venea să-l iau în braţe şi să-l sărut de numai pot. Avea cu adevărat capacităţi paranormale. În ce lume trăiam? Erau aceste realităţi, exista aşa ceva? Şi oamenii de ce nu ştiu toţi să facă asta?

„Ar fi un dezastru dacă toţi oamenii ar şti să manipuleze şi să inducă mental celorlalţi ceea ce ei doresc. Un haos ar domina planeta. De asta, aceste lucruri nu sunt permise tuturor, decât celor care vor cu adevărat să le folosească în scopuri nobile”.

Nu mă gândisem la această posibilitate, însă îngeraşii îmi şoptiră ţiuind.

A pornit maşina şi am mers într-un cartier departe de zona în care eram. Mintea mai îmi zbura din când în când către Maestru. Bucuria îmi era fără margini, ce norocoasă eram că am scăpat de el. Aveam să încep o nouă viaţă. O

viaţă pe care nu aş da-o pentru nimeni şi nimic! Puteam să am parte şi de iubire dar şi de evoluţie spirituală. O încântare!

— Vezi că Maestra este mai dură, aşa. Dar nu la fel de dură ca şi măscăriciul ăsta ce l-ai avut. Ea îţi va spune dacă poţi să rămâi. Eu nu pot să o conving, însă ea va vedea prin tine, cine eşti şi de ce eşti capabilă.

— Credeam că pot să rămân, oricum, am zis eu tristă.

— Eu cred că poţi. Ai capacităţi mari din câte am văzut. Şi îţi va fi uşor să înveţi. Însă nu garantez având în vedere că te-am adus de la Maestrul ăsta.

Opri brusc maşina pe o străduţă lăturalnică unde străjuiau vile de-o parte şi de alta. În faţa uneia de culoare violet, ne-am dat jos. În sfârşit viaţă! În sfârşit ceva UMAN! M-am bucurat să văd că nu voi mai locui într-o cocioabă dărâmată. Era o casă în adevăratul sens al cuvântului. În faţă se afla statuia unui Dragon. Iar în partea cealaltă, un leu înaripat.

Cum intri în casă dai peste un living imens ce are nenumărate ornamente, statui, tablouri, toate cu reprezentări spirituale. Am văzut un tablou cu îngeri, îngeri războinici, Arhangheli, zâne şi tot felul de fiinţe. Am mai văzut o reprezentare a chakrelor de care ne povestea Maestrul, o alta cu Buddha şi Iisus şi o statuie mare care reprezenta pe Tatăl pe Tronul lui. Am rămas cu gura căscată la toate frumuseţile ce le găsisem în acest loc mirific. Mi se părea că aterizasem direct în Rai. *Un loc perfect unde aş putea să învăţ, să mă cunosc pe mine şi să-mi dezvolt capacităţile paranormale.* O doamnă frumoasă foc, ce nu avea mai mult de patruzeci de ani, se apropie de mine şi mă studie din cap până în picioare.

— Arisha, ea este Maria, una din elevele Maestrului Aurel.

Maestra arăta precum un înger, avea părul împletit, ochii căprui spre verde, iar înălţimea medie. Purta o bentiţă şi aducea mult cu o fiinţă din India.

— Şi ce să fac cu ea? răspunse pe un ton aspru.

— Aş vrea să vină împreună cu noi, să înveţe. Avem nevoie de ea. Are capacităţi şi ne va ajuta cu siguranţă.

Mă simţeam atât de mică, cine ştie dacă aveam într-adevăr capacităţi, poate Arthur doar spunea aşa, să o convingă. Răspunsul ei se lăsă destul de mult aşteptat.

— Ştii că atunci o să-l avem pe Aurel pe cap, nu?

— Ştiu dar momentan va uita de ea, i-am făcut eu protecţie mare.

— Arthur, tu ştii bine că te-am trimis acolo să stai câteva luni nu să vii înapoi după 2 – 3 zile. De ce n-ai mai rămas?

Îngenunche în faţa ei cu umilinţă.

— Maestră, îmi cer iertare, dar n-am putut să mai stau. Era să mă omoare omul ăsta.

— De ce?

Se uită la el şi apoi încuviinţă din cap.

— Văd ce ai făcut. Te-ai îndrăgostit de fata asta. Dar eu ţi-am spus clar că tu acolo ai nevoie de lecţii şi nu de îndrăgosteli. Sunt dezamăgită.

— Maestră, te rog. Ştii bine că mereu am ascultat de tine.

Oftă adânc şi se întoarse către mine.

— Bine, să văd ce e cu fata asta. Şi dacă va reuşi să stea alături de noi.

Mă prinse de mână şi închise ochii. Stătu aşa câteva minute bune. Apoi scoase un instrument ce avea tot felul de însemnări, cifre şi litere, părea un fel de raportor ca la şcoală, şi o chestie metalică pe care o flutură deasupra.

— Aceasta este ansa şi raportorul din Radiestezie, acum te măsoară, îmi zise încet Arthur.

— Să nu crezi fetiţo că nu mă bucur când cineva vrea să înveţe la mine. Dar nu ştiu câte ţi-a spus Arthur despre ceea ce facem noi. Nu este ca la Maestrul tău. Acolo pot să spun că era mai uşor, mai simplu. Ceea ce vei trăi aici va fi de mii de ori mai greu şi mai dificil. Şi nu te trimit la

prostituţie. Însă vei învăţa să faci magie, vei învăţa hermetismul, Reiki, Radiestezie, vei învăţa să te lupţi în astral, să ieşi din corp, să faci tot ce este necesar în luptele cu cei răi. Noi suntem lucrători în lumina iar pe cei întunecaţi îi trimitem la Dumnezeu. Nu le facem rău căci nu este permis. Dar îi îndepărtăm atunci când avem voie. Suntem în strânsă legătură cu Tatăl, Creatorul nostru. Eu nu am să te forţez să stai aici. Dacă nu o să-ţi placă, poţi să pleci când vrei. Văd că Maestrul vostru era prea hapsân şi voia să facă din voi vindecători.

— Ea vede prin mine, eu îi transmit informaţiile ce le-am avut de la el. Dacă se conecta direct la el atunci ieşea iar o luptă în Astral, îmi zise Arthur răspunzându-mi la întrebarea, dacă Maestra vede la ce l-a mai trimis pe Arthur la noi.

Mă mai fixă o clipă cu privirea şi îmi spuse:

— Măsurătorile sunt bune, poţi deveni luptătoare, dar vei avea nevoie de studiu şi de practică intensă. Din câte văd eşti un înger întrupat aşa că nu-mi fac griji legat de asta, vei asimila repede informaţiile.

Eu, înger? Îmi venea să chicotesc. Niciodată nu mă considerasem un îngeraş mai ales că ştiam că nu sunt atât de bună precum pretindeam a fi. Aveam un mare orgoliu.

— Bine ai venit la noi! Dar să ştii că rămâi de probă, totuşi. Mai bine te supraveghez un timp şi apoi vom vedea.

Se întoarse şi plecă spre nişte scări ornate cu lumânări. Am rămas pe loc, cu zâmbetul pe buze şi mulţumind din suflet lui Arthur care din prea multă iubire decise să mă aducă alături de el. Ce mai? Eram binecuvântată!

CAPITOLUL 18

M-am întors spre Arthur, îmbrăţişându-l strâns şi pironindu-mi ochii spre buzele lui. Dragoste îmi frecventa fiecare fibră a fiinţei mele, o adulmeca şi apoi o elibera

prin corpul fizic. Recunoştinţa mea nu avea glas sonor, era mai mult o mulţumire sufletească, interioară şi totuşi, de câte ori îl atingeam parcă eram scurtcircuitaţi de un curent. Lacrimi de fericire picurau din ochii mei, iar el stătea ca şi pironit, drept, privind în faţă. Precum simţeam eu trebuia să simtă şi el, undeva o ştiam căci şi el se manifesta ciudat. Nicio adiere, niciun surâs, niciun sunet nu penetra încăperea, doar mâinile noastre ce se atingeau şi se foloseau de energia dintre ele. Cine eram eu pentru el, pentru sufletul lui, îmi doream atât de mult să înţeleg şi să ştiu. I-am dat un scurt sărut pe buze şi i-am arătat canapeaua pe care ar fi fost indicat să ne aşezăm.

— Crezi că e momentul acum să avem o relaţie? l-am întrebat, privindu-l în ochi.

Suspină de două ori, răsuflând adânc.

— Maria, nu ne-am întâlnit întâmplător, asta este sigur. Dacă Dumnezeu nu ar vrea ca noi să fim împreună nici nu ne oferea oportunitatea de a ne întâlni, mă asigură el calm. Nu te mai teme. Ai să vezi, aici este diferit. Arisha este mai drastică dar este un suflet bun. Cere mult de la noi, e adevărat. Dar are şi mai multe probleme.

Tăcerea se aşternu din nou, de data asta mai violent. Ceva se schimbase în el, ceva ce eu nu aveam capacitatea să înţeleg. Cu ochii în lacrimi, stătea şi privea într-un punct fix. Ah! Cât de mult îmi doream ca eu să fiu lacrima aceea, să-l absorb şi să-i curg încet, încet, în suflet. Să fiu tot ceea ce este el. „*Tu trebuie să fii tu, nu uita asta!*” Îngerii nu mă lăsau deznădăjduită şi mai mereu mi se puneau de-a curmezişul când mă gândeam la ceva. Era o senzaţie minunată, câteodată chinuitoare, dar plăcută. Îi luasem mâna în palma mea, privindu-i vinişoarele. Îmi plăcea forma ei iar atingerea mă scurtcircuita. Apăsă degetele pe mâna mea.

— Maestra nu consimte ca noi să fim cerşetori şi nici să stăm printre ruine. De asta aici este diferit. Vei vedea când vei începe să înveţi. Arisha cred că e ocupată în

perioada asta, am să îţi dau lecţii de astrologie, magie, hermetism şi mentalism. Cu timpul vei decide unde să locuieşti.

Am înclinat capul spre el, oferindu-i înţelegerea că îl prefer pe el, pe Arisha şi pe oricine în afară de Maestrul acela. După un timp, am urcat într-o cameră care se nimerea să fie camera lui Arthur. Mi-am dat o palmă peste faţă, căci priveliştea din ochii mei nu se pupa cu imaginaţia mea cea stufoasă. Avea un pat mare, dublu decât cel de acasă, încăpeau cu siguranţă trei persoane, ca să fiu indulgentă, chiar patru. Pereţii erau de culoare străvezie, un alb imaculat, luminos, ce îţi taie privirea. Lângă culcuş zăcea o noptieră dreptunghiulară din brad de culoare maronie şi care avea diferite obiecte, nu le ştiu denumirile însă, păreau să fie şi lumânări, beţişoare parfumate, cristale de toate formele. Iar deasupra se lăfăia o bibliotecă pe întregul perete. Cărţi din toate domeniile spirituale, esoterice şi oculte, despre viaţa de dincolo, călătorii în astral, reîncarnare, magie şi vrăjitorie. Era un adevărat răsfăţ! Ce păcat că timpul nu mi-a permis să le citesc. Lângă pat se mai găsea şi un mic altar, cu lumânări, o oglindă mare şi un glob de cristal.

— Prinţesă, aici este camera noastră!

Rămasă perplex fără să mai pot articula vreun cuvânt, m-am aşezat pe pat, pironită cu capul de una din pernele pufoase. Mă jucam precum un copilaş ce abia văzuse în toată existenţa lui o asemenea minunăţie.

— Nu ştiu cum să mulţumesc!

Zâmbi şi se puse lângă mine acoperindu-mi trupul cu mâinile lui subţiri.

— Nu este necesar, draga mea. Sper să fii fericită!

Fericită? Puţin spus. Eram mega, extrabucuroasă şi tot ce îmi venea să fac era să stau cu el, să ne jucăm, să îl simt, să îl adulmec şi să mă înveţe tot ce ştie. Aveam o curiozitate dureroasă de a afla cum funcţionează anumite lucruri. De exemplu, cum poţi cu puterea minţii să

manipulezi oamenii? Ştiam că era interzis, cumva nu ne putem folosi de asta, există liberul arbitru. Dar, provocarea era şi mai imensă când mă gândeam că poţi influenţa omenirea în bine.

— Spune-mi despre funcţionalitatea minţii, îi ziceam eu în timp ce îi pupam obrăjorii îmbujoraţi.

Ezită pentru un moment, apoi se întoarse cu celălalt obraz spre mine.

— Nu este timpul acum pentru asta Maria, vei învăţa, ai răbdare. Abia ai ajuns aici. Acum e timpul pentru ceva mai pur şi mai frumos!

Se apropie de mine şi mă strânse în braţe tare în timp ce îmi şopti cuvinte ce mă gâdilau în tot corpul.

— Vreau să cunoşti iubirea adevărată!

Privirea îmi cădea pe ochii lui şi îmi era atât de drag încât puteam să-l şi sufoc, fără vreo intenţie. Vreodată a iubit cineva atât de mult încât toată viaţa să stea în slujba acelui om? Asta simţeam eu şi nu ştiam dacă era din viaţa anterioară sau pornise în inima mea o iubire nouă, ce o lua de la capăt. Nu ştiam dacă era o continuare de atunci sau iubirea venise cu razele ei fierbinţi şi ne încolăcise pe amândoi.

Parcă vedea prin mine, ochii lui vorbeau şi îmi spuneau atâtea măreţii, îmi inunda sufletul şi îmi sfârteca inima. Era copleşitor şi de neînţeles. Mental nu puteam să mai judec, eram goală complet. Mă lăsam îmbătată de emoţiile ce mi le transmitea. Ochii lui verzi se plimbau prin tot corpul meu, începând de la păr şi până la picioare. Apoi încet, cu degetele mă atingea pe fiecare părticică. La ochi, buze, gât, coborând spre sâni şi picioare. Duios, îmi dădu jos toate ţoalele de pe mine, ritmat, cu puterea unui vrăjitor ce era. Scânceam de extaz şi îmi lăsam sentimentele la voia întâmplării, fără să le mai controlez. Tulburarea îmi creştea tot mai mult cu cât mâinile lui se jucau mai afectuos pe corpul meu. Mă lasă pe spate, mângâindu-mi buzele şi obrazul. Inima îmi stătea deja în

gât. Fiori peste fiori, frisoane şi tot arsenalul de tulburări afective. Mă examina din nou şi doar mă mângâia în tăcere. Uram asta căci deja eram excitată. Îmi doream cu toată intensitatea inimii mele să îl simt în interiorul meu. Dar el se juca. Ştia să mă facă să tremur sub rânjetul lui satisfăcut.

— O luăm încet, vreau să-ţi arăt, iubirea. Ceea ce fac majoritatea este sex. Ceea ce vreau să-ţi arăt este atingerea magică a iubirii, îmi spuse fără să ia aer în piept.

Mă lăsam brăzdată de aceste confesiuni şi intenţii ceea ce mă ducea mai mult în punctul culminant. Îmi doream să ştiu cum este iubirea. Îmi doream să iubesc cu adevărat aşa cum nu o mai făcusem niciodată, dar cine îmi putea garanta că asta va dăinui veşnic? Mă durea gândul că el avea să plece peste un timp şi să mă lase cu zvârcoliri în piept. Nu aş mai suporta un alt eşec. Pentru el aş fi în stare să cunosc Iadul!

Continuă să mă atingă pe obraz şi pe buze. Atâta chin pentru un sărut! Mă apropiam de el cu capul dar el se îndepărta. Îmi tot făcea semne să am răbdare că va ajunge şi acolo. Apoi cu degetele îmi dezveli corpul de toate intensităţile sale. Îmi mângâia sânii, abdomenul, gâtul, organul genital. Era atât de finuţ încât părea o persoană feminină. De câte ori simţeam atingerea lui, de atâtea ori mă zvârcoleam în aşternut.

După câteva chinuieli îmi atinse buzele cu buzele lui. Apoi cu limba îmi făcu un contur. Eram mai sus de al nouălea cer. Răbdarea nu mai era punctul meu forte. Mă forţam şi mă întindeam asupra lui acaparându-i gura cu un sărut franţuzesc la care nu se aşteptase. Îl simţea întărit.

— Mai încet că mă omori!

Zâmbi şi îi puteam vedea dinţii albi şi strălucitori. Nu mai suportasem, era deja prea mult. M-am aşezat eu peste el şi precum o sălbatică am început să mă înfrupt din carnea lui fină. Îl sărutăm cu o pasiune arzătoare de zici că eram singuri pe Pământ şi numai dragostea ne mai salva.

Mergeam peste tot cu buzele, pe obraji, pe ochi, pe buzele ce le muşcam cu mare înfocare. Îi simţeam bătăile inimii tot mai rapide. Sânii mei erau peste pieptului lui slab. Începu să geamă cuprins de pasiunea ce zăcea în adâncul sufletului lui. Îl sărutam la nebunie nelăsând nicio părticică negustată. Nu mă mai puteam controla, mintea mi-o luase razna şi voiam tot mai mult să fiu cu el. Organul lui genital aştepta cuminte să îşi facă simţită prezenţa. Când a intrat, nu mai auzeam nimic în afară de sunetele noastre pline de iubire şi durere. Se mişca în mine şi eu nu ştiam în care Univers sunt. Transpiraţia curgea pe fruntea mea dar nu-mi păsa. Era atât de intens totul încât trebuia să ne oprim să mai pot respira.

— Eu nu fac ejaculare, iubita, îmi zise după câteva secunde de tras aer în piept.

Mă uitam la el stupefiată. Era pentru prima oară când auzisem asta din gura unui bărbat.

— Cum aşa?

Părul îmi stătea răsfirat pe spate, ciufulit şi îl prinsesem într-o coadă de cal.

— În Tantra iubirea înseamnă continenţă. Iar atunci când eşti continent, eşti mai puternic, energetic vorbind. De aceea voiam să-ţi arăt ce înseamnă iubirea. Faci dragoste dar fără să te termini.

Gura aproape îmi cădea de uimire.

— Nu înţeleg care-i faza cu asta.

Mă luă în braţe în timp ce abia mai respiram.

— Foarte simplu, în magie şi în Reiki, ai nevoie de energie. Eşti puternic dacă nu faci sex, nu când faci. Faptul că te termini şi dai afară din energia ta înseamnă să îţi dai energia partenerei sau partenerului. De asta cei mai mulţi bărbaţi sunt secaţi şi manipulaţi de femei. Ele ştiu asta şi profită. De fiecare dată când faci o armonizare, tu preiei de la partener şi partenerul de la tine, faceţi un schimb de energii şi informaţii.

Era foarte interesant ceea ce îmi povestea! Acum

înţelegeam de ce Maestrul zicea că el nu are relaţii şi nu face dragoste/sex.

— Înseamnă că de asta Maestrul era aşa contra iubirii, am replicat eu, distrată.

— Exact! Dar nu putea să-ţi spună asta în faţă. El oricum are nişte secrete care le ţine pentru el. Stai liniştită, cunoaşterea lui e mult mai mare decât o afişează.

După ce m-am calmat puţin, l-am sărutat pe frunte şi mi-am împreunat mâinile cu el.

— Tu eşti genul care face des dragoste?

— Trebuie să te dezamăgesc dar nu. Tocmai pentru că am nevoie de energia aceea. Înainte făceam o dată la o lună, două. Acum nu ştiu cum va fi. Mă ameţeşti rău. Dar trebuie să fiu conştient că viaţa mea înseamnă ceea ce fac şi să nu abuzez de asta.

De undeva, îngerii comentau, parcă interzicându-mi să fac ceea ce este cel mai minunat lucru pe Pământ. Ei nu au cum să ştie asta nefiind în trup.

— Nu ştiu dacă o să rezist să nu o facem de câteva ori pe săptămână, am zis eu uitându-mă în ochii lui.

— Wow, aşa de nesătula eşti? râse el.

Voiam să-i dau o pernă în cap. Când eram cu Ovi o făceam şi de câteva ori pe zi. Dar asta a fost fiindcă eram foarte ataşaţi unul de celălalt şi când nu ne iubeam, simţeam că murim pe dinăuntru.

— Eu nu sunt genul ăla, pentru mine cel mai important este să lucrez pentru Pământul ăsta. Şi abia apoi relaţiile şi dragostea, mi-o tăie el scurt.

Mi-am ascuns faţa în pernă, obligându-mă să îmi revin din prostiile ce îmi aterizau prin cap. Dintr-odată aveam impresia că voi suferi şi că iubirea nu avea să fie aşa cum mă aşteptam eu. Arthur observă şi mă descoperi.

— Fără faţa aia, te rog. Nu am zis că nu o să mai fim împreună. Acum că te-am găsit nu îţi mai dau drumul niciodată! Aşa să ştii.

Mă mângâie lin pe păr. Cuvinte prea frumoase să fie

adevărate. Nu mai acceptam scorneli, voiam fapte. Să-mi arate că e aşa, nu doar să le scoată pe gură. M-am întors spre el, iar.

— Zi-mi te rog, ce-i cu Amna? E foarte ciudată. Şi de ce o iubiţi toţi? E adevărat că e frumoasă dar totuşi. Mai sunt şi altele, nu e singura de pe Pământ. Sau?

Oftă scurt.

— Of, povestea cu Amna e una foarte lungă şi n-am de gând să o dezbat aici şi acum. Aşa pe scurt pot să-ţi spun că este cea mai bună elevă a Maestrei, împreună cu mine. Noi doi suntem baza ei cea mare. Mai aveam un coleg dar Maestrul tău l-a luat de la noi.

Inima mi se opri. Despre cine era vorba?

— Cine? îl cunosc?

— Mă tem că da.

Nu voiam să pronunţ cuvântul. Nu. Nu se putea să fie cel la care mă gândeam.

— Iony.

Am căzut cu faţa în pernă. Iony era elev al Arishei? Dar părea aşa de liniştit şi un elev începător.

— Nu înţeleg. Cum de nu te-a recunoscut?

— Fiindcă dragul tău Maestru i-a şters memoria. Nu mai ştie nimic decât momentul când a plecat de acasă, atât. Iar el când a plecat a venit la Arisha. Mă ştia pe mine şi eu i-am propus să vină să înveţe, fiindcă era pasionat de paranormal, ştiinţe esoterice. A stat un an de zile la noi. Apoi Maestrul ca să se răzbune pe noi l-a luat pe Iony, cu puţin înainte să apari tu în peisaj. I-a şters toate momentele cu noi şi de asta nu ne mai recunoaşte. De fapt, a vrut să mă ia pe mine dar nu a reuşit.

— Dar el este puternic?

— Foarte, Maria. Cât timp a fost la noi, a învăţat tot. Ştia să facă tot ce ştiu eu. Din păcate acum nu mai ştie nimic. Deşi puterile lui au rămas.

O doză de regret se revărsase din inima mea. Mă cuprinse mila şi părerea de rău. Înţelegeam de ce era mai

mereu tăcut şi trist, de ce prefera singurătatea. E inuman să nu te mai poţi bucura de amintirile tale.

— Şi nu vreţi să-l aduceţi înapoi?

— Sigur că da. Iony este al nostru. Iar el ne iubea foarte mult. Era un om foarte vesel şi săritor. Acum e trist şi fără viaţă.

În minte mi se plimbau tot fel de strategii prin care am putea să-l ajutăm şi să-l aducem de acolo. Dar, nu eram capabilă de asta. Nu aveam nicio capacitate dezvoltată şi nici nu ştiam cum să fac lucrurile să funcţioneze.

— Amna l-a văzut când am fost la mama lui Ovi. De ce nu a zis nimic?

— Ce putea să spună? Nimeni nu ştie cu ce se ocupă ea. Este vrăjitoare. Ar blestema-o toţi. Plus că are o dependenţă de bărbaţi, de asta îi face pe toţi să fie la picioarele ei. Şi cu mine a încercat şi a reuşit până nu am devenit conştient de vrăjile ei.

Asta mă răscolise rău şi mă făcu să înghit în sec. Deci colega mea nu minţise când mi-a spus că e vrăjitoare. Şi părea aşa de finuţă şi drăguţă.

Un sunet alarmant se auzi dintr-odată în cameră. Am tresărit privind la Arthur, pentru o explicaţie.

— Este sunetul care anunţa că trebuie să ne prezentăm de urgenţă jos la întâlnire. Hai să ne îmbrăcăm.

Mi-am luat repede hainele pe mine şi am pornit spre living. Aici ne aştepta Arisha împreună cu Amna. Când a dat ochii cu mine, i-a făcut mari precum o broască.

— Ce caută ea aici?

Arthur fericit îmi întinse mâna ca şi cum ar fi trebuit să fac cunoştinţă cu ea.

— Ea este Maria, faceţi cunoştinţă. Noua noastră elevă.

Cu un nod în gât, gânguri.

— Amna. Dar ne ştim.

O priveam şi undeva parcă îmi era dragă. Speram totuşi ca invidia şi ciuda să îi dispară odată ce ajunge să

mă cunoască mai bine.

— Stai liniştită, eşti în siguranţă. Nu spun nimic lui Ovi.

Ochii ei aveau o nuanţă întunecată. M-am retras de lângă ea. Nu avea încredere în mine, iar judecata pe care mi-o atribuia, îmi zburlea părul pe mine. Deosebit de serioasă, privi către maestră şi Arthur.

— Vreau să vă spun ceva deosebit de grav. Suntem pe cale să fim descoperiţi. Din păcate nu mai suntem atât de puternici precum eram înainte când şi Aurel şi Iony erau aici cu noi. De aceea, pregătiţi-vă arsenalul de magie. Cineva ne-a pus gând rău. Şi acum trebuie să fim protejaţi şi invizibili chiar mai mult.

Arisha îşi puse mâna la inimă. Îngrijorarea i se putea citi cu uşurinţă în mimica feţei.

— Bine, Arthur ştii ce ai de făcut. Nu mai avem timp de stat. Învaţ-o ce are nevoie să ştie! Am încredere că vei reuşi!

CAPITOLUL 19

Mi-am dus mâna la gură aşteptând cu înfrigurare explicaţiile ce aveam să le primesc. Nu eram în siguranţă nici în acest loc minunat. Oare Maestrul aflase unde sunt? Cine erau duşmanii Arishei? Şi de ce trebuia să învăţ totul contra cronometru?

— Nu te speria, mi-a zis Arthur încet. Am să te învăţ să foloseşti magia şi să faci lucrurile să se întâmple.

În gândul meu nenumărate întrebări îşi făceau apariţia, lăsându-mă fără energie. Aveam o nouă şansă de a învăţa, de a descoperi lumea spirituală şi ocultă, nu pentru a face parte dintr-un război între două tabere spirituale. Ceva grav se întâmpla. Presimţeam că aveam să plec de acolo, sau mai grav că vom dispărea toţi. Inima mea voia să iasă din piept, pe măsură ce Amna şi Arisha discutau.

— Vom vedea ce e de făcut, acum să ne păstrăm calmul, propuse Maestra.

Îngrijorarea ei era la fel de mare ca a noastră, poate chiar mai puternică. Se observa destul de uşor pe faţa ei. Amna se apropie de ea.

— Nu cred că este oportun să o băgaţi şi pe ea, interveni ea. Nu îmi miroase deloc bine prezenţa ei aici. Nici măcar nu are vreo putere supranaturală!

Arthur o fixă cu o privire tăioasă, în timp ce eu mai aveam puţin şi îmi venea să dau cu ea de toţi pereţii.

— De unde ştii? o întrebă el. Îi cunoşti capacităţile? Faptul că nu ştie de ce anume este în stare nu înseamnă că nu e capabilă de o luptă.

— Serios? Ia hai să văd! Hai cu mine în Astral, domnişoară!

O priveam cu o sprânceană ridicată. Ce vorbea acolo? Ce astral şi ce luptă?

— Încă nu ştie noţiunile acestea! O voi învăţa şi apoi vă puteţi duela, i-a întors-o el.

Debordam de o curiozitate maliţioasă, şi tot ce-mi doream era să o înving pe vrăjitoarea aia! I-am aruncat o privire fierbinte, demnă de un oscar. Arthur mă luă de mână şi mă târî după el în cameră. Cum am intrat mă prefăceam cu greu că pot să suport toate opresiunile la care fusesem supusă.

— Draga mea, nu credeam că vom ajunge aici atât de repede. Din păcate situaţia o cere. Drept urmare, am să îţi explic şi am să te pun să faci o călătorie prin Astral.

Mă pusesem pe pat, respirând uşor, şi calmându-mă. Închisesem ochii, ascultându-l aşa dar el mă ghionti să fiu atentă.

— Astralul este lumea de dincolo. Aceea lume pe care o accesezi prin imaginaţie sau când ieşi din corpul fizic. Se poate şi asta. Oamenii care mor ajung în Astral prima oară.

Îmi adusesem aminte de călătoria pe care o făcusem când am fost în moarte clinică. Aceea senzaţie de pace,

acele momente în care pluteam şi vedeam totul de sus. Corpul meu, casa mea, pe mama, pământul. O frumuseţe de nedescris. Ăsta să fie Astralul?

— Când am fost în moarte clinică am experimentat aşa ceva.

— Ai să vezi că nu e greu. Închide ochii, respiră adânc şi relaxează-ţi corpul. Poţi să numeri de la 0 la 10 sau cât doreşti tu. Dar întâi trebuie să-ţi goleşti toate gândurile. Să nu mai ai nimic în căpăţână. Apoi vei simţi cum corpul începe să-ţi amorţească. Este momentul în care poţi ieşi. Cu puterea minţii, comanzi să ieşi şi îi spui ceea ce vrei să vezi. Hai să încercăm.

Am închis ochii, m-am relaxat, am numărat până la cincisprezece, după care am simţit amorţeala de care ziceai băiatul. Pluteam parcă într-un vis. Îmi era destul de dificil să fac diferenţa între vis şi astral, dar tot ce ştiam era că nu dormeam. Poate aţipisem. Mi se părea atât de bizar ceea ce simţurile mele îmi ofereau. Primul gând a fost să îmi văd corpul fizic. Stupoare! îl vedeam. Eram aşezată pe pat şi Arthur era la fel. Amândoi păream morţi. Am continuat să inspectez camera, apoi casa. Am ajuns prin puterea minţii la Arisha care discuta cu Amna şi păreau că discută în contradictoriu.

„— Nu mă interesează! Nu o vreau în echipa noastră! r*ăsări glasul fetei.*

— Dă-i o şansă. Eu am încredere în Arthur. Este de-a noastră”.

Despre mine era vorba. Nu erau conştiente că eu le pot vedea şi auzi. Am coborât atât de mult înspre Arisha încât ea tresări.

— Cred că spiritul ei călătoreşte pe aici.

Se uită entuziasmată spre mine şi eu o atingeam cu blândeţe.

— Mă laşi? Nu cred că a reuşit tuta aia aşa de repede să iasă în Astral. Nu ai văzut că nu ştie nimic?

Maestra i-o tăie.

— Este ea. Şi l-am simţit şi pe Arthur.

O senzaţie de vânt am simţit aplecat peste mine. Era el. Călătorea împreună cu mine. Îi auzeam gândurile mental.

„Vezi? Nu e aşa greu! Hai să mergem mai departe”.

„Unde?”

Emoţiile era greu de descris. Se părea că puteam să fac asta şi stătea în natura mea să ies în astral. Probabil îmi activasem aceste capacităţi odată cu ieşirea din moarte clinică. Oare aveam şi altele? În următoarea secundă m-am trezit cu o fiinţă ce semăna cu un drăcuşor, lângă mine. M-am speriat dar l-am ignorat atât cât am putut. Arthur dispăruse. Tot mai multe fiinţe reci şi ceţoase se arătau în faţa mea. Ca un ecou, gândurile lor se auzeau tot mai tare.

„Cine te crezi să apari aici? Ai autorizaţie?” râsete şi dureri tăioase.

„Nu am treabă cu voi, le-am replicat eu cu tărie”.

„Asta o crezi tu! Ce cauţi la duşmanii mei? Unde ţi-e locul, nerecunoscătoareo?”

M-am oprit un moment şi am realizat cine era. Maestrul Aurel. Spaima îmi cuprinse sufletul. Eram sigură că de data asta nu mai aveam scăpare şi urma să vină după mine. Ştia unde eram. Păcat că Arthur nu reuşise să îi golească memoria de tot.

Râsul lui se auzi până în creierul meu lăsat pe pat. Nervoasă, mi-am imaginat că am o sabie. În acel moment, câteva fiinţe luminoase şi pline de iubire, mă înconjurară. Nu ştiam cine erau dar prezenţa lor îmi făcea bine.

„Poţi să-ţi încarci sabia, Maria! Eşti înger. Cere-i Tatălui!”

Vocea aceea minunată continua să mă încurajeze să-mi încarc sabia. Dar, cum era să fac asta? Mi-am luat inima în dinţi şi am început să mă rog. Am zis de câteva ori *Tatăl Nostru* şi apoi încet, cu grijă, propriile gânduri au început să iasă la iveală. Mă rugam lui Dumnezeu să îmi încarce sabia de lumină atât cât considera el că este necesar.

Moment în care sabia se făcu mai luminoasă decât era.

„Ce să fac Tată? Să îl atac? Pot?"

„Trimite-l la mine!" am auzit vocea Lui puternică.

M-am îndreptat către monstrul de Maestru şi cu sabia îndreptată spre el l-am trimis în lumină şi la Tatăl. Arthur veni lângă mine din nou şi îi puteam simţi iubirea şi îmbrăţişarea. Eram fericită. Entităţile erau acolo de jur-împrejurul nostru. O mulţime de fiinţe luminoase se apropiau de mine şi îmi ofereau din iubirea lor. Ca o sărbătoare ce ia naştere din prea multă iubire. Lumina puternică mă orbi şi curând am căzut înapoi în corp, obosită. Adormisem, cred că mai mult de zece ore.

Visul pe care l-am avut era atât de straniu, înspăimântător. Se făcea că eram împreună cu Maestrul şi cu Iony. Pe o foaie apărea scris următoarele fraze:

„Cutezam să luăm decizii bazate pe propriul raţionament. Şi cu sufletul cum rămâne? El este invizibil? De câte ori am încercat să aleg bazându-mă pe logică şi nu pe simţire, am căzut de pe norişori şi mi-am primit pedepsele. Iar acum ce să aleg? Voinţa mea este departe de a fi Voinţa Vieţii. Căci în sufletul meu iubirea există".

Iony mă privea duios cu ochii sclipindu-i de fericire.

— Am ales bine? Dar dacă nu aveam nimic de ales?

— Maria, fericirea ta nu înseamnă şi fericirea lui. Priveşte-l în ochi. Ţi se pare că este fericit?

— Din câte văd eu, da… am bâiguit eu, ţinându-mi respiraţia la răspunsul Maestrului.

— Nu vezi bine. Îţi propun o pereche de ochelari. Sunt mai ieftini la magazinul din colţ. Ceea ce vezi tu este proiecţia ta asupra lui. Nu îi vezi adevărata fericire. Ştii ce îşi doreşte el?

— Nu, nu cred că ştiu… am răspuns eu sinceră.

— Cel mai mult îşi doreşte să evolueze spiritual. Să se înalţe. Tu nu îţi doreşti asta. Tu vrei ca el să te iubească. Ei, ghici ce? Nu se poate! Iubirea adevărată înseamnă să îl laşi să fie ceea ce este el.

Suspinam, căutând cu privirea ochii lui care nu spuneau nimic. După toate cele întâmplate, el nu voia să fie cu mine. Era o altfel de fiinţă. Una pe care nu am înţeles-o niciodată şi nici nu o voi înţelege. Undeva în inima mea, îl simţeam şi ştiam că şi el simte la fel. Nu aveam nicio urmă de îndoială.

M-am trezit transpirată în tot corpul. Firicele subţiri îmi acopereau corpul slăbit. Lângă mine în pat se afla Arthur. L-am trezit dar parcă nu voia să se clintească din loc. Îl strigam şi nu se ridica. Nu îmi auzeam nici măcar vocea. Ce se întâmplase?

— Lasă-mă în pace! L-ai ales pe Iony! Pe el îl iubeşti! Eu nu mai exist din acest moment… Maria!

Eram dărâmată. Tot sufletul căuta o urmă de explicaţie. Cum poate să spună asta când eu eram lângă el? Când l-am ales eu pe Iony? Acela era doar un vis! Incertitudinea asta mă omora încet dar sigur.

— Nu, pe tine te iubesc, Arthur!

— Mincinoasă! Te-am văzut cu el de mână! Eraţi împreună, fericiţi. V-aţi sărutat de faţă cu mine. Cum poţi să spui că mă iubeşti? Eşti o javră!

Vorbele lui dureau mai mult ca niciodată. Durea şi neîncrederea. M-am ridicat din pat şi am coborât să o chem pe Arisha, căci mi se părea o aiureală totală şi vorbe fără noimă. Jos însă, stupoare! Era Iony şi Maestrul.

— Voi ce căutaţi aici? am strigat eu.

Căutam cu privirea pe Maestră, căci nu o vedeam nicăieri.

— Calmează-te, fetiţo! Cine eşti tu?

— Unde este Arisha?

Parcă vorbeam cu pereţii. Ei nu ştiau despre cine întreb. M-am pus pe una din trepte şi am început să mă tângui. După mine a coborât rapid Arthur. Avea o grimasă uriaşă.

— În sfârşit, este Momentul Adevărului, Maria! Ţi-am întins o capcană. Nu există nicio Arisha. Iar noi suntem cei

care îţi vom fura sufletul. Nu mai ai scăpare. Urmează să faci pactul cu Diavolul.

Îl priveam şi nu-mi dădeam seama despre ce vorbeşte. Toţi trei erau în faţa mea. Arthur, Iony şi Maestrul. Atunci un gând mi-a trecut prin minte.

„Nu se poate! Nu e real! Este o fantezie! Aşa ceva nu există!"

Am început să tuşesc şi să respir foarte greu. Parcă cineva voise să mă scoată din corp. Aveam o senzaţie atât de ciudată, una pe care nu o mai trăisem. Respiraţia îmi era neregulată. Stomacul mă durea şi eram căzută pe jos. Mi-am ridicat capul şi nu am văzut pe nimeni lângă mine. Am coborât jos unde Arisha stătea de vorbă cu Arthur, îngrijoraţi.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă el. Nu te-am putut trezi deloc. Unde ai fost?

— Nu ştiu. Dar am avut un vis ciudat. Adică un vis în vis. Şi era şi maestrul acolo şi…

Capul îmi vâjâia, credeam că o să leşin. M-am pus pe canapeaua din living, ţinându-mă cu mâna de cap. Arthur venise lângă mine.

— Aşa ceva nu se poate! Te-a atacat. Ştie unde eşti.

Arisha mă privi compătimitor. Din cauza mea, Maestrul va şti că sunt în tabăra cealaltă. Iar asta nu mirosea deloc bine.

— Maria, stai liniştită. Eşti slăbită acum. Nu eşti obişnuită să ieşi în Astral. Să te lupţi. Mi-a plăcut ce ai făcut acolo. Felicitări! Acum însă ai nevoie să te odihneşti. De restul ne vom ocupa noi.

Veni lângă mine şi mă mângâie pe obraz. Iubirea ei putea fi comparată cu iubirea unei mame. Atât de dulce şi încântătoare. Arthur stătea tot lângă mine cu o mână pe spatele meu.

— Ştiu ce a fost asta. Amna a făcut-o.

— Nu cred. Eu l-am văzut şi când am fost în Astral, i-am zis eu timid.

— Aceia erau demonii. Şi nu aveau treabă cu Maestrul. Sau cel puţin nu în aşa manieră. Ea aseară a plecat la el, cu siguranţă.

Îmi era frică. Mai mult să nu îi pierd pe ei. Aici mă simţeam precum în familie. Ştiam într-un fel că aparţin de ei, că am o apartenenţă a unui grup, a unei familii. Ura Arunci mă lăsa fără vlagă, cu întrebări fără răspuns. Ce îi făcusem atât de rău încât se comporte aşa? Treabă cu Ovi nu mai aveam, deci putea să îl folosească liniştită.

— Ce va fi cu noi? Am să vă pierd…

— Nu, vei rămâne aici. Până la ultima suflare.

Arisha era în rugăciune. O vedeam la altar, îngenuncheată. Stătea de vorbă cu Tatăl. Nu trecea de Voinţa Lui. Îmi plăcea acest aspect.

— Noi nu suntem lucrători în întuneric însă câteodată trebuie să te lupţi cu ei, să îi trimiţi acolo unde le este cel mai frică. La mântuire.

S-a întors spre noi cu ochii înlăcrimaţi. Puteam să-mi dau seama că răspunsurile pe care le aşteptam nu erau cele mai bune.

— Tatăl este de părere că va trebui să luptăm. Mă refer la luptă pe bune, Arthur. Inclusiv să omorâm. Nu am mai făcut asta demult. De când mi-am dat seama că nu era pentru mine. Dar acum El vrea să învăţăm să şi pedepsim. De asta suntem Arhangheli şi Serafimi.

Îl privi pe Arthur fix în ochi. Urechile mele nu puteau percepe prea multe informaţii legat de asta. Stăteam lângă fiinţe atât de deosebite. Îmi venea să mă înclin în faţa lor.

— Să nu crezi că tu eşti mai prejos, Maria. Eşti un înger întrupat. Ai de luptat şi tu, din păcate. Eu am spus că eşti slăbită şi nu poţi dar Tatăl este de altă părere. Am făcut tot ce am putut.

Veni lângă mine şi mă lua în braţe. Nu îmi păsa de asta. Dacă trebuia să lupt cot la cot cu ei, nu aveam să mă sustrag de la datorie. Ştiam foarte bine că au nevoie să fim puternici toţi. Aşa că aveam să las la o parte toată

tânguiala şi oboseala. Era doar o iluzie ce se pierdea prin alte iluzii.

— Voi face tot ce pot, Arisha! Voi lupta. De asta sunt eu aici. Nu contează cât de slăbită sunt. Vreau să lupt. Vreau să fiu una cu sabia aceea şi să le zdrobesc capetele.

Maestra începu un râset zgomotos.

— Tipic îngerilor întrupaţi. Toţi vreţi să luptaţi dar ceea ce nu ştiţi este că Voinţa Domnului e mai importantă. Noi nu suntem aici pentru a lua capetele altora. Suntem aici pentru a vindeca şi a ajuta oamenii să se trezească şi să ducă o viaţă mai bună. La început eram aşa de răzvrătită ca şi tine. Până nu am înţeles că nu este ceea ce trebuie să fac. Crede-mă, când am început eu, aveam cam douăzeci de ani. Le zburam capetele de nu se vedeau. Bineînţeles că nu mureau dar mergeau spre lumină şi dacă nu suportau, Tatăl îi elibera din nou în Anticer. Mă bucur că îţi doreşti să lupţi alături de noi. Uniţi vom reuşi!

Mă strânse tare de tot în braţe şi îi simţeam lacrimile pe umărul meu.

Momentul nostru de drăgălăşenie fusese brusc întrerupt de către Amna care intră în casă, cu tunete şi fulgere în urma sa.

— Ia uite ce avem noi aici. Zici că este puternică nu? Şi atunci ce s-a întâmplat cu ea, Maestră? Cum a reuşit să adune legiuni de demoni peste mine? Îmi explici?

Nu înţelegeam la ce se referea.

— Nu e nimic. Ţi-am adus Maestrul să-ţi explice. Aici este fata rătăcitoare!

Arătă spre mine cu un deget, moment în care faţa Maestrului se ivi dincolo de uşă.

CAPITOLUL 20

Faţa lui butucănoasă îşi aţinti privirea spre mine. Simţeam, fără nicio îndoială, cum forţa lui mă apropia tot mai mult de ceea ce nu eram dispusă să fac. Voiam să îi

arăt cât de puternică sunt şi că nu mă poate manipula după bunul plac. Voiam să îi arunc în faţă cum el este cel care distruge tot ce poate să fie mai bun într-un om. Şi că este o mizerie. Dar tot ce afişam în exterior erau lacrimi şi răzvrătire. Ochii lui mă urmăreau în tăcere. Nu scotea nimic pe gură, dar undeva în interiorul meu, gândurile plecării cu el se măreau tot mai mult. Arthur mă strângea în braţe şi eu crispată urlam în mine.

— Am venit după Maria. Fără scandal, certuri şi vorbe inutile.

Arisha îl privea miloasă. Părea că orice teamă îi dispăruse odată cu apariţia acestui monstru.

— Nu, Maria nu este proprietatea ta. Şi tu îl ai pe Iony. A fost cel mai bun elev al meu şi l-ai luat. Fără cuvinte.

Începu un hohot de râs ce mă făcea şi mai mică decât eram. Bătălia cea mai puternică se dădea între elevii cei mai buni. Deşi eu habar nu aveam ce capacităţi şi puteri zăceau latente în mine.

— Iony a venit de bunăvoie. El mi-a cerut să se mute. Nu te mai suporta, Arisha. L-am acceptat.

— De asta i-ai şters memoria?

Arthur interveni încordându-şi corpul. Mă lăsă din braţe şi porni către el. Îl urmări cu privirea preţ de câteva secunde.

— Ah deci tu eşti cel care te-ai amestecat în grupa mea! Tu eşti hoţul!

Vocea Maestrului era tot mai ridicată. Când pusese piciorul în casă declarase cu totul altceva. Ipocrizia era la ea acasă cu acest om „*spiritual*”.

— Nu, mi-am recuperat iubita. Nu am făcut-o din rea intenţie. Ci pentru că o iubesc şi trebuie să fim împreună în viaţa asta!

Alte hohote de râs, mai tari de data asta. Arisha era înţepenită, Amna stătea cu mâinile încrucişate şi privea tot acest circ iar eu îmi ştersesem lacrimile, hotărâtă să nu mă

las pradă lor.

— Maestre, nu am să plec de aici. Este familia pe care mi-am dorit-o întotdeauna. Ştiu că tu ai spus că nu este permisă iubirea, dar ceea ce mişcă motorul vieţii este inima care iubeşte. Doar cei ce nu iubesc pot spune că sunt lipsiţi de viaţă. Asta am învăţat pe propria piele. Poate e greşit dar de lângă Arthur nu mă iei! Sau dacă o faci, omoară-mă! Prefer asta decât să mă despart de el!

Judecata mi-o luase razna şi puteam cu uşurinţă să observ firea mea recalcitrantă. Toţi mă priveau uluiţi iar cuvintele îmi fugeau mai ceva ca acceleratul. Amna interveni atunci, iritată.

— Nu fi naivă! Arthur nu te iubeşte şi nu o va face niciodată. În timp ce este cu tine, este şi cu mine. Şi poate şi cu alte câteva fete. Pentru el nu s-a inventat dragostea perfectă. Ţi-a spus că s-a schimbat, aşa-i? Că tu eşti singura pentru care a simţit vreodată asta? Eşti prostuţă! Mi-a spus şi mie exact acelaşi lucru. Şi mai ştiu câteva fete pe care le-a ameţit tot aşa. Ne lua cu poveşti că ne-am cunoscut în alte vieţi şi trebuie să continuăm iubirile de atunci. Nu-l cunoşti. Dar, cu siguranţă nu este pentru tine!

Începusem să ameţesc, capul îmi vâjâia puternic şi urechile îmi ţiuiau. Ceva din mine murise atunci pe loc. Sufletul părea desprins parcă din corp şi târât în mocirlă. M-am prins de cap să nu cad. Arthur veni înapoi înspre mine îmi ridică bărbia şi îmi şopti:

— Maria, este vrăjitoare, să nu o crezi!

Două lacrimi îi picurară pe obraz iar eu atunci din instinct i-am tras o palmă. M-am retras din preajma lui şi am păşit spre Maestru.

— Poţi să mă iei, acum.

Arisha fugi înspre mine dar nu-mi mai păsa de nimeni şi nimic. Confesiunea Arunci îmi era suficientă. Oricâte puteri ar avea, orice vrăji ar face şi oricât de bună vrăjitoare ar fi, nu avea cum să ştie cu lux de amănunte ceea ce fusese între mine şi el. Nu minţea şi de asta eram

sigură. Mă încrezusem iar în iubire, ca o puştoaică naivă. M-am lăsat pradă lui, mi-am oferit sufletul pe tavă. De câte ori să fii prost şi să o păţeşti?

Era un impostor. Primele impresii pe care le-am avut când a venit în grup erau adevărate. Trebuia să-mi ascult intuiţia. Mă aştepta vechiul grup şi voi continua să învăţ alături de ei. Îmi va fi mai bine. Voi fi mai bine. Arisha mă luă în braţe.

— Maria, eşti sigură că vrei să pleci cu el?

— Da, tu eşti o fiinţă bună şi îţi mulţumesc pentru momentele frumoase şi ceea ce am învăţat aici dar nu mai pot să stau. Nu are sens. Locul meu este în grupul celălalt.

Mi-am luat rămas bun de la ea, îmbrăţişând-o strâns. Singura fiinţă care merita asta. Am păşit spre uşă fără să-l mai privesc pe Arthur. Maestru veni după mine, nu înainte de a le spune:

— Asta înseamnă să fii paşnic şi cu intenţii bune. Hai, v-am pupat!

Era sarcastic dar poate şi ei meritau asta. Nu ştiu de ce am fost atât de naivă şi m-am lăsat sedusă de nişte cuvinte pe care toţi le spun. Până şi Ovi mi le spusese. Dar nici atunci nu m-am învăţat minte.

Arisha păşi în faţa Maestrului, tăindu-i calea. Se apropie de el şi cu o voce lină îi spune:

— Aurel, nu cred că ai uitat de ce suntem noi aici. Nu cred că poţi…

El îşi lungi gâtul şi suspină de câteva ori.

— Ba pot. Şi ştiu totul. Despărţirea noastră nu a fost întâmplătoare. Suntem blestemaţi tocmai de Bunica. Tocmai de mama ta.

Inima îmi stătu în loc. Am continuat să ascult cu urechile ciulite.

— Îmi pare rău, dar intenţia ei a fost bună. Dacă încă mai eram împreună cine ştie ce se întâmpla. Şi aşa unii sunt pe urmele noastre. Nu observi cum ne priveşte lumea? Zici că am fi extratereştri. Dacă nu exista acel

blestem, toţi ar fi treziţi. Toţi. Nu am mai avea ce să facem aici.

Blestem?!

— Şi tocmai acel Blestem al Tăcerii ne uneşte şi mai mult, Arisha. Îmi pare rău că nu vezi asta. Şcoala mea este diferită. Tu ai ales să îi ajuţi pe elevii tăi printr-o altă metodă. Atâta tot. Eu nu cu tine lupt. Nu am nimic cu tine. Nici cu elevii tăi. În schimb, ceea ce nu pot să accept este când furi pe cineva. Maria trebuie să fie eleva mea. Mi-a spus-o El.

Ochii Arishei erau înlăcrimaţi. Amna ca o statuie, privea peisajul deconectată. Iar eu nu mai aveam nimic, nu mai aparţinea nimic de mine. Frigul pusese stăpânire pe corpul meu iar mâinile îmi tremurau. Maestrul porni spre maşină.

Arthur apăru în faţa mea, implorând.

— Te rog, mai gândeşte-te! Fără tine, locul acesta va fi pustiu. Avem nevoie de tine şi de puterea ta.

Putere? Loc pustiu? Ce suntem noi? Doar nişte marionete sub conducerea maeştrilor noştri. Poate totul e o iluzie, toate aceste capacităţi, puteri, energii. Cine ştie! Atâta timp cât Maestrul a căzut pradă unui Blestem.

— Nu vreau să te mai văd! Înţelegi? Nu-mi pasă de nicio putere!

L-am împins din faţa mea cu forţă. Îmi venea să fac mai multe lucruri dar am zis că este suficient şi atât. După ce m-a scos din sărite şi mi-a creat atât de mult rău. Doamne! De ce ai permis asta?

„Karma, Maria”.

Cei de Sus nu aveau milă de mine. Trebuia să îmi repete mereu de aceea blestemată de karmă. Nu puteam să accept că sunt dusă de vânt, mânată aşa fără niciun sens. Am urcat în maşina Maestrului şi am plecat spre cocioaba ce îmi fusese destinată. În sufletul meu plângeam după tot ce trăisem dincolo, după Arisha, luptele în astral, dar nu erau pentru mine.

— Vezi? Ce ţi-am spus eu? Să nu crezi în oameni, Maria. Ei nu sunt buni. Lucrează cu forţele întunericului.

Încercam să mă conving că ceea ce spunea Maestrul nu era adevărat dar nu reuşeam.

— Dacă mai stăteai acolo cu siguranţă te învăţau deja să te lupţi cu cei de Sus. Iar asta eu nu am de gând să învăţ pe nimeni. Ştii de ce? Pentru că nu merită! Dumnezeu te vede şi apoi viaţa următoare o încasezi rău de tot. Eu nu ies din Voinţa Lui. N-am vrut să îţi fac rău dar gândeşte-te puţin, cum înveţi dacă nu treci prin experienţe? Tu visezi să iubeşti, dar ce este dragostea? O iluzie! Uită-te la situaţia asta. Te-am trimis la prostituate şi ai învăţat ceva de acolo, nu? Eu nu mai fac sex deja de doi ani. Şi mă vezi mort? Sunt foarte bine şi plin de energie.

Trebuia să îmi dau seama că Metatron se va supăra pe mine. Voiam dragoste. Voiam un suflet să mă iubească. Arthur era perfect pentru asta. Un băiat frumuşel cu ochii verzi şi părul şaten. Un tip evoluat şi care ştie ce vrea. Un băiat pe care nu l-ai da pe nimeni. Dar care îţi frânge inima. Îţi spune că te iubeşte şi te vrea şi simte pentru tine ce nu a simţit niciodată ca să descoperi apoi că asta a spus şi altora. A fost ucigător de trist. Un moment pe care nu-l mai vreau. *Nu mă voi mai îndrăgosti niciodată! Niciodată!*

— Ştiu ce gândeşti. Tocmai pentru asta Maria. Vezi-ţi de evoluţia ta spirituală. Eu ţi-am explicat că te vei pierde şi nu vei mai evolua. Nu ai vrut să mă crezi. Dar tot la vorbele mele ai ajuns. Lasă că acum e mai bine. Te aşteaptă Iony, Marian, Alexa şi Ina. Legat de partea ce au spus-o ei, să ştii că n-am minţit. Iony a fost la ei dar a ales singur să vină la noi. După ce au văzut ceea ce făceau ei acolo. Dar, să nu îi pomeneşti despre ei, nu vrea să vorbească.

Înainte să ieşim din maşină, l-am oprit şi l-am întrebat.

— Îmi poţi spune despre Blestem?

Oftă de câteva ori şi apoi îmi zise.

— Noi am fost 9 maeştri, Maria. Toţi crescuţi de o fiinţă înaltă, căreia îi spunem Bunica. La fel cum tu eşti în această şcoală, şi eu am învăţat la o şcoală esoterică, foarte ascunsă. Nimeni nu ştia de ea. Decât noi, cei 9 elevi şi fiinţă aceea, Bunica. Ea este mama Arishei. O femeie puternică, frumoasă, înţeleaptă, iluminată. Problema a fost când şi-a dat seama cât de diferiţi suntem. Unul era mai zănatec, altul mai ascultător, alţii mai rebeli. După ce am crescut şi după ce ne-a oferit din puterile şi înţelepciunea ei, ne-a spus să mergem prin lume. Eu şi Arisha am ales să stăm aici, în România. Ceilalţi 7 sunt plecaţi, care pe unde, prin India, Tibet, Mexic. Nici eu nu ştiu. Atât eu cât şi Arisha suntem firi diferite. Eu cred mult în Karmă, ea crede mai mult în lupte. Îmi doresc ca voi să fiţi cu adevărat eroi spirituali, nu luptând ci vindecând. După ce ne-am despărţit, eu şi Arisha, a pornit un război între noi. Nu ştiam de ce. Dar, am aflat într-o noapte, în timp ce dormeam, că Bunica, fiinţă aceea luminoasă, a pus un Blestem pe noi. Un blestem numit Blestemul Tăcerii.

Stupefiată, îi cercetăm privirea, sigur nu minţea?

— Ce spune acel Blestem?

— Acel blestem spune că atâta timp cât noi vom trăi să nu mai putem fi împreună, niciodată. Energia noastră este imensă când suntem noi toţi împreună. Imaginează-ţi că am putea să trezim o lume întreagă. Şi bineînţeles, bunica nu doreşte asta. Ea doreşte ca noi să fim tăcuţi, fiecare cu părticica noastră. Nu se doreşte trezirea din iluzie a oamenilor, Maria. Asta mă doare, dar nu am ce să fac. Nu mă pot pune de-a curmezişul. Sunt mic şi eu, atât cât mă vezi de mare.

Deschise uşa de la maşină şi am coborât fără să mai spun niciun cuvânt.

Curând am ajuns din nou de unde am plecat. Inima îmi era frântă, nu aveam chef să mai vorbesc cu nimeni. Nici măcar să respir nu mai aveam voinţă. Ce căutăm eu printre oamenii ăştia aşa scrântiţi la cap? Atâtea secrete,

minciuni, vorbe false. Nu mai credeam nici în Maestru. Ceva se bătea cap în cap. *Poate cândva voi avea capacitatea de înţelegere dar nu în aceste momente, prea triste.*

În clădire, colegii mei erau în bucătărie, preparau ceva de mâncare. Foame nu îmi era, aşa că m-am aşezat pe un scaun urmărindu-i.

— Ai revenit printre noi? întrebă bucuros Iony.

M-am dus către el şi l-am îmbrăţişat. Mi se părea că era fericit. De ce? Nu meritam.

— Mda… precum oiţa rătăcită, comentă Alexa. Vrei cumva să tăiem şi un miel pentru tine?

Nu aveam chef de replici acide. Destul îmi era de sfâşiat sufletul ca să mai ascult.

— Da, sunt aici.

— Cum a fost la prostituate?

Ochii ei păreau făcuţi pentru a mă urmări mereu. Atitudinea ei mă scotea din sărite. Ce îi făcusem?

— Nu înţeleg Alexa. Mă poţi lămuri şi pe mine de ce te comporţi aşa?

— Nu. Şi ca să ştii, aşa mă comport cu toţi.

— În afară de ea! i-am trântit-o eu arătând spre Ina.

— Este mută! Normal că este prietena mea!

Cum putea să fie atât de jegoasă?

— Scuze, nu e vorba de asta dar ea e un suflet care nu comentează. Şi ştii că ţi-am spus că eu nu vreau să fiu aici. Nu am chef de nicio evoluţie spirituală!

Am încheiat conversaţia plecând în cameră unde m-am întins din nou pe cărămizi şi praf. Îmi era atât de dor de locul minunat de dincolo. Părea ca şi cum aş fi scăpat din Rai şi am ajuns în Iad. Totuşi, eu am ales acest loc. De ce am venit înapoi? Fiindcă sufletul meu nu putea să accepte adevărul? Arthur nu e altceva decât un bun actor. Şi pentru asta renunţasem eu la evoluţia mea spirituală? Poate totuşi am făcut un bine. Mi se părea că încurc planurile. Mi se făcuse frică de atâtea secrete, mai ales cel

cu Blestemul. Cine era aceea fiinţă care îi blestemase? Şi de ce? Păcat că nu mă mai puteam întoarce înapoi să îmi spună şi Arisha varianta ei.

Iony intră după mine şi se puse jos, întinzându-se.

— Avem lecţia de azi, Maria.

— Nu mă interesează!

Îmi puse mâna pe păr şi aveam impresia că avea altfel de gândire. Ce se întâmplase? Nu mai voiam să aud de dragoste, sex şi alte derivate!

— Ce faci?

— Mă joc cu părul tău. Miroase frumos. Unde l-ai spălat?

*Undeva unde nu mai pot să merg şi de unde am venit precum o la*şă! Dar nu puteam să-i spun asta. Fusese şi casa lui odată. El s-a adaptat foarte uşor cerinţelor de aici. Norocos! Chiar şi aşa tot ce voiam era să mă închid cu o cheie şi să nu mai ies din mine niciodată.

— Maria, atât de rău te-a durut să fii printre oamenii ăia?

Pe moment mi se păruse că ştia unde am fost. Dar am făcut pe proasta.

— Care oameni?

— Cei de la bordel.

— Ah, nu… a fost o simplă experienţă şi atât.

Mi-am înăbuşit lacrimile şi am început să respir adânc. Ce slabă de îngeri eram! Îmi venea să plâng pentru el? Pentru un nenorocit ce se jucase cu mine? Arthur nu merita asta! Nu merita nicio lacrimă de-a mea.

— Dar, cum te-ai simţit?

Tirul de întrebări continua. De când era Iony atât de curios?

— Ce-ţi pasă ţie? Vrei să mergi şi tu acolo?

Mă privi cu un zâmbet fals. Nu mai înţelegeam nimic. Ce era cu el?

— Nu. Dar vreau să fii tu care mă înveţi asta…

Am rămas pironită cu ochii spre el. Halucinam?

Aveam vedenii? Auzeam cuvinte din spaţiu? De când îl interesa pe Iony sexul?

— Stai puţin!

Eram deja răstită.

— Ce te-a apucat? Până acum nu mi-ai spus aşa ceva. Parcă era importantă evoluţia spirituală.

Începu să râdă ca un apucat. Hohotele lui se auzeau până în camera de alături.

— Vreau să cunosc şi asta. Îmi dai voie? mă întrebă în timp ce mâinile lui erau sub bluza mea.

M-am dat la o parte, dând ochii peste cap.

— Nu!

— Te rog.

Reveni înapoi cu mâinile căutând sânii şi pipăindu-i. Mă uitam la el, era Iony sau altcineva?! Ce naiba? Părea atât de vrăjit. Îl auzeam cum geme de plăcere când îi atingea. Nu aveam de gând să accept înjosirea asta.

— Iony am spus că NU!

Nici măcar nu mă auzi că se puse peste mine şi cu buzele întredeschise mă săruta înfocat. Eram atât de surprinsă încât nu ştiam cum să reacţionez. Până acum acest băiat se comporta rece, sec şi cu emoţii prieteneşti faţă de mine. Dintr-odată, îşi schimbase sentimentele la nouăzeci de grade. Poate că era timid şi nu ştiam eu? Dar tot nu voiam să îl las fiindcă ceea ce simţeam pentru Arthur era încă prezent. Eu nu concep să iubesc două persoane în acelaşi timp. Şi oricât m-aş fi străduit să îl uit pe nemernicul ăla, nu reuşeam aşa de uşor. Prea repede era să trec de la unul la altul. Băiatul ăsta de şaptesprezece ani părea că ştie ce face. Mă iubea precum un avansat nu unul începător.

— Atâta dragoste există în mine, Maria. Nu ştiam cui să o dăruiesc.

Buzele lui continuau să mă surprindă şi mă atingeau de zici că eram o comoară nu demult găsită. L-am lăsat să facă ce vrea cu mine. În definitiv, aveam nevoie de

relaxare, de pasiune, de tot ce era nevoie. Se grăbea să mă dezbrace şi să îmi îndese organul virgin. L-am simţit viu, pasional şi plin de mistere. Îmi plăcea ceea ce făcea cu mine. Speram să rămână secretul nostru. Speram să fie adevărat că simte ceva pentru mine. Of! Iar mă amăgeam singură. Poate o făcea doar din curiozitate.

Încă era deasupra mea sărutându-mi sânii şi buzele. Zâmbea ştrengăreşte către mine. Am schiţat şi eu un zâmbet mic. Apoi l-am dat jos.

— Serios, ce a fost asta?

— Voiam să văd cum este să faci sex.

L-am privit perplexă. Sunt un obiect de folosinţă? Noi femeile de asta suntem aici? Nu, frate! Suntem aici fiindcă iubim. Suntem aici fiindcă fiecare emoţie pe care o oferim este sinceră şi adevărată. Suntem aici să umplem viaţa de lumină şi bucurie. Nu pentru folosinţă sexuală. L-am dat la o parte şi m-am ridicat în picioare.

— Trebuia să spui asta de la început, Iony. Bine că nu m-am implicat sentimental.

Se ridică şi el după mine.

— Ce faci? O să mă spui maestrului? Te rog! Nu face asta.

— Nu, nu am să spun nimic.

Nu fac asta şi aşa am milioane de secrete de păstrat. Nici nu le mai ţin minte pe toate.

— Vrei adevărul?

Capul lui Iony se băgă în pământ.

— Ia zi.

— Sunt îndrăgostit…

Mă aşteptam la asta dar totuşi ce i-a luat atât de mult?

— De Ina.

CAPITOLUL 21

Zilele treceau pe nesimţite şi continuam să muncim şi

să învăţăm despre noi, despre spiritualitate, despre viaţă în general. Iubirea am lăsat-o pe locul doi convinsă fiind că nu ea este cea care te face să trăieşti. Ceea ce îţi produce fiori şi te ajută să te stabileşti aici pe Pământ este voinţa, capacitatea de a munci şi cunoaşterea de sine. Dacă nu te cunoşti până în străfundul sufletului tău nu poţi să răzbaţi în această lume.

Uneori mintea mai îmi zbura spre acel secret, spre Blestemul Tăcerii. Un blestem despre care ştiam foarte puţine şi pe care îl ascundeam, căci Maestrul nu vorbea despre el. Îmi imaginam ce dificil trebuia să fie pentru el să nu poată vorbi, să fie tăcut şi să nu trezească oamenii din plăcerile morţii.

Cunoaşterea pe care o ai stând cu tine, meditând şi aflând tot ce nu vrei să afli, te înălţa şi te duce în zbor spre trezirea deplină a sufletului tău. Maestrul ne-a învăţat o meditaţie în care poţi descoperi toate plăcerile interzise. Tot el ne spune mereu să tăiem din ele. Aceste plăceri ne fac rău şi nu pot exista în evoluţia omului.

— Plăcerile sunt ale Diavolului. El vine şi va aţâţă câte un pic, vă pune gânduri către sex, mâncare, lucruri materiale. De ce credeţi că locuiţi aici? Nu aş putea să vă las la dispoziţie un palat? Ba da! Dar atunci aţi evolua peste zece vieţi. Vreau să vă aduc pe linia de plutire! Vreau să fiţi cu picioarele pe Pământ dar cu inima în Cer! Tatăl mi-a cerut asta. Nu am cum să fac diferit. Ştiu că vă doare să vă trimit la cerşit, la prostituţie, dar nu învăţaţi altfel. Degeaba vă spun asta este BINE, asta este RĂU. Voi faceţi doar cum ştiţi voi. Primul pas este să vă cunoaşteţi pe voi înşivă. Să vă cunoaşteţi toate defectele şi calităţile.

Ne-a pus să ne notăm toate calităţile şi defectele pe care le avem. Apoi, ne-a făcut să ne dăm seama de tot ce suntem. Pe mine m-a pălmuit iar eu am reacţionat. Acel defect îl uitasem. Nu suport să fiu lovită, să mi se spună ce să fac. Iony a continuat să mă surprindă împrietenindu-se tot mai mult cu Ina. I-am lăsat în pace şi mi-am văzut de

mine. Eram aici pentru a învăţa şi nu pentru distracţii.

Într-o zi, Maestrul ne-a spus:

— Astăzi este o zi mare! Vreau să vă dau o muncă specială. Dar numai la doi dintre voi. Iony şi Maria. Alexa, Ina şi Marian vor primi altceva. Să vedem cum vă comportaţi şi ce faceţi. Deci am aici un bol cu 3 misiuni speciale. Prima este să mergeţi la o şcoală şi să vă daţi profesori care îi învaţă pe copii. Vă pun la dispoziţie totul pentru a fi cât mai credibili. A doua misiune este să mergeţi într-un magazin şi să furaţi două cărţi. Iar a treia misiune este să mergeţi în parc şi să faceţi dragoste acolo. Indiferent dacă cineva vă vede sau nu.

Am încercat să protestez din toţi rărunchii. Ce misiune e aia în care joci tot timpul un rol şi nu eşti tu însuţi? Ce mai voia de la noi? Ne-am dat sufletul, inima, trupul pentru şcoala asta şi tot nu e de ajuns? Era clar că nicio variantă nu-mi era pe plac. Nu puteam să mă prefac atât de bine încât să calc peste fiinţa mea şi să-mi spulber caracterul. Speram totuşi ca Maestrul să se răzgândească şi să nu-l lase inima să ne facă una ca asta. Aşa nu îţi vezi caracterul ci prostia. În opinia mea.

Toţi stăteam drepţi în faţa lui aşteptând verdictul.

— Aşa, să amestec bine misiunile astea.

Amestecă cu grijă în bolul ce avea cuprinse aceste misiuni. Mă rugam în gând la Tatăl să fie cea mai mică din lucruri. Era exclus misiunea doi şi trei. Nu aş putea să le fac. Indiferent cu cine.

— Bun, să vedem ce a ieşit. Ha! Iony şi Maria. Misiunea numărul…

Îl prinsesem de mână strâns iar el îmi dădu drumul imediat. Se uită în ochii Inei şi o ţinuse pe ea.

— Misiunea numărul 2. Veţi merge fain frumos într-o librărie şi veţi fura două cărţi. Nu mă interesează ce fel de cărţi sunt, ficţiune, non-ficţiune, orice. Vreau să văd prin asta cum vă descurcaţi, cum vă asumaţi ceea ce faceţi şi în cazul în care sunteţi prinşi cum reacţionaţi.

— Există riscul să fim prinşi?

Am întrebat eu clipind des. Era evident, însă în concepţia mea, putea să se întâmple o magie, o minune, orice. Doar nu-mi imaginam că undeva Maestrul va aştepta într-un colţ să ne salveze precum Batman.

— Normal. Ştiu că ai fobie de închisoare şi poliţie, de fapt de orice autoritate. Însă ţine minte, lucrul pe care-l negi cel mai mult, acela te urmăreşte şi te înhaţă. Întotdeauna, ceea ce respingi te atrage. Asta să nu uiţi cât trăieşti tu! Bun şi pentru ceilalţi, vă rog să alegeţi între misiunea 1 şi 3.

Stăteam ca pe ace. Ce ar putea alege? Numărul unu mi se părea cel mai uşor, excepţie făcând Ina care nu putea vorbi.

— Noi am vrea misiunea numărul 1, spuse cu voce tremurândă Marian.

— Da sigur. Ce este cel mai uşor. Dar te gândeşti că Ina nu poate vorbi? Aşa că… aleg eu pentru voi. Alexa se va preface profesoară pentru o zi iar Marian şi Ina vor merge în parc şi vor face dragoste. Fără niciun comentariu.

Iony era tulburat. Îşi încleştă pumnii. Până acum nu îl mai văzusem aşa nervos.

— Nu sunt de acord cu asta! protestă Iony.

Maestrul se întoarse către el, prinzându-l de umăr.

— Hopa! Ia auzi. Cu ce nu eşti de acord? Crezi că n-am văzut? Iony! Nu aveţi voie să vă îndrăgostiţi aici! Am mai spus asta şi repet!

Toate capetele se întoarseră către mine şi el. Probabil se aşteptau ca eu să fiu din nou protagonista acestei iubiri.

— Dar… ce să fac dacă asta simt?

— Să o scoţi din minte! Nu simţi! Este o iluzie! Acum v-am învăţat să vă cunoaşteţi mai bine. Nu ai observat că e o iluzie? Nu ai observat că iubirea de fapt nu există? Da, dacă iubeşti un om ca pe alt om, atunci există. Aşa cum şi eu vă iubesc pe voi, la fel! Dar în alt mod nu! Iubirea aceea

este nulă, nu există. Ştii ce supărat este Tatăl când vede că vă irosiţi viaţa cu poveşti siropoase? Cu îndrăgostiri şi suferinţe? La El nu vă gândiţi atunci nu? Normal că nu! Cine e prost să stea să se gândească la Creator. Mai bine ne gândim la sex şi la plăcerile carnale! Aveam încredere în tine, Iony. Dacă mă dezamăgeşti, schimbăm placa.

Maestrul ieşi şi noi rămăsesem cu răsuflarea tăiată. Toţi protestam împotriva misiunilor acelea idioate care nu ne ajuta de niciun fel. Alexa se gândea că nu avea nicio calitate de profesor, eu şi Iony nu ştiam să furăm iar Ina şi Marian nu voiau să ajungă de ruşinea lumii în care trăim.

— Cum o să facem? Eu sincer, nu sunt în stare să merg într-un parc şi să mi-o trag cu Ina.

Iony se repezi urgent la el.

— Ai grijă cum vorbeşti despre ea!

Mă uitam la fată şi părea prea crispată pentru a mai schiţa ceva. Se puse jos şi notă pe o foaie.

„Dacă trebuie să facem, o vom face! Iony, îmi pare rău! Vei rămâne mereu în sufletul meu, simt şi eu dragoste pentru tine dar aici nu avem cum să ne manifestăm. Poate în altă viaţă!”

Văzusem şi eu atât de clar totul. Şi ea era îndrăgostită de el. Îmi pierdusem orice speranţă. Dar dacă stăteam bine să mă gândesc, oricum nu mă potriveam cu el, era prea mic şi în plus era un copil. Nici nu reuşisem încă să uit de dragostea pentru Ovidiu. Nu-mi mai trebuia pe altcineva.

Iony o strânse în braţe şi o sărută pe buze. Ei îi plăcu şi îi zâmbi frumos. Luna trecută era cu mine făcând dragoste, mă rog, sex cum zicea el şi acum o sărută pe ea. Bărbaţii sunt şi mereu vor fi nişte haimanale.

— Te iubesc mult, Ina!

Simţeam o invidie de nedescris. În momentul următor nu ştiu ce mă apucase dar zăpăcita de mine m-am pus între ei.

— Nu aveţi voie! Nu aţi auzit? Fără IUBIRI!

Ieşise demnonul invidiei şi al urii din mine. Mă purtam precum o bestie. Greu mă pot recunoaşte în asemenea postură.

— Tu vorbeşti? Domnişoara IUBITA TUTUROR!

Ce spunea băiatul ăsta? Era bătut în cap?

Trebuie să-şi ia medicamente că văd că e grav lovit. Cum adică iubita tuturor? Am avut şi eu o mare iubire în viaţă, pe Ovidiu şi apoi am venit aici unde l-am cunoscut pe el. Care „tuturor?”

— Ce tot spui acolo?

— Nu cred că vrei să-ţi amintesc de Arthur! Nu cred! Aşa că stai liniştită acolo. Şi lasă-mă să-mi trăiesc povestea. Ţi-e ciudă că pe tine nu te iubesc? Normal! Cine ar iubi un demon ca tine?

Ori memoria îmi juca feste ori băiatul vorbea din basme. Cine era Arthur? L-am lăsat să-şi verse nervii şi am plecat de acolo cu o falcă-n cer şi una în pământ. Eu, demon? Păi el e mai prejos? Nici măcar nu ştie cine este cu adevărat. Degeaba tot caută el semne şi caracteristici, nu va afla niciodată ce se ascunde dincolo de corpul fizic.

M-am pus iar pe grămada de cărămizi şi am închis ochii. Mi-am revăzut copilăria, tinereţea, relaţia cu Ovi, cu mama şi momentele în care am fost fericită. Au fost multe. Dar cel mai mult a durut revederea din momentul morţii mele clinice. Aura lui Metatron şi cuvintele lui mi-au tot răsunat în cap.

Misiune Personală

Evoluţie Spirituală

Iubire = NU ai voie!

Mi-am deschis ochii şi am încercat să-i închid înapoi, să nu fiu nevoită să văd aceea privire plină de ură. În faţa mea era Maestrul.

— Ce faci Maria? Ai şi venit de la Librărie?

Până atunci nu îi mai văzusem acea parte. Mă făcea să fug de acolo cât mă ţin picioarele. Mă făcea să mă îndoiesc de tot ce îmi spunea.

— Nu, nu am fost încă.

— Şi ce aşteptaţi? Sunteţi la cronometru!

Ceasul pornise şi noi încă nici pe drum nu eram. M-am ridicat şi am pornit către Iony. El era deja ieşit din clădire. Trebuia să-l caut şi pe el. Aşa îmi trebuie dacă mă amestec unde nu-mi fierbe oala. De ce m-a interesat pe mine pe cine iubeşte el? Din partea mea să iubească pe măsa!

Am rătăcit pe străzi şi străduţe căutând acul în carul cu fân. Bucureştiul avea ascunzişuri numeroase. După nici zece minute eram stoarsă de puteri. Îmi venea să abandonez misiunea, şi să mă întorc înapoi. Ce mă putea aştepta până la urmă? Iar nenorocita aia de moarte?! De ce Iony era un copil atât de răzvrătit contra mea şi nu se gândise să mă aştepte? Misiunea nu o aveam doar eu, sau doar el. Era pentru amândoi. Într-un final, am dat de el într-o staţie de tramvai.

— Crezi că fugi aşa de mine? l-am întrebat eu, deja nervoasă.

— Nu, nici nu aveam de gând. Ştiam că mă vei găsi. Ţi-am transmis unde sunt.

Se juca de-a telepatia cu mine. Patetic.

— Nu ştiu de unde ai scos-o. Dar nu cred că avem telepatie.

— Avem. Maestrul ne-a dat-o înainte să pornim, ca să ne găsim în caz că ne rătăcim.

Părea că vorbeşte din filme. Îmi simţeam picioarele atât de grele, nu mai puteam să fac niciun pas. Energia îmi era epuizată.

— Crezi că vom reuşi?

— Sunt convins. Intrăm, ne uităm la ceva interesant şi apoi o ascunzi în geantă şi plecăm, dar fugim cât ne ţin picioarele, da?

Nu ştiam ce tot vorbeşte acolo. Ameţeala îmi cuprinse capul.

— Nu am geantă, deşteptule!

Îmi coborâsem privirea spre el, şi avea o altă aură, una nespus de atrăgătoare. Îmi venea să-l sărut…

— Nu-i nimic, cumpărăm. Uite aici, bani pentru asta. Ne descurcăm, stai liniştită.

Vorbea de parcă eram nişte experţi în hoţie şi asta era floare la ureche. Gândurile tot îmi fugeau în toate părţile şi nu voiau să iasă afară. Măcar să le materializez. Voiam să le dau pe gură dar nu ieşeau. Aşa ceva nu mai păţisem încă.

— Nu pot… nu ştiu ce-i cu mine, Iony, i-am zis ţinându-mă de el.

Nu s-a tras de data asta.

— Văd că eşti palidă. Scăpăm repede de treaba asta şi plecăm înapoi. Dar fugi, da?

Voiam să-i promit că da, voi fugi şi că picioarele o vor lua înaintea corpului însă la ce slăbită eram nu aveam cum.

— Şi dacă…

Atât de greu era să vorbesc. Ce puteam avea? Doamne!

— Ştii că o iubesc pe Ina. Îmi cer scuze faţă de tine, poate tu ţii la mine dar eu nu. Adică ţin ca la o prietenă dar nu mai mult. Pentru Ina simt ceva deosebit.

Şi apoi liniştea îşi desfăcu aripile ocrotitoare. Sunetele încetară să se mai audă. Nimic. Eram surdă. Surzisem?!

Gura lui Iony se mişca dar nu ieşea nimic afară. Nu mai percepeam sunetele. Nici măcar cele stradale. Panica se instală în toată fiinţa. Tremuram din tot corpul. Ce era cu mine?! Încercam să-i explic prin semne dar neauzindu-mă nu ştiam nici ce spuneam. Îi vedeam doar buzele mişcându-i-se. La un moment dat mi se părea că râdea. Explozie totală de panică.

Am ajuns în librărie cam într-o oră de la acel incident. Locul era ticsit cu oameni, o mulţime de oameni, care mai de care mai preocupaţi de rafturile ocupate de

cărţi. Părea a fi ocazia perfectă. Unde sunt oameni mulţi, nu ieşi atât de mult în evidenţă. Am pus mâna pe şolduri şi am simţit ceva. Aveam o geantă la mine. De unde era, habar nu aveam. Iony continua să îşi răcească gura fără să observe că eu nu-l aud. Incredibil de prost!

M-am uitat peste cărţi, răsfoiam câteva dintre ele. Unele aveau titluri ciudate. Mi-a atras atenţia o carte ce avea scris pe coperta: „*Evoluţie spirituală sau iubire*”. Am luat-o în mână şi am citit ce scria pe spate. „*Odată ce alegi să evoluezi, nu mai poţi să rămâi cu iubirea*”. Pe alta era scris: „*Dorinţele iubirii înseamnă moarte evoluţiei spirituale*”. Vedeam doar asemenea cărţi. Vedeam doar cuvintele IUBIRE, DORINŢE, EVOLUŢIE SPIRITUALĂ. Am ales două din ele, care mi se păreau mai interesante. Iony era încă în mijlocul încăperii citind din unele. Am vrut să-i fac semn să plecăm, când o persoană apăru în faţa mea.

— Eşti aici! Cât te-am căutat, dragoste!

Ciudat. Îl auzeam! Dar cine era?

— Nu mă mai ştii?

I-am făcut semn din cap că nu. De unde era să-l ştiu?! Avea ochi verzi şi era mai înalt decât mine.

— Sunt Arthur.

A doua oară când dau de acest nume. Dar cine e acest Arthur? Şi ce vrea de la mine?

— Nu te cunosc, i-am răspuns eu spre surprinderea mea.

— Hai să ieşim din acest vis, îmi spuse luându-mă de mână.

Mi-am retras-o privindu-l suspicios. Nu înţelegeam nimic din ceea ce glăsuia. Cum să am încredere?

— Eşti într-un vis, Maria!

Când mi-a pronunţat numele, inima începu să o ia la galop.

— Această misiune pe care o ai de îndeplinit este pentru Maestrul tău. Astfel îţi va fura sufletul. Cum a făcut şi lui Iony. Tu eşti puternică Maria. El te va fura acum şi tu

vei rămâne tot mai săracă. Tatăl nu are cum să te salveze. Depinde de tine ce alegi.

Îmi vorbea atât de urât de Maestru iar eu doar în el aveam încredere. M-am uitat după Iony dar parcă dispăruse. Nu mai era în aria mea vizuală. Ce se întâmplase?

— Nu ştiu cine eşti şi nici de ce îmi spui minciunile astea.

— Dacă tu alegi să faci misiunea şi să furi, Maestrul tău va avea sufletul tău. Şi nu îl vei putea recupera înapoi, niciodată! Niciodată, Maria!

Sufletul? Ce legătură avea…?

Ochii lui îmi inspirau compasiune. Dar eu trebuia să fac ceea ce îmi spunea Maestrul. Era ciudată toată această comunicare. Iony reveni şi îmi făcu din mână să ies din librărie. L-am mai privit o dată pe străin şi cu părere de rău i-am spus:

— Îmi pare rău, dar e Maestrul meu. Trebuie să fac asta!

Am ieşit din librărie cu ambele cărţi în geantă. Fugeam cât mă ţineau picioarele până am ajuns într-un loc unde am căzut. Iony m-a ridicat şi am continuat să fug. Nu mă oprisem decât în momentul în care un leşin m-a apucat şi mi-a oprit cursul existenţei.

CAPITOLUL 22

Inspiram, expiram în timp ce ochii mi se deschideau încet. Forme nedesluşite mi se aruncau în faţă, înfricoşându-mă. Pipăiam corpul obosit, totul era la locul lui. Ochii îmi cutreierau spre spaţiul închis. Un spital. Părea o cameră închisă, neaerisită. Stăteam întinsă pe un pat. Nasul începu să mă deranjeze. Am dat cu mâna să alung aceea senzaţie, însă aveam pe faţă ceva. Un tub lung şi gros. Ochii mi s-au deschis şi mai mult, căutând cu privirea o urmă de existenţa umană. Nimeni. Nimeni şi

nimic nu mai exista în acel cadru sumbru. Îmi împărţeam singurătatea cu un tub care mă ajuta să respir. Memoria? Mă lăsase baltă. Nu mai exista. Nu-mi aminteam nimic. Dar absolut nimic. Parcă ceva ceaţă se aşternuse peste ea şi nu-mi permitea să o scot de acolo.

O doamnă drăguţă, îmbrăcată în alb, veni spre mine.

— Cum te simţi? Mare noroc ai avut! Puteai să mori.

Am înghiţit în sec şi mi-am fixat privirea spre o fereastră cu stolurile trase. Afară soarele strălucea şi niciun nor nu se arătase la orizont. Ce mă tot privea femeia aia? Eu nici măcar nu ştiam cine sunt! Nu puteam întreba nimic.

— Un domn a venit să te vadă. Am să-l sun, să-i spun că te-ai trezit.

Memorie afurisită! Nu îmi venea în minte niciun domn. Nu cunoşteam pe nimeni. Eram practic a nimănui. *Poate locuiesc pe stradă.* Mă chinuiam, mă forţam mai bine spus, să îmi amintesc ceva, orice, ceva ce ar putea să-mi amintească de mine. Vocea doamnei asistente răsună în mintea mea.

„S-a trezit. Puteţi veni să o vedeţi”.

Nu ştiam cine sunt. Nu ştiam ce fac în acel loc. Nu ştiu cum mă numesc. *Poate dacă o să-l văd… o să ştiu.*

După jumătate de oră, în salon se arătă un bărbat, îmbrăcat într-un costum gri. Arăta bine. Grizonant. Părul aranjat şi spicuit. Ochii albaştri.

— Maria, ce bine că ţi-ai revenit! Ai trecut testul!

Îmi zâmbi şi îşi intersectă privirea cu a mea. *Numele meu e Maria. Da, îl ştiu. Mi-am adus aminte cine sunt. Ştiu cine este acest bărbat. Maestrul meu.*

— Şi asta ce înseamnă?

Eu îl priveam contrariată căci nu ştiam ce mă aşteaptă după acest aşa numit *test.*

— Înseamnă că vei merge mai departe. Dacă nu treceai testul, ştii ce urma nu?

Probabil, cea cu coasă. Moartea ce mă mai căutase

de câteva ori. Dar ce dădea cu virgulă era starea mea şi locul meu în spital.

— Şi dacă l-am trecut, ce caut aici?

Se forţă să zâmbească. Deschise gura, însă ciudat. Îi ieşeau numai bălăcării. Parcă nu avea vocabularul la el. Vedeam în el, minciuna.

— Ai leşinat. Şi te-ai oprit în mijlocul bulevardului unde o maşină a dat peste tine.

Durerile îmi aminteau că partea asta era reală. Nu-mi puteam mişca gâtul, capul, mâinile şi picioarele. Dar el putea să facă ceva.

— Mă poţi vindeca?

Râse şi îşi dezveli dinţii albi.

— Nu sunt Tatăl. Lui trebuie să-i ceri şi asta dacă ai voie, dar mie mi s-a transmis să nu fac asta. Îmi pare rău.

Din nou. Sunt o *alta* pe care nu o ajută datorită orgoliului nemăsurat. Nu cred că vorbise cu Tatăl, în atât de puţin timp. Totuşi, ce nu înţelegeam era, de ce venise? Să mă vadă cum mă chinui? Chiar îi cauza o plăcere atât de mare să vadă o viaţă cum se termină şi îşi începe călătoria spre o destinaţie necunoscută? Pentru ce mai există? Un profesor la ce e bun? Doar să înveţe un elev şi atât? Cât de eronat putea să gândească.

— Bine. Colegii mei unde sunt?

— Unii acasă, alţii nu mai sunt.

Inima îmi zvâcni în piept. Furia mă împinse să scrâşnesc din dinţi. Cum? Dacă nu mai sunt, unde sunt? De ce?

— Cine nu mai este?

— Marian şi Ina.

Tremuram, tot corpul era electrizat. *Nu, nu era posibil! Fata aceea sinceră şi cuminte! A căzut testul fiindcă iubea. Nici nu pot să mi-l imaginez pe Iony la cât de mult suferă.* Era o canalie!

— Unde e Iony?

— A venit cu mine, îl las să vorbiţi. Da’ nu mult, da?

Tu oricum mai ai de stat aici ceva timp.

Dacă aş fi putut l-aş fi aruncat la lupi şi lei. El ne vorbea de Dumnezeu dar eu nu cred că Doamne Doamne poate să fie atât de rău şi egoist precum acesta. Nu concep acest lucru. Tatăl Ceresc este blând şi bun şi just.

Iony se apropie de mine. Avea ochii roşii. Mi-a întins mâna dar nu am putut să i-o dau înapoi.

— Cum eşti? mă întrebă.

Se auzea pe vocea lui cât de trist şi fără viaţă era.

— Nu foarte bine, după cum vezi. Tu?

— Nu sunt bine, Maria. Maestrul a omorât-o…

Începu să plângă şi să jelească precum un copil mic.

— Şi numai din cauza mea. Ea nu şi-a îndeplinit misiunea fiindcă mă iubea. Şi eu mă simt responsabil. Înţelegi?

De câte ori nu ne simţim rău din cauza oamenilor din viaţa noastră. Credem că este vina noastră şi răspunderea noastră când se întâmplă ceva cu ei. Eu am păţit de multe ori asta. La fel a fost şi cu Ovidiu, cu mama, cu toţi din viaţa mea. Dar fiecare avem un destin scris undeva. Refuz să cred că iubirea nu are voie să existe în lumea asta spirituală.

— Sper să-ţi revii. Dar ce e cu mine aici? E adevărat că m-a lovit maşina?

Îl priveam pătrunzător în ochi ca să-mi dau seama dacă minte. Câteva secunde nu a zis nimic doar se uita la mine.

— Da…

O altă minciună. Trebuia să spună asta probabil. Nu puteam să înghit povestea cu lovirea maşinii, cu atât mai mult cu cât nu îmi aduceam aminte ca asta să fie ultima imagine înainte de patul de spital. Şi atunci un gând veni… mă înfioră…

Un băiat care mă avertiză de ceva… dar nu puteam să-mi amintesc cine era acel băiat. Nici măcar cum arată sau numele lui.

— Când am fost în librărie, ai văzut un băiat lângă mine?

— Nu... nu am văzut pe nimeni. Erai singură cu cărţile.

Nu mă ajuta cu nimic declaraţia asta. Eram convinsă că cineva mă avertizase să nu fac misiunea. Dar cum puteam să dau de aceea persoană? Nici nume, nici adresă, nici chip. Nimic. Doar gândul că el există pe undeva.

— Oare cât voi sta aici?

— Cred că încă o săptămână. Te-ai lovit rău, Maria.

Simţeam din toate puterile loviturile pe care le-am îndurat. Doar că nu mă puteam mişca. Puteam să văd doar tavanul şi lucrurile înconjurătoare. Stagnam, eram la acelaşi nivel de unde plecasem. Şi nu mă simţeam nici eu însumi. Nu mai eram eu.

— Dacă tot eşti aici, interveni Maestrul uitându-se în ochii mei, voi spune ceva. Să te ajut să te vindeci. Imaginează-ţi cum toate chakrele tale lucrează împreună, învârte-le, roteşte-le şi simte cum întregul tău organism se vindecă. Mai poţi să chemi şi pe Arhangheli. Rafael este cel care vindecă. Asta ca să nu mai stai aici mult timp.

— De ce nu o faci tu?

— Şi atunci cum vei învăţa? Trebuie să ştiţi să vă vindecaţi singuri.

— Nu sunt încă la capitolul acela. Mă refer nu ştiu dacă am trecut la partea a doua, cea a abundenţei, îi răspunsesem eu amintindu-mi de toate etapele pe care ni le spusese la început.

Îmi zâmbi pe sub mustăţi.

— Nu, nu încă. Mai ai de făcut un jurământ.

Jurământ?! Ce mai era şi ăla? Nu simţeam nevoia să cunosc mai mult. Nu mă mai interesa şi nici nu mă rodea curiozitatea. Până nu mă întregeam. Să fiu iar cea care am fost, să vin înapoi, bucăţică cu bucăţică. Jurămintele sunt de căcat. Îmi aminteam de căsătorii şi de oameni ce sunt legaţi prin Biserică de alţi oameni cărora li se spune soţ şi

soţie. Cel mai odios lucru. Mintea mă ducea înapoi când eu şi Ovidiu discutam despre asta. Eram entuziasmată la început şi îmi doream să fiu cu el şi să mă căsătoresc dar el mi-a spus că nici nu se gândeşte să se complice. Este un lanţ ce nu poate fi rupt uşor. Aşa că asta mi-a rămas adânc în subconştient.

— Ce fel de jurământ?

— Un jurământ ce te va face mai responsabilă decât eşti acum. Nu am nimic cu voi, cu niciunul şi nici cu Alexa. Dar până nu terminaţi toate etapele nu aveţi voie să vă îndrăgostiţi şi să puneţi iubirea pe primul plan.

Uram să îl aud că vorbeşte astfel. Niciodată n-am să înţeleg obsesia asta a lui contra iubirii. Ce era rău în a avea un partener sau a fi îndrăgostit?

— Te opreşte din evoluţie.

— Şi după ce termin etapele, nu mă mai opreşte?

— Ba da, se poate dar apoi eşti pe cont propriu. Nu mai eşti cu mine.

Mă lăsase mai în ceaţă decât eram. Mereu avea câştig de cauză şi asta nu puteam să suport. Am închis ochii făcându-l să creadă că aş vrea să mă odihnesc. Au plecat apoi amândoi. Voiam linişte. Voiam pace. Voiam o altă viaţă. Voiam să fiu eu. Doar eu.

Nu mă simţeam în apele mele deloc. Atât de obosită mereu, de parcă nu stăteam întinsă pe un pat, cu oasele făcute terci şi fără să mă mişc. Senzaţia de somn mereu mă copleşea. Spre seară, se auziră mai multe voci puternice. Le-am ignorat, continuând să fiu în lumea viselor.

Paşi mari se auziră precum într-un coşmar. Uşa se deschise şi intră cineva. Aveam iar ochii deschişi privind cu groază la persoana care intrase. Era un băiat. Nu cred că avea mai mult de douăzeci de ani. Veni la mine la pat, luându-mi faţa în mâini. Nu puteam să mă opun.

— Draga mea, ce cauţi aici? Ţi-am spus că ăsta îţi va fura sufletul. Ţi-am spus! De ce nu m-ai ascultat? De ce?

Plângea. Eu eram atentă la tot ce spunea fără să ştiu ce să răspund înapoi. Unu la mâna fiindcă nu îl cunoşteam şi doi la mâna fiindcă mă luase prin surprindere.

— Sunt Arthur. Sunt eu. Noi doi ne iubim, dragoste.

Rămăsesem stupefiată. Cum să ne iubim? Ce glumă mai e şi asta? Mi-am întors faţă de la el.

— Din păcate, sufletul tău este la Maestru. Îmi pare aşa de rău. Trebuia să lupt pentru tine. Mă ierţi? Nu te mai las singură niciodată!

Mă strânse în braţe.

— Poţi… cumva să mă vindeci?

Nu ştiam dacă poate sau nu, dar ştiam că iubirea vindeca tot.

— Da. Te rog să stai relaxată.

Îl văzusem apoi cum îşi împreunează mâinile şi le pune peste mine. Simţeam o căldură dogoritoare în tot corpul. Deja ameţisem dar era plăcut. Sperietura îmi trecuse ca prin minune. Eram calmă şi liniştită. El se concentra şi spunea unele incantaţii ce le găseam uluitoare. Nu aveam habar ce anume face dar începusem să mă simt mai bine. Începusem să îmi simt mâinile, picioarele, corpul. Era o MINUNE! M-am ridicat apoi în fund.

— Wow! Cum ai făcut asta?

— Iubirea m-a ajutat, îmi răspunse cu un sărut.

Îl priveam şi mai înfiorată. Mă salvase. Nu ştiam cum să-i mulţumesc. Inima îmi spunea că era un om bun. Poate nu minţea şi mă iubea cu adevărat.

— Ştiu că nu-ţi aminteşti de mine, fiindcă amintirile noastre ţi-au fost şterse. Dar dacă te uiţi în inima ta, mă vei găsi acolo. Sunt convins.

Exact asta făcusem. Inima îmi spunea că pot avea încredere în el.

Mi-a zâmbit şi apoi m-a luat în braţe. Îi simţeam muşchii tari şi transpiraţia din palme. Se uită pe coridorul lung al spitalului, dacă era cineva în apropiere. Spre

surprinderea mea niciun corp nu bântuia. Se grăbea să mă ducă, nu ştiu unde, de ce şi cum, dar m-am lăsat pradă iubirii lui. Am ieşit din spital în braţele lui, fugind cu mine câteva minute bune. Când observă că nu mai e niciun pericol se mai linişti şi mă lăsă jos. Puteam să merg. Îmi simţeam întregul corp. *Cum aş putea să-i mulţumesc?*

— Ce pot să fac pentru tine? M-ai readus la viaţă!

— Nimic. Deja o faci. Mă iubeşti şi este suficient atât Maria.

Şi dacă se înşela? Dacă nu-l iubeam cu adevărat? Nu ştiam cum se simte când iubeşti, nicio emoţie nu mă invada. Sufletul îmi era pustiit sau cel puţin aşa credeam eu atunci. Adevărul?! Rămăsesem fără suflet!

— Nu simt nimic, Arthur. Mă refer, sufleteşte. Nu ştiu dacă te iubesc.

Mă îmbrăţişă şi îmi şopti la ureche.

— Ştiu că nu simţi iubirea dar undeva în interior încă mai există. Ai încredere!

Îmi venea să plâng. Dar nicio emoţie nu mă vizita. Nu mai aveam fluturaşi în stomac, palpitaţii, toate emoţiile care existau încă în mine erau cele de frică. Atât.

— Maestrul ţi-a furat sufletul. Dar nu-i nimic, îl vom recupera!

Simţeam iar teama. Singura emoţie. Cum poţi să trăieşti fără emoţii? Şi mai ales cum poţi să exişti fără să simţi? Fără să iubeşti.

— Eşti sigur că se poate?

— Absolut! Am mai ajutat pe cineva care avea această problemă. E adevărat că nu acelaşi om i-a cauzat furtul. Dar să sperăm că şi la tine va fi uşor şi vom face asta repede.

Îmi amintisem de atâtea momente în care eram fericită, bucuroasă, entuziasmată. Şi acum nu mai aveam cum să le simt.

— Unde mergem?

— Vei sta la mine un timp. Am apartament cu trei

camere, aici în Bucureşti, în centrul oraşului. Te voi ajuta să scapi de el o perioadă. Să îţi revii. Şi apoi vom face o călătorie spre Sufletul tău.

Mă luă de mână şi parcă zbura cu mine. Nu ştiu dacă am să pot să fiu vreodată recunoscătoare acestui om minunat. M-a ajutat în acel moment critic pentru mine. Ce poate fi mai frumos decât să ajuţi persoana iubită? Păcat că nu puteam să spun acelaşi lucru şi eu.

Când am ajuns la el acasă, în apartament, m-am făcut comodă. Mi-am dat jos pijamalele şi m-am schimbat în ceva haine ce le avea el pe acasă. Stăteam şi ne uitam unul la altul. Eu, o frigidă şi o femeie rece şi fără suflet. El, o persoană minunată, un înger ce mi-a readus viaţa înapoi. Dacă mai îmi dăruia şi sufletul, aveam să fiu a lui pentru totdeauna.

— Ştii, când a fost azi Maestrul, mi-a zis ceva de un jurământ.

— Da, cu aia te va lega. Dacă ai face jurământul ăla, nu ai mai fi tu niciodată şi nu ai mai putea iubi decât atunci când el te-ar dezlega.

Stăteam să mă gândesc, ce fel de oameni sunt ăştia care fac asemenea lucruri? Cum pot să-i rabde Pământul? Cum pot să apară în faţa Creatorului?

— Dar ei nu sunt pedepsiţi? Mă refer, cei care fac asta.

— Şi da şi nu. Sunt dacă nu au de făcut asta în viaţă. Şi nu sunt, dacă au de făcut asta.

— Dar e permis aşa ceva?

Faţa mi se înfioră. Cum să se permită asta de către Creator? Nu ar trebui ca viaţa să fie diferită şi să nu fim răi?

— Este. Dar depinde şi asta. Dumnezeu vrea ca noi să învăţăm. De asta ne dă anumite experienţe şi de asta permite să fim furaţi de Suflet, de Sine, să fim accidentaţi, să fim bolnavi. Prin asta noi putem să ne revenim şi să ne întoarcem la El. Asta e tot ce avem de făcut.

— Dar înseamnă că Dumnezeu e nemilos! am ripostat ridicându-mă de pe pat. *Un Dumnezeu ca acela nu e pentru mine.*

— Nu ştii multe, Maria.

O bătaie în uşă mă făcu să mă arunc înapoi în pat. Nu ştiam că Arthur aştepta musafiri. Mai mult îmi era teamă să nu fie Maestrul. Ştiam că el vede orice şi pe oricine. Poate mă vedea iar şi ar ieşi un scandal monstru.

— Nu ştiu cine este. Nu deschid, îmi spuse Arthur.

Dar bătăile nu mai conteneau. M-am ridicat din pat şi am mers în dulapul lui unde m-a închis.

A deschis uşa. Prin crăpătură se putea vedea ceva, cât de mic. Erau două persoane, un băiat şi o fată.

— Nu vă aşteptam, haideţi înăuntru.

— Am venit cu veşti noi, răspunse fata.

Nu reuşeam să-i văd chipul. Dar vocea nu îmi zicea nimic.

— Şi eu am pe cineva aici cu mine, dar ştiu că pot avea încredere în voi.

Băiatul îşi duse mâna la frunte iar fata continuă:

— Maestrul crede că ne-a omorât şi lupta din Astral va fi curând câştigată de el. În momentul în care sufletele noastre vor fi în posesia lui, noi vom muri. Ajută-ne Arthur.

Lacrimile fetei căzură pe podea. Fata s-a întors şi am putut să o văd mai bine. Era Ina! Ina şi Marian. Doamne! Ina vorbea, nu era mută. Câte secrete şi minciuni!

CAPITOLUL 23

Inima-mi zvâcni cu putere aruncându-mă la kilometri distanţă de locul în care eram. Acolo unde nu aveam voie să ajung. De unde am fost alungată atâta timp. Stăteam în dulap şi mă gândeam la viaţa mea. Tot ce făcusem până atunci, prin câte stări trecusem şi ce sens aveau pentru mine. Mi-am amintit acele momente când copil fiind credeam în îngeraşi, în fiinţe supranaturale dar părinţii mi-

au zdruncinat credinţele. Aveam trei anişori când am văzut o fiinţă că vine la mine şi mă îmbrăţişează. Am văzut-o cu ochii mei. Era albă, pură, îmbrăcată în straie strălucitoare de îţi orbeau ochii. Eu am întins mânuţa după ea. Mama observându-mă, bineînţeles credea că am vedenii şi văd lucruri ce nu sunt adevărate. Mi-a dat peste mâna şi m-a certat rău. Eram cu lacrimile în ochii. Îmi spunea: *„Ceea ce vezi tu este de la Satana! Nu există alte fiinţe!”* De atunci am încetat să mai cred. Ştiam că de fiecare dată mama avea să mă certe. Îmi făcea scandaluri monstruoase. Anii au trecut iar acele fiinţe minunate nu mi-au mai apărut în cale. Dar erau ascunse în interiorul meu. Străjuiau acolo, mă păzeau, îmi dăruiau lumina şi iubirea lor. Toată viaţa mea de până atunci am trăit în ignoranţă. Lacrimile îmi curgeau şi se auzeau doar suspinele mele. Nu-mi mai păsa deloc ce se întâmplă în afara acelui dulap. Dar conştientizam că niciodată nu am aflat ce există dincolo de mine, în interiorul meu.

Vocile celor trei se auzeau foarte tare dar mă prefăceam că nu mai ajung până la mine. Se auziră paşi ce se îndreptau spre dulap. Ina se apropie.

— Cine e la tine?

Arthur se scarpină în cap, surâzând.

— Dar nu mă daţi de gol, da?

Nu aveam starea necesară pentru a putea să pătrund în vieţile lor. Simţeam să stau de vorbă cu mine. În rest, să nu văd şi să nu aud pe nimeni. Parcă eram blocată într-un cerc şi nu ştiam cum să ies de acolo.

— Maria.

Deschise dulapul iar eu cu lacrimile uscate am ţâşnit afară. Ina se uita la mine, duios. Era prima dintre femei care mă îndrăgise. Ea şi Arisha.

— Draga mea, mă bucur mult să ştiu că eşti bine! Eu am revenit din Lumea de Dincolo.

Părul mi se zbârlise pe mână şi fiori mă trecură. Omul ăla chiar era un criminal!

— Mă bucur şi eu că eşti aici!

Am strâns-o în braţe tare. Părul ei mirosea frumos a esenţă de portocale şi arăta ca scoasă din cutie. Oare cine era?

— Am făcut o vizită celor de dincolo dar sunt bine acum. Maestrul credea că m-a omorât. Însă Dumnezeu nu i-a permis asta. Mai trebuie să stau pe aici. Îmi pare rău că nu ţi-am spus Adevărul. Nu sunt mută. M-am prefăcut doar ca să pot să fiu cu voi. Firea mea este atât de vorbăreaţă încât cu siguranţă m-aş fi scăpat să spun ce fac şi cine sunt.

— Eşti o elevă de-a Arishei?

— Nu. Sunt o elevă a lui Arthur.

Ochii şi buzele mi s-au blocat. *Arthur are elevi? El este capabil să înveţe pe alţii?*

— Acum un an de zile, m-au găsit într-o groapă de gunoi la marginea oraşului. Părinţii mei muriseră şi cei din familie m-au dat la un orfelinat. Eu nu am suportat şi am plecat de acolo, am locuit un timp cu cerşetorii adevăraţi. Într-o seară eram aproape moartă de foame când Iony trecu pe acolo. L-am văzut şi i-am făcut semn să se apropie. L-am rugat să îmi dea o mână de ajutor, măcar o felie de pâine. M-a privit în ochi şi mi-a zis că poate să mă ajute dacă doresc, să merg cu el acolo unde locuieşte. Am acceptat deşi nu ştiam ce caut acolo. Am început să învăţ, Iony mă ajuta de fiecare dată. Noi doi am învăţat împreună de la Arthur. Am devenit foarte buni prieteni. Ne-am şi îndrăgostit. De asta era el aşa…

Compasiunea mă îmbrăţişa în acele momente însă memoria nu-mi putea juca feste. Iony a fost în stare să fie cu mine sexual deşi o iubea pe ea. Amintirile cu ei doi i-au revenit încetul cu încetul, sau cine ştie?!

— Şi tu îl iubeşti?

— Da. De asta am acceptat să fiu de ajutor Arishei cu toate informaţiile. Din păcate aceste misiuni pe care Maestrul le-a dat erau penibile. Dar numai aşa putea să ne

ia sufletul. Bineînţeles că eu şi Marian nu am fost de acord cu asta. Aşa că ne-a ucis.

— Şi cum a reuşit să o facă? Mă refer, cum a făcut-o?

Marian se băgă în seamă.

— Ne-a dus în camera aceea unde l-a dus şi pe Arthur şi ne-a dat în cap cu mai multe obiecte, vaze, cuţit, apoi a tras un glonţ la fiecare în picioare şi mâini.

M-am cutremurat. Cum să facă aşa ceva? Cum? Doamne! Mi-am pus mâinile în cap.

— Nu pot să concep aşa ceva!

— Apoi, continuă el, ne-a târât până în afara clădirii, într-un loc unde erau mai multe corpuri ascunse. Noi am văzut asta din Astral, îţi dai seama că Spiritul nostru a plecat din corp. Dar având cunoaştere, am putut să vedem. Toţi cei din jurul nostru, protectorii noştri, s-au enervat şi au vrut să-l atace. Dar noi nu suntem aşa. Am cerut să ne vindece şi să coborâm înapoi în corp. Astfel am reuşit. Ne-am ridicat şi am venit de urgenţă aici.

Nu vedeam niciun semn pe corpul lor. Niciun glonţ şi nicio rană.

— Nu avem răni, Maria. Ne-am vindecat cu ajutorul Arhanghelilor. Însă Iony este în pericol acolo. I s-a furat sufletul la fel ca şi ţie. Nu mai poate să iubească. Şi nici să simtă iubirea. Practic, asta a fost intenţia Maestrului. Să vă facă să nu mai alegeţi iubirea ci calea spirituală. Să vă facă arme cu care el să poată distruge oamenii din jur. Fiindcă doar aşa va reuşit să instaureze frica aici pe Pământ. Este un tiran. Nu l-am crezut aşa.

Marian se puse pe un scaun ce Arthur i-l adusese. Nu-l văzusem niciodată atât de trist.

— Şi care este următorul pas?

— Arthur ştie cel mai bine. De asta am venit la el.

Aşteptam cu toţii cuvintele lui Arthur. Toată situaţia asta ne zdruncinaseră rău de tot. Abia puteam să mai respir doar la gândul că viaţa noastră este în pericol. Dacă Maestrul are toate informaţiile despre noi, va şti unde

suntem. Şi, mai ales că sufletul meu a fost furat. Doamne!

— Daţi-mi voie vă rog să îl contactez pe Tata şi pe Arisha.

Se puse în poziţie de meditaţie şi cu mâinile împreunate dispăru pentru un moment din lumea noastră. Corpul îi era tot acolo dar el era într-o altă lume. Ajunsese în Astral pentru a vedea ce are de făcut mai departe. Când reveni înapoi toţi aşteptăm nerăbdători.

— În primul rând, trebuie să ne luptăm cu el. Îmi pare rău, noi nu facem asta, de obicei. Dar a întrecut măsura. Tot Cerul este nervos şi supărat pe el. De asta mi s-a spus că trebuie să mergem să vă recuperăm sufletele, ţie şi lui Iony. Apoi să-l distrugem.

Eu să fac rău cuiva? Eu care nu puteam să omor nici măcar o muscă? Mă întrebam ce puteri ar trebui să am ca să pot să omor sau să atac pe cineva. Mi se părea nejust. Maestrul o fi un om rău şi hapsân, dar de aici şi până a-i lua viaţa mi se părea oribil. Şi în plus, ce Tată este acela care cere distrugerea copiilor Lui? Chiar şi celor răi? Era inadmisibil, din perspectiva mea.

— Nu îl vom omorî, stai liniştită.

Şi el îmi citea gândurile. Uitasem!

— Ci îi vom lua puterile şi îl vom lăsa să se târască aici pe Pământ. Este pedeapsa lui. Şi mai are o şansă pentru a se întoarce la Dumnezeu. Momentan este sub conducerea lui Lucifer.

Mă tot întrebam, cum ajunsesem eu tocmai la cineva care este răul întruchipat pe Pământ? De ce nu am dat direct de Arisha? Poate era totul diferit.

— Nu avem timp atât de mult, de aceea, vă propun să începem şi să pornim la treabă. Tot ce facem noi este în Astral. Nu ne luptăm pe plan fizic, asta spun pentru Maria. Trebuie să fii conştientă că şi tu eşti puternică.

Şi cum puteam să ştiu asta?

— În seara asta te iau cu mine în Astral. Ai mai fost dar ai uitat cum e.

Ina şi Marian se ridicară să plece.

— Noi vom merge la Arisha. Ne vedem acolo mâine şi începem planul, da?

Am îmbrăţişat-o şi am pupat-o. Mă bucuram să ştiu că ea nu este contra mea şi nu are nimic cu mine. Alexa era foarte rea şi parşivă. Total diferită de îngeraşul acesta frumos.

Arthur a rămas alături de mine şi ne-am întins pe pat. Mi-a luat mâna în mâna lui. Începeam o călătorie care nu ştiam unde urma să ducă. Nu ştiam nimic despre ea. Nu îmi mai aminteam.

Mi-a explicat ce aveam de făcut, să respir de câteva ori adânc, să închid ochii şi să-mi las corpul să se relaxeze. Apoi când simt amorţeală să spun în gând unde vreau să ajung. El va fi cu mine în tot acest proces.

Am făcut tot ce mi-a spus şi m-am văzut apoi deasupra cerului. Stelele străluceau şi băteau puternic. Puteam să le ating. Lângă mine era Arthur. Dar nu-l vedeam cu corpul fizic. Ştiam doar că e el.

— Hai să te duc într-un loc frumos! mi-a zis el telepatic. Nu puteam să vorbim căci în Astral nu există vorbe dar îl auzeam în gânduri.

M-am luat după el şi am urcat în înaltul Cerului. Am tot urcat până am dat de o bibliotecă. Era enormă. Nu avea început şi nici sfârşit. Miliarde de miliarde de cărţi, hârtii, caiete. Aşa le percepeam eu. Îmi plăcea ceea ce văd.

— Unde suntem aici? am întrebat eu în gând.

Răspunsul mi-a venit instant.

„Biblioteca Akasha. Aici sunt toate vieţile noastre din toate timpurile. Aici sunt toate cărţile, toate informaţiile şi toată cunoaşterea care există în acest Univers. Poţi să ceri ce informaţie doreşti de aici”.

Eram atât de uimită şi de entuziasmată. Parcurgeam fiecare loc, mă uitam la toate cărţile şi toate informaţiile prezente aici. O fiinţă luminoasă îşi făcu prezenţa în faţa noastră. Cred că era un înger.

„Bine aţi venit la Biblioteca Akasha. Eu sunt Îngerul Păzitor al locului. Dacă aveţi nevoie de orice informaţie puteţi să o cereţi de aici".

Am mers în dreptul lui şi am observat cât de frumos era. Părea gigantic. Avea două aripi mari şi corpul îi era umanoid. Îmi venea să-l strâng în braţe. Nu ştiam de ce atâta drăgălăşenie din partea mea dar asta simţeam.

Arthur a propus să ne uităm la ce s-a întâmplat cu mine şi care sunt intenţiile Maestrului. Mă interesa asta pentru a şti care-i treaba cu el. Îngerul ne-a adus o serie de informaţii şi le-am parcurs într-o singură clipă. Era minunat acolo! Puteam să cunoaştem atât de multe lucruri într-un timp foarte scurt.

„Nu există timp aici". m-a atenţionat Arthur.

Curiozitatea forma o echipă imbatabilă cu teama. Pe de o parte, îmi stătea inima în loc la fiecare gând ce îmi venea din Bibliotecă. Informaţiile erau dintre cele mai bizare. Maestrul voia să ne transforme pe toţi în Luptători pentru întuneric, el crezând că este un Luptător în Lumină. De aceea se lăsa ghidat de entităţile care îi spuneau să omoare, crezând că achita o datorie din alte vieţi. Dar lucrurile pot fi plătite şi în alt fel. Cu mine, treaba nu era roz deloc. Dorea să mă facă cea mai puternică şi să atac pe Arisha şi întregul grup pentru a le fura Puterile şi Sufletele. El asta a făcut cu mine. Mi-a luat sufletul şi l-a ascuns în anticer. La fel şi sufletul lui Iony. Se hrănea cu sufletele noastre şi era mult mai puternic. Pentru a-l învinge acum aveam nevoie de armate întregi de îngeri ai luminii, de Arhanghelul Mihail şi toţi Arhanghelii din Cer, de Voinţa Tatălui şi a Mamei şi de alte entităţi. Nu era deloc uşor. Ca să îl învingem ne trebuia şi putere multă dar şi cunoaştere. Nu eram noi suficienţi şi nici ceilalţi. De aceea, tot ce încercam era propria responsabilitate. Dar dacă nu reuşeam, aveam multe de pierdut.

Ne-am luat rămas bun de la înger şi am coborât înapoi. Tristeţea mea cobora până în corpul meu fizic. Îmi

amintisem tot. Tot ce îmi făcuse, tot ce trăisem, toate acele angoase prin care trecusem şi care nu îmi erau de folos. Arthur m-a dus apoi să-mi cunosc Îngerul Păzitor şi cei care mă ajută. Le-am cerut ajutorul şi puterea. Voiam să ştiu că pot să fac mai multe şi că pot duce această luptă. Mi-am dorit enorm să fiu acolo trup şi suflet lângă Arisha şi Arthur. Emoţiile iubirii tot nu le simţeam.

Curând, am revenit în corpul nostru fizic. Arthur mă privea cu mare drag şi îmi părea atât de rău că nu puteam să simt iubirea pentru el. Nu aveam capacitatea aceasta deloc. Din cauza faptului că sufletul meu era furat. Ştiam că e un băiat minunat. Un maestru adevărat.

— Vom reuşi să o scoatem la capăt cu asta, Maria!

Aş fi vrut eu să am un astfel de optimism dar din păcate eram tot mai pesimistă.

— Ai văzut că şi în Biblioteca am primit informaţia că nu va fi uşor deloc.

— Da, dar aceea este doar o probabilitate. Viitorul nu este bătut în cuie. De aceea mă distrează pe mine oamenii ăştia care îşi caută mereu viitorul pe la ghicit în cărţi, în oracole, în astrologie. Mă amuză întrebările lor despre sufletul pereche, căsătorie, copii, sănătate, moarte. Toţi vor să ştie ce va fi dar nimeni nu vrea să cunoască Prezentul. Deşi este cel mai important. Am văzut ce s-a transmis dar Biblioteca nu a spus dacă vom reuşi sau nu. Doar că e greu. Asta ţine şi de noi, de puterile noastre şi de ceea ce facem şi vom face. De aceea, nu-ţi mai bate capul. Vom vedea atunci ce va fi!

Încercă el să mă liniştească însă tot ce îmi doream era să fiu alături de el şi să reuşim în tot ceea ce ne propusesem. Şi cel mai mult, să îmi primesc înapoi Sufletul pentru a-i oferi lui Arthur ceea ce merită cel mai mult, iubirea.

— Eu oricum te iubesc, draga mea. Ştiu că şi tu o faci. Şi asta mă încântă cel mai tare.

Mă strânse în braţe şi îşi puse capul pe pieptul meu.

Ce mă fascina la el era răbdarea de care dădea dovadă. Nu încercase să mă sărute atâta timp cât nu simţeam asta. Pentru mine era cel mai frumos gest de iubire.

L-am lăsat să adoarmă şi am încercat şi eu să-mi închid ochii gândindu-mă la ziua următoare care se anunţa foarte agitată.

CAPITOLUL 24

Dimineaţa venise mult prea repede, nu bine închisesem ochii că eram forţată să-i deschid din nou. În uşă se auzeau bătăi repetate, mai să o scoată din balamale. Arthur s-a trezit buimac şi a deschis cu precauţie uşa. Erau Ina şi Marian, tremurând din toate încheieturile.

— Treziţi-vă, urgent!

Arthur se rezemă pe scaunul din hol, punându-şi mâinile la cap, din cauza ameţelilor ce îl cuprinseră. Adormisem destul de târziu după călătoria minunată prin Astral.

— Ce s-a întâmplat?

Ochii Inei erau mari şi speraţi. Respiră sacadat printre lacrimi şi suspine.

— Cineva a răpit-o pe Arisha!

Cuvintele acestea îmi sunau continuu în cap, până am înţeles gravitatea situaţiei. Nu era posibil! Cine ar fi putut să facă asta? Mă uitam la Arthur cu spaimă şi groază şi i-am făcut semn să pornim de urgenţă spre casa ei.

Ne-am îmbrăcat rapid şi cu viteza vântului am călătorit până la Arisha. Aici nu era nimeni. Telefonul nu suna. Niciun sunet nu-şi manifesta prezenţa. Arthur făcu o meditaţie pentru a afla unde este. Ina, Marian şi cu mine eram cu sufletul la gură.

— Sper să fie bine, am zis eu.

— Şi noi! a răspuns Ina, atingându-mă pe spate.

Mă gândeam la toate posibilităţile ce puteau exista. O fi fost Maestrul fiindcă a aflat de noi, or fi fost alţii?

Stăteam ca pe ace, până a coborât din nou în trup, Arthur. Ne-am adunat toţi în jurul lui ca la grădiniţă. Şi-a tras sufletul.

— Problema e mult mai serioasă decât credeam. Nu am putut să aflu informaţii despre Arisha. Pur şi simplu, nu mi s-a arătat. Ca şi cum, cei care au răpit-o, au şters toate informaţiile despre ea. Am întrebat îngerii, Arhanghelii şi nu mi s-a dat niciun răspuns. Asta nu am păţit până acum. Ceea ce înseamnă că e o problemă gravă.

Stăteam toţi şi ne gândeam cum să facem mai departe. Ce soluţii aveam? Măcar dacă am şti cine i-a făcut asta. Dacă am avea vreun indiciu.

— În lumea spirituală nimic nu este uşor. De aceea mulţi care vin pe calea asta renunţă între timp. Dar ce nu îşi dau ei seama este că tot aici vor ajunge. Chiar dacă renunţă în această viaţă, în următoarele tot asta vor avea de făcut. Căci ăsta este scopul vieţii. Să ajungi la Dumnezeu. Să fii spiritual şi conectat cu El. Totuşi, sunt momente când nici măcar noi nu primim toate informaţiile de care avem nevoie.

M-am întristat dar pe undeva ştiam că această lume este complet diferită de ceea ce trăim noi, oamenii în general. Majoritatea ne gândim la bunăstare, la lucruri materiale, la dorinţe fizice, la tot ce este palpabil. În schimb, ceea ce nu se vede, este respins de majoritatea. Stăteam să mă întreb de multe ori, de când am venit aici să învăţ, oare de ce respingem ceea ce există şi acceptăm ceea ce este o iluzie?

Arthur s-a întors spre mine privindu-mă tulburat. Nu ştiam ce este cu el, stăteam aşa în conştientizarea mea. M-a prins de braţ, agitat.

— Ai reuşit!

Nu ştiam la ce se referă.

— Eşti aproape de Iluminare, draga mea!

Niciodată nu mă gândisem la asta. Pentru mine, ţelul în viaţă era să fiu fericită, să am un iubit, poate şi copii.

Dar în niciun caz să evoluez şi să ajung la Iluminare. Am trecut prin puţine lucruri şi puţine experienţe astfel încât să mă gândesc la asta.

— Nu ştiu ce să zic. Nu simt asta.

Ochii lui străluceau de bucurie.

— Îţi văd şarpele Kundalini. Este în capul tău, la chakra şapte. Este un lucru minunat! Vor urma multe daruri şi plus de asta te vei transforma în luptător pentru lumină.

Ce era în mintea mea şi ce conta foarte mult, era Arisha şi salvarea ei. Pentru mine era timp. Sau cel puţin aşa credeam eu.

— Dar hai să vedem de Arisha. Habar nu am ce vorbeşti acolo şi ce şarpe vezi.

Mă gândeam că vede ceva demon agăţat de spiritul meu. Nu auzisem până atunci de niciun şarpe kundalini. Decât de cel din Biblie care o ispitise pe Eva şi din cauza căruia noi, femeile, suntem desfiinţate ca fiinţe. Arthur începu să râdă zgomotos.

— Şarpele Kundalini este sinele nostru. El este adormit la baza coloanei în chakra a doua. Când începe să se trezească trece prin toate chakrele şi ajunge până în chakra şapte, acolo unde este comunicarea cu Tatăl. Al tău s-a trezit. Este în şapte. Vei trece prin anumite transformări fizice, psihice şi emoţionale. Da, Arisha este foarte importantă dar până nu primim informaţii despre ea şi situaţia ei nu putem să facem nimic.

Ina se trânti pe un scaunul regesc, provocând un scrâşnet metalic. Aveam impresia că afirmaţiile lui Arthur îi zdruncinau încrederea în mine. Poate prezenţa mea îi cauza un puternic disconfort. Marian se aşeză pe un alt scaun, lângă ea. Feţelor lor exprimau deznădejde, tristeţe, oboseală.

Am înaintat înspre ea, voind să mă asigur că nu sunt eu buba nervilor ei.

— Lasă-mă te rog, câteva minute singură!

Rugămintea e poruncă pentru mine. Oarecum îmi dădusem seama că era cel mai bine aşa. Cearta ar fi fost ultimul lucru de dorit între noi. Vedeam lucrurile cu o claritate exagerată. Majoritatea discipolilor îşi formaseră păreri greşite despre mine, fiind geloşi pe mine şi puterile mele, pe care să fiu sinceră, nici eu nu le cunoşteam cu adevărat. Cu toate astea, nu aveam cum să neg că bucuria căpătase noi dimensiuni, chiar dacă nu o simţeam pe deplin. Nu nega nimeni că ar fi uşor acest drum, dar este al meu şi aveam de gând să-l duc până la capăt. Sunt oameni care nu-şi continuă călătoria, luând-o pe arătură şi apoi se trezesc cu numeroase probleme, cu boli, cu despărţiri, cu accidente. Asta fiindcă nu sunt pe calea lor. Nu fac ce au venit să facă în această viaţă. Şi sunt oameni care merg pe drumul care le este destinat şi ajung lideri, îi ajută şi îi ghidează şi pe ceilalţi. Astfel de oameni sunt Arisha şi Arthur. M-am dus lângă el şi l-am îmbrăţişat. Atât cât am putut.

— Nu are nimic cu tine. E doar supărată. Ea o iubeşte pe Arisha foarte mult.

Şi eu simţeam amărăciunea tot mai puternic în mine, iar situaţia nu-mi convenea deloc. Şi cum el venise să-mi aducă aminte de nu ştiu ce şarpe, asta mă zdruncina şi mai tare. Arisha era de departe cea mai importantă persoană şi trebuia să facem tot ce ne stă în puteri ca să o salvăm.

— Trebuie să aşteptăm. Şi până atunci, am să merg până la Amna. Te rog să nu vii cu mine, e periculos, mi-a zis el prinzându-mă de mână.

Ochii lui exprimau sinceritatea cea mai pură şi totuşi ceva în mine se sufoca. Amintirea aceea cu Amna şi el pentru care alesesem să merg înapoi la Maestru îmi apăruse iar în ecranul mental. Parcă ar fi avut loc în acest moment. Privirea îi era de piatră, şi însufleţea pe undeva dorinţa de răzbunare. Intuiam că nu are o altfel de treabă cu ea. Însă, nu puteam să nu remarc tulburarea ce îmi cauza deranjul de a-l ştii cu ea.

— De ce simt că mă deranjează?

— Pentru că te-a tulburat aceea amintire. Stai liniştită! Nu se va întâmpla nimic. Voi veni înapoi teafăr şi nevătămat.

Mergea singur şi asta era o altă neplăcere a mea pe care nu o puteam struni. Putea să-l ia pe Marian cu el, sau chiar şi pe mine. Încăpăţânarea lui mă dobora psihic. Şi până la urmă ce puteam să fac? Să mă pun contra lui? Ar fi fost ca şi cum m-aş pune contra râului.

L-am prins de mână strângându-l tare.

— Dar te rog, să vii înapoi!

I-am repetat de câteva ori, iar el mă asigură că aşa va fi, zâmbindu-mi. Toată fiinţa mea voia să îl creadă. Voiam să fie bine şi să mă ajute să-mi recuperez sufletul. Aveam nevoie infinită de el şi de dragostea lui cerească. Îmi era atât de ciudă de emoţiile lipsă care îmi zdruncina fiinţa. De ce doar negativitatea se abătea asupra mea? Tulburarea era sentimentul cel mai pronunţat.

Plecase lăsând în urma lui nenumărate întrebări fără răspuns. M-am aşezat lângă Ina, deşi îmi ceruse clar şi răspicat să o las singură. Ştiam însă că avea nevoie de un prieten, de cineva care să o asculte. Vocea care îmi vorbeşte mereu, atât de simpatică şi uneori atât de isterică, îmi repeta în cap.

„Răspunsurile toate le vei găsi în interiorul tău. Nu există nimeni care să te ajute în această privinţă”.

După câteva ture de plâns, Ina îşi şterse lacrimile şi începu să vorbească cu mine.

— Îmi cer scuze, eu am momente când am nevoie de singurătate, să stau eu cu mine şi să încep să îmi răspund la întrebări.

Dacă ea poate, eu de ce nu aş putea?

— Cum faci asta?

Începu să-mi zâmbească.

— Închid ochii şi stau aşa până simt că sunt suficient de relaxată. Apoi intru într-o meditaţie unde îmi pun

întrebări. Eu le pun şi eu găsesc şi răspunsul la ele.

Părea simplu, dar pentru mine era teribil de complicat. Când ai experienţă şi după îndelungi dezbateri, e uşor să spui că reuşeşti din prima.

— Şi ţi se răspunde la orice întrebare?

— Absolut. De exemplu, acum am întrebat, cum am putea să o ajutăm pe Arisha. Mi s-a răspuns că ajutorul nostru constă în răbdare şi atenţie. Şi mi s-a mai transmis şi faptul că urmează ceva la care nu ne-am fi aşteptat. Ceva diabolic. Nu ştiu ce este. De asta am plâns.

Ina dădea dovadă de un elev model. Sau discipol. Pentru mine, un adevărat exemplu. *Ştie să materializeze şi să dea viaţă, are puteri active şi primeşte informaţii de la cei de Sus. Eu nu sunt nicăieri. De aceea nu cred în vorbele lui Arthur. Iluminarea mai are cale lungă până să ajungă la mine.*

Marian s-a ridicat dând din mână a lehamite. A urcat apoi spre camerele de sus.

— Ce e cu el? am întrebat eu. Pare foarte misterios.

Ina respiră adânc înainte de a-mi răspunde la întrebare.

— Marian este încă la început. Nu ştie pe ce lume se află. Mama lui l-a trimis la spitalul de nebuni fiindcă începuse să vadă alte fiinţe. Acolo l-am găsit eu. Îl cunoşteam de când eram mică. Şi, într-o zi, acum vreo două luni, l-am sunat să văd ce mai face. Mi-a răspuns mama lui, spunându-mi că este nebun şi e internat. Ştiam că nu avea cum să fie aşa. Orice boală psihică are o cauză. Am venit la el şi când l-am văzut, mi-a sărit în braţe. Am povestit şi i-am propus să vină cu mine. A fugit de acolo şi de atunci este în acest grup. El acum învăţa să îşi folosească puterile. Faptul că nu vorbeşte şi este mai tăcut se datorează fiinţelor pe care le vede. Este încă destul de speriat de arătările astea.

Poveşti de viaţă demne de un roman, dar atât de reale. Ina într-un fel, Marian în altul. Povestea mea e

singura banală şi simplă. O tânără ce se sinucide şi e pedepsită să-şi transforme viaţa, învăţând ceea ce întotdeauna îi se spusese că e interzis şi satanic. O tânără pentru care dragostea a fost mereu mai presus decât orice altceva. Şi unde ajunsesem? Să îmi fie interzis sentimentul. Cât de ireal!

La un moment dat, am simţit că îmi vine să vomit. Nu ştiam cum să îi spun Inei care continua să-mi povestească ce i se întâmplase de când ajunsese aici. M-am făcut palidă la faţă. Simţeam ca şi cum cineva m-ar fi strâns de gât. Nu mai aveam aer.

— Maria, eşti bine?

Ina îngrijorată, veni lângă mine şi mă ajută să mă pun pe canapeaua din living.

— Nu pot să vorb…

Cuvintele nu mai ieşeau din gură, în schimb ieşea mâncarea sub formă de lichid. Panica mi se instalase în corp. Ce se întâmpla cu mine?

Ina mă ţinuse de mână şi apoi intră într-o transă. Îmi zise îngrijorată când reveni:

— Maria, vino repede în Astral!

Încercam să mă relaxez, să închid ochii şi să ies din corp dar îmi era dificil. Nu mă puteam concentra şi totul se învârtea cu mine. Mi-am rugat îngerul păzitor să mă călăuzească şi să mă ajute să ies cât mai repede.

Într-un târziu am reuşit să ies, mai mult moartă decât vie. Corpul fizic părea leşinat mai degrabă decât într-o stare de relaxare.

M-am concentrat să ajung acolo unde era Ina. Tot ce simţeam era o căldură toropitoare. Tone întregi de flăcări fierbinţi zburau spre mine. De jur-împrejurul meu, doar cazane, foc, oceane întregi de foc, şi lângă era Amna şi Arthur. Îi vedeam în realitatea fizică. Se certau.

— Crezi că ea îţi va mulţumi apoi? Nu ştii ce naiv eşti! Oricum sufletul ei nu îl mai poţi recupera.

Deosebit de nervos, cu sprâncenele arcuite, pumnii

încleştaţi, stătea Arthur. Mai avea puţin şi îi scăpa un pumn vrăjitoarei.

— Ba da, am să-l recuperez! Tu ce faci? Acum eşti mâna dreaptă a Maestrului Aurel?

Amna învârtea în ceva cazan, plante verzi, uscate, violete şi maronii. Un miros cumplit veni până în dreptul meu.

— Treaba mea! Arisha chiar nu ştiu unde este. Şi crede-mă şi dacă aş şti nu ţi-aş spune. Locul ei nu este lângă voi!

Reacţia mea de moment a fost să o atac. Am văzut însă că altcineva o luase înaintea mea. Mi-am dat seama că era Ina. Îi dădu o lovitură din Astral, în stomac. Amna începu să se ţină de burtă.

— Ce dracu' îmi faci? Vrei să ne batem în Astral? Asta vrei?

Deşi el nu îi făcuse nimic, ea continuă.

— Lasă că vezi tu! Imediat mă pregătesc şi îţi arăt tot ce ştiu.

— Termină! Nu te mai purta ca un copil. Eu am venit doar să văd dacă ştii ceva despre Arisha. Nu să ne batem.

— Da, da, dar văd că mă ataci.

Intervenţia mea cred că fusese mai dureroasă. I-am dat una în partea superioară a feţei. Nici nu ştiam că pot să nimeresc atât de bine, din prima încercare.

— Acum mi-ai dat una în frunte.

— Nu am fost eu. Poate Maestrul tău drag!

Nu le mai auzeam vorbele, căci de nervi m-am concentrat cum să o lovesc mai tare şi în diferite părţi. Am văzut-o atunci cum şi-a dat şortul de bucătărie jos şi a intrat în transă. Arthur plecase între timp. Nu-mi păsa că nu ştiu ce fac. Aveam lângă mine pe Ina, sabia de lumină şi îngerul păzitor. Mai chemasem şi câţiva Arhangheli.

— Cine sunteţi? Ahh…

Vocile îmi şuierau în cap ca nişte gânduri. Nu m-am oprit şi am continuat să o atac cu lumină, până un înger m-

a oprit şi mi-a amintit de sabie. Instinctiv, ştiam că ea mi-a furat sufletul.

— Vrei să ne luptăm deci?

Loviturile Arunci începură să se simtă. Îi dădeam şi eu înapoi, îi înfigeam sabia peste tot, cu intenţia de a o răni doar. Ea însă, revoltată, îmi săgetă câteva săbii mult mai tari. Simţeam cum jos în corp durerile se înteţeau. Coloana, rinichii, ficatul, inima. Era o luptă cot la cot. Continuam să ne luptăm, până a adus ea câteva entităţi malefice. Dintr-o singură lovitură ne tăiară capul la amândouă. Am coborât de urgenţă înapoi în corp. Aveam impresia că ne-a omorât fizic. Dar nu, puteam să deschid ochii.

Mă apucase o durere groaznică de cap. Abia mai puteam respira. De data asta, câştigase.

— Mai bine o lăsăm în pace, am zis eu.

— Nu, nu pot să o las. O urăsc pe Amna. Ea e cauza tuturor problemelor noastre!

Ina începu să tuşească şi să se ţină cu mâinile de stomac. Oricât ne-am străduit amândouă, tot vrăjitoarea avea sorţi de izbândă. Lucra cu puteri mult mai mari. Poate chiar cu demoni.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Vei afla la momentul potrivit.

Durerile reîncepură. Voma îşi reluă datoria şi mă obligă să fac cunoştinţă cu toaleta. Mâncarea, lichidul din mine se scurgeau fără niciun regret, lăsându-mă întinsă pe gresia din baie. Nu-mi adusesem aminte să fi fost vreodată atât de rău. Îmi ieşeau maţele afară de atâta vomitat. Ina mă ţinea cu o mână de frunte şi cu cealaltă îşi freca stomacul. Era clar, un nou atac ne sleise de puteri.

Am închis ochii dar când să îi deschid ceva mă forţa să îi ţin închişi. Inima îmi bătea la maxim. Am auzit doar strigătul disperat al Inei. După care, linişte din nou. Un vid infinit mă cuprindea. Şi eu dormeam, dormeam, pe vecie.

CAPITOLUL 25

Când m-am trezit şi am deschis ochii am constatat că locul îmi era complet necunoscut. Mâinile şi picioarele îmi erau legate de o bară de metal. Ina nu era nicăieri. Singurătatea care mă însoţea îmi dădea scurte firicele de fiori reci. În încăpere mirosul de mucegai şi igrasie creştea în intensitate. Pe jos, degetele de la picioare îmi îngheţau de la apa curată ce curgea fără oprire. Rece ca şi gheaţa. Am încercat să mă mişc dar nicio şansă. Eram captivă. Mă gândeam că poate sunt în acelaşi loc cu Maestra Arisha. Uitându-mă mai bine am observat cum locul era foarte murdar. Pe scurt, mă aflam undeva unde nu aş sta nici moartă.

Oare unde erau Arthur, Ina, Marian? Ce se întâmplase? Milioane de întrebări îmi veniseră în mine şi se tot roteau şi învârteau până mă lua cu ameţeala. Au trecut ceva ore de când mă trezisem şi nicio urmă de om. Aşa vag parcă se mai auzeau voci. Aşteptam să vină şi la mine, măcar să-mi spună ceva. Dacă tot vor să mă omoare, să o facă. Asta este. Dar măcar să ştiu.

Într-un final, am auzit ceva troncănituri şi paşi de bocanci. Inima mi se făcu precum un purice. Mă aşteptam la tot ce era mai rău. De asta stăteam legată de mâini şi de picioare. Uşa s-a deschis şi a intrat cineva, un bărbat înalt, cu părul prins în coadă. Îi dădeam mai mult de patruzeci de ani.

— Spuneţi-mi ce caut aici, vă rog. Cine sunteţi?

Vocea mea suna precum a unui aurolac ce stă în canal. Parcă nu aş fi vorbit de ani de zile. Deja uitasem pronunţia anumitor cuvinte.

— Bună Maria. Ne bucurăm că te-ai trezit.

Mă uitam pe lângă el dar nu vedeam niciun alt personaj. Deci? Ce e atâta bucurie printre *ei?*

— Eu nu!

— Ştiu că eşti intrigată de perspectiva în care te-ai

trezit. Ne pare rău. Până nu ştii despre ce este vorba, nu te vom dezlega.

Mă făcea să îmi fac şi mai multe griji decât aveam. Nu asta era maniera cea mai potrivită de-ai spune unui om că vrei să-l omori.

I-am făcut semn să continue.

— Noi suntem o Organizaţie Secretă. Nu numele nostru este important. Ci faptul că eşti aici şi ne poţi ajuta. De ani de zile îl căutăm pe Aurel zis şi Troiţă. Cineva ne-a anunţat că tu ne poţi ajuta să îl prindem fiindcă eşti eleva lui.

Îmi muşcasem buza de jos. O durere mică mi se răspândi în întregul corp. De când începusem această cale am avut parte mereu de surprize neplăcute. Tot timpul descopăr lucruri noi, ceea ce este bine. Dar când vin peste tine tot felul de secrete, de fapte şi întâmplări pe care nu ar trebui să le ştii sau să le faci, atunci stau şi mă întreb, la ce folos? De când îl întâlnisem pe Maestru, am văzut şi am trăit nenumărate experienţe. Atât groaznice cât şi minunate. Dar la ce bun atâtea secrete?

— Şi cum vă pot fi eu de folos?

Deşi stăteam într-o stare gânditoare, meditativă, nu puteam să nu remarc seriozitatea tipului. De parcă de mine depindea Salvarea Universului.

— Ne vei ajuta să îl prindem.

— Cum să fac asta?

Tipul stătu pe gânduri. Nu mă gândeam la el ci la mine. Iar să trec prin acele chinuri? Oricum sufletul îmi era plecat în locurile cele mai de jos. Ce sens avea acum să mă dau drept eleva iubitoare şi drăguţă?

— Vom găsi noi o soluţie.

Iar vorbea la plural. Măcar dacă aş fi ştiut câţi sunt. Şi cu ce se ocupă. Nu-mi inspira încredere deloc acest om. Dacă voia doar să îi ajut, nu mă lega de bara aia afurisită!

— Câţi sunteţi?

— Nu putem să îţi dăm atâtea informaţii. Cu timpul

vei afla.

Timpul?! Nici măcar nu există. Sau, cel puţin nu aşa cum îl percepem noi.

— Ce aveţi cu Maestrul? De ce îl căutaţi?

Se opri şi se uită la mine ca şi hipnotizat. Părea mult mai drăguţ.

— Maestrul tău este unul din cei mai diabolici oameni. Nu are ce căuta pe acest Pământ. Voiam demult să-l prindem şi să-i dăm o lecţie dar nu am reuşit, fiindcă mereu se ascundea. Nu am dat de el niciodată până acum.

— De Arisha ştiţi ceva?

Dădu din cap în semn că nu. Apoi, moaca lui întrebătoare îmi insultă inteligenţa. Părea să nu ştie despre ea. Dar dacă îl căutau pe Aurel, eu în logica mea, socoteam că poate au răpit-o şi pe ea.

— Nu ştiu cine este Arisha. Deci, pot conta pe tine?

Prea multe întrebări, prea puţin *timp*. Nu întrebasem nici jumătate din ce mă interesa. Iar răspunsurile lui le voi afla poate când va zbura porcul. Nu-mi mai ardea de nimic. Oftam adânc.

— Bine. Fie. Oricum, nu am nimic de pierdut.

Uşa se deschise şi atunci l-am văzut pe el. Ce căuta aici? Ce joc era ăsta?

— Arthur, ce cauţi aici?

Se puse în genunchi şi îmi scoase funia cu care eram legată.

— Iubire, eşti în siguranţă. Îi vom ajuta pe ei să-l găsească pe Maestru.

Ce naiba?! În primul rând, nu-mi venea să cred că Arthur apelase la o Organizaţie Secretă, şi să mai fie şi de acord cu ei. Ridicasem o sprânceană în speranţa că mă va lămuri. Însă, nu îmi spuse nimic. Reuşi să mă dezlege şi ieşirăm din acel beci oribil.

Am înaintat şi am pornit spre un hol care ducea mai departe în alte saloane. Părea un spital. Mirosea a hoit în toată clădirea, parcă era la morgă. Îmi acoperisem nasul,

căci duhoarea se întipărise pe mine şi pe hainele mele.

— Unde suntem aici?

Tipul ce a venit să vorbească cu mine, îmi arătă drumul. Într-un salon se opri şi îmi făcu semn să intru înăuntru. Eram într-adevăr într-un spital.

— Aici este locul nostru, este totul Ultra Secret. Nimeni nu ştie că suntem aici şi nici nu ştie ce facem aici. A fost cândva un spital, acum îl folosim pentru întâlniri secrete.

Nu era deloc convingător. Cum puteai să ai întâlniri secrete într-un loc ce puţea a moarte? Pe geam observasem un lan de grâu ce strălucea sub bătaia soarelui. Nicidecum blocuri, străzi, maşini. Nu mai eram în Bucureşti ci undeva în afara lui. Voiam să-mi iau zborul şi să aterizez la Arisha, să fim cu toţii într-un loc, să învăţăm. Sau nu, nu, mai bine acasă cu mama mea, să-mi termin facultatea. Nici eu nu mai ştiam ce îmi doream de fapt.

Inima îmi bubuia în minte. O atingeam dar creştea intensitatea loviturilor. Arthur mă atinse pe umăr.

— Stai liniştită, totul e în ordine.

Tipul se pregătea să plece iar mie îmi venea să-i dau doi pumni şi să ne cărăm cât mai repede. Arthur părea un străin, nicidecum băiatul iubitor ce şi-ar fi dat viaţa pentru mine.

— Eu vă las. Te rog, Arthur să o instruieşti şi să îi dai instrucţiunile pentru ziua de mâine. Vreau să demarăm cât mai repede treaba.

— Am înţeles Petruş. Îi explic eu. O seară fainã să ai!

Bărbatul ieşi la fel cum intrase. Prost de bubuia. Mă lăsase cu un număr infinit de întrebări în căpăţână şi nu mă puteam linişti. Cum era posibil aşa ceva? Arthur se fâţâia de colo colo şi îmi dădea şi mai mulţi fiori. Totul mi se părea o meschinărie urâtă, o capcană în care intrasem fără niciun acord.

— Arthur, hai să evadăm.

— Eşti nebună? Au sisteme de alarmă peste tot.

— În spitalul ăsta hodorogit?

Îl luasem de mână şi încercam să închid ochii şi să adorm. Dar el şi-o trase rapid.

— Nu putem dormi acum. Toată noaptea ne vom pregăti de atac.

Voiam să uit de tot sau să merg să mă mai sinucid o dată.

— Nu am chef de nimic.

— Maria ori facem asta ori ne omoară! Nu avem de ales.

— De ce? Arisha unde este?

Îşi băgă capul în pământ. Cât de pervers şi neruşinat putea să fie! Cu siguranţă ştia unde este ascunsă Arisha. Probabil tot acolo unde va fi ascuns şi Maestrul.

— Nu ştiu, draga mea.

Schimbarea lui îmi provoca silă. Juca iar teatru şi întrecea măsura cu mine. Ce naiba îi făcusem de se comporta aşa? Mereu îmi schimbam sentimentele pentru el. O iubire aşa bipolară nu mai văzusem!

— Hai să începem practica.

— Ce practica? Iar în Astral?

Se uită la mine perplex. Închisesem ochii aşteptând să spună să mă relaxez şi să intrăm în transă.

— Ce faci? Ai înnebunit? Ce Astral?

Atunci mi-a căzut fisa. Arthur nu mai era Arthur. Proştii ăştia din Organizaţie îl spălară pe creier. Ce oameni fără suflet! Închisesem ochii din nou, aşteptând somnul sau moartea să mă ia. Mă săturasem de luptă. Nu mai rezistam nici psihic, nici fizic la atâtea experienţe.

— Deschide ochii! Unde eşti? Hai să-ţi arăt ce practică vom face. Fizic, vorbind.

Lacrimile îmi curgeau pe pernă, dar speram ca el să nu le vadă. Dragul meu Arthur care era un războinic al Luminii atât de puternic şi care se luptase de atâtea ori în alte lumi şi în alte dimensiuni şi care era profesorul meu, acum nu mai ştia nimic. Rămăsese fără nicio putere. Îmi

doream ca el să simtă că ceea ce face acum nu e bine. Ăştia poate sunt aia care vor să îi atace pe spirituali. Ce căutam eu în toată treaba asta?

— Nu vreau practică fizică, vreau spirituală! Vreau să mergem în Astral, să luptăm acolo cu Sabia de Lumină!!!

Urlam la el crezând că aşa îşi va aminti şi nu va face prostia care urma să o facem. Poate aşa va şti că el nu este cel de acum. Că menirea lui este aceea de erou spiritual.

Veni lângă mine, nervos şi mă prinse de faţă. Am simţit apoi o durere în obrazul stâng de la palma ce mi-o trase. *Arthur! Tu nu eşti* ă*sta!*

— Dacă mai dai o dată, am să plec!

— Ai înnebunit? Ce ai Maria? Tu nu judeci?

Da sigur, eu nu judec?! Problema era că îmi aduceam aminte foarte bine tot ce am învăţat de la el, pe unde m-a dus, ce am făcut, cum ne-am luptat cu cei de dincolo şi toate lucrurile astea ce sunt menirea mea. Şi ce facem în aceste momente? Ne batem joc de viaţa asta a noastră. Vreau să-l fac să-şi revină!

— Arthur, tu nu eşti ăsta. Revino-ţi te rog!

— Ba da, tocmai că sunt!

Ochii lui spuneau totul. Am mers la geam şi el veni lângă mine, smucindu-mă.

— Tot ce ai învăţat de la Arisha şi Aurel sunt MINCIUNI! Banalităţi! Sunt lucruri ce nu există!

El era o minciună. Şi una care durea mai tare decât palma ce mi-o dăduse. L-am lăsat să-şi facă de cap şi să spună tot ce avea de spus. Cuvinte grele, urâte şi pe care nu le mai auzisem din gura lui. Maestrul şi Maestra erau vrăjitori, farsori şi lumea spirituală nu există. Da, aşa crezusem şi eu la început când am aterizat la Aurel în grup dar mi-am schimbat perspectiva în momentul în care am văzut Adevărul.

Noaptea a trecut atât de tristă încât îmi doream să nici nu existe. Am încercat să adorm. El dormea ca un prunc, neîntors. Niciun stres nu-i cauza coşmarul ce avea

să vină. Dimineaţa trebuia să ne pregătim încă de la răsăritul soarelui. Poate aţipisem puţin.

Când m-am trezit, Arthur era deja îmbrăcat şi făcea câteva lecţii de karate. Puteai să juri că era un sportiv ce se antrenează pentru o competiţie. Încercam să mă amuz dar nu-mi ieşea. Toată această minciună pe care el o credea în subconştientul lui îmi lăsase un gust amar. Probabil ăştia erau foarte puternici de au reuşit să-l transforme în felul ăsta. Maestrul nu reuşise atunci când l-a luat pe Iony. Dar Organizaţia asta secretă l-a convertit rapid.

Până să apuc să mă îmbrac şi să mă dezmeticesc, tipul de ieri, ajunsese deja. I-am băgat o căutătură urâtă.

— Bună dimineaţa! Haideţi, că nu avem timp de pierdut.

— Care e planul?

Arthur dădu mâna cu el.

— Mergem acolo unde stă el. Ne veţi conduce acolo. După care îl prindem şi îl ducem în alt loc.

— Şi dacă nu reuşim?

— Avem toate armele. Îl împuşcăm.

Am tresărit. Să fie ăştia atât de lipsiţi de inimă? Cum să-l împuşte? Înţelegeam că nu sunt de acord cu ceea ce face el. Dar nu mai eram pe vremea Cruciadelor când Vrăjitoarele mureau arse pe rug.

Mă aşteptam ca Arthur să-mi comenteze gândul. Dar de data asta, nu o mai făcu.

— Fata văd că este îngrozită. Să ai grijă de ea!

Am pornit în urma tipului. Avea la brâu o mitralieră şi era îmbrăcat precum un soldat. Ciudat! Ce să caute astfel deghizat?

Am urcat într-o maşină de teren unde erau mai mulţi tineri. Arthur părea nespus de obosit. Tot ţinea ochii închişi. La fel mi se făcu şi mie dar eu mă ţineam tare şi nu îi lăsăm să se închidă.

— Dacă nu ne reuşeşte?

Auzeam ca prin vis ce vorbeau oamenii din maşină.

— Nu există aşa ceva. Îl împuşcăm şi apoi îl ducem acolo lângă *ea*.

Îmi înăbuşisem lacrimile. Arisha era tot la ei. Tipul se tot uita în spate să vadă ce facem. Eu ţineam ochii închişi ca să pară că dorm. Voiam să aud care este planul lor malefic.

— Foarte bine! Sper să nu mai găsim pe alţii prin oraş.

— Mai sunt, cu siguranţă. Dar de asta suntem noi aici, să le facem felul. Pământul trebuie să fie curat şi lipsit de fiinţe de astea diabolice.

— Aşa este. Noi avem nevoie de Dumnezeu şi nu de Diavol.

Ce grosolani! Ei ne considerau diabolici când de fapt singurii diabolici erau ei. Hoţul strigă hoţii! Poate că avea dreptate în cazul lui Aurel dar Arisha nu era aşa. Biata de ea! Mă tot întrebam unde erau Ina, Marian. Oare ce va mai urma? Cum îl vor prinde?

Maşina se îndrepta cu viteză spre locul unde eu îmi făcusem ucenicia. Clădirea era la fel de săracă şi lipsită de suflet. Oare cum reuşisem să rezist acolo?

Am coborât din maşină alături de Arthur care intră nervos. Tipul, după el cu spatele drept şi privirea serioasă. Erau doar ei doi. Eu mergeam spăsită în spatele lor. Înăuntru erau toţi. Alexa, Iony, Ina şi Marian. Ultimii doi plânseseră şi se rugau de Maestru să le spună unde este Arisha. Gravă mişcare!

Maestrul se ridică în picioare şi veni spre noi.

— Sunt locotenentul Petruş. În sfârşit am dat de tine, Maestre. Ziceai că nu o să te găsesc? Mulţumită lui Arthur şi Mariei!

Ochii lui exprimau o blândeţe de nedescris. Nu îl mai văzusem aşa. Parcă nu era el.

— Ştiam că mă vei găsi. Dar ce-i drept, nu ştiam exact când şi unde. Dacă tu eşti fericit aşa, ce să zic. Legat

de elevii mei, să ştii că nu mă miră nimic. Ei au ales greşit. Le-am spus de la început că dragostea le va da peste cap evoluţia spirituală. Asta a şi făcut!

Tot ce spunea nu avea niciun sens. Dar probabil că asta era metoda lui de a se scoate. Tipul ăsta, Petruş, nu părea deloc încântat de discursul Maestrului.

— Lasă vrăjelile. Ce evoluţie spirituală? De asta ne arde nouă? Nu avem bani de mâncare, sunt oameni care stau în frig, nu au bani nici să respire un aer curat, alţii sunt bolnavi şi abia stau pe picioare şi tu îmi spui de spiritualitate?

Începu să râdă ca un bezmetic. Voiam să intervin dar îngeraşii de Sus mă opriră la timp. Poate făceam vreo prostie şi mă împuşca.

— Oricum, nu vei avea acces în veci vecilor Amin la toate informaţiile astea, domnule Petruş. Cine crezi că eşti când lumea ia sfârşit şi te întorci spăsit la viaţa ta mundană? O iluzie ce a explodat în momentul în care ai întors spatele la ei. Exteriorul este fermecător, îţi ucide fiinţa, căci tot ceea ce vezi este ceea ce nu ai. Observi omul de lângă tine, ce mult ai vrea să fii şi tu la fel, să ai ce are el, poate frumuseţe, bogăţie, noroc. Şi totuşi, pândeşti să iasă din ascunzişul sufletului şi să i te bagi acolo, pe sub piele. Mult ne mai înşelăm, căutând ceea ce nu ne aparţine. Dacă ar exista norocul, toţi am sta la rând să primim câte o bucăţică din el. Ne-am înghesui unul în altul, ne-am împinge, am întinde primii mâna să primim ceva invizibil. Iar, dacă vecinul a fost mai rapid, l-am împroşca cu înjurături care de care mai fantastice. Şi ăştia suntem noi, în loc să privim în interior, în noi înşine, în viaţa noastră, aşteptăm să moară capra vecinului ca apoi să spunem: săracu’ om, a dat năpasta peste el! Ce ipocriţi! De fapt asta şi vrem, ca cineva să o păţească şi noi să fim bine. Consider că norocul depinde de fiecare în parte şi de cât de mult muncim, ne străduim şi ne dorim să-l avem.

În acel moment se auzi sunetul unui glonţ ce nimeri

piciorul Maestrului. Acesta căzu jos, leşinat de durere. Tipul şi încă câţiva militari, împreună cu Arthur, îl târâră până la maşină. Nu voiam să îi facă rău. Aşa cum a fost este un om cu cunoaştere înaltă. Cum aş fi putut oare să îi împiedic? *Doamne! Luminează-mă!* Priveam spre cer şi aşteptam un răspuns. Nu ştiam dacă îngerii sau chiar Tatăl îmi răspunse, dar pământul începu să se mişte foarte tare, astfel încât întreaga clădire căzu pe maşinile celor din jur. Zguduitura nu dură mai mult de un minut, dar era atât de puternic încât toate cărămizile se prăbuşiră pe ei. Eu am început să alerg lăsând în urma mea tot ce am cunoscut, tot ce am trăit. Poate aşa voi începe o viaţă nouă. Poate voi găsi un nou Maestru care să mă ducă cu adevărat spre calea mea Adevărată.

Mă uitam în urma mea şi nu-l mai zăream pe Arthur. În schimb îmi apăru în cale o pisicuţă care se uita la mine cu ochii duioşi. Săraca! Va muri răpusă de cutremur.

Mintea îmi fugi spre el, cel care ar fi făcut orice ca să fim împreună. Iubirea noastră oricum nu va muri niciodată. Te voi găsi într-o zi, dragoste! Fie în cer, fie pe Pământ!

EPILOG

Începutul vieţii nu-l cunoaşte nimeni, nu există martori care să precizeze cu lux de amănunte ce s-a întâmplat atunci, şi totuşi cineva, undeva, stă de strajă şi ne veghează pe noi, muritorii de rând. La fel cum eroii din acest joc mor rând pe rând, şi noi răpuşi de timp şi erodaţi de viaţă ne vom găsi sfârşitul la un moment dat.

Gândurile pline de subînţeles ale lui Rony se împrăştiau de-a valma în mintea lui. Era atent, conştient, jucându-se pe calculator în timp ce valuri întregi de emoţii şi frisoane îl cuprindeau. Ecranul calculatorului arăta un câmp invadat de monştri ce alergau şi se omorau unii pe alţii. Băiatul trase aer adânc în piept.

Murim când nu mai suntem conştienţi de viaţă…

Maneta îi căzu din mână şi cu coada ochiului privi

spre uşa de la cameră. În prag, o femeie în vârstă stătea şi îşi admira nepotul. Veni mai aproape de el.

— Rony, a venit timpul!

Înghiţind în sec, băiatul îşi reveni în simţire.

— Nu mă simt pregătit încă.

O privi şi i se părea că vede în ea toată frumuseţea Universului. Forma apei, a focului îmbinat cu neutralitatea aerului şi materializarea pământului sculpta în corpul construit maiestuos de un artist avansat, trupul învigorat al femeii. Bunica nu arăta obişnuit. Avea o frumuseţe aparte, o strălucire în priviri şi o gingăşie rar întâlnită.

— Tu eşti singurul care poate schimba ceva, şi ştii asta foarte bine.

Băiatul se îndepărtă de calculator şi respiră adânc pe nas şi gură. Închise ochii. În jurul lui simţi cum toată fiinţa lui se uneşte cu energia vieţii. Pe ecranul mental observă mici particule ce dau viaţă conştiinţei. Zâmbi şi îşi ridică mâinile spre cer. Rămase aşa câteva minute. Un val ca şi o ceaţă densă se revărsă asupra camerei.

Bunica îl aşteptă în living. Când ajunse, îi puse o mână pe frunte şi bolborosi câteva incantaţii. Cât de frumos i se părea că arată nepotul ei. Trecuse atât de mult timp de când îl văzu prima dată şi iată, acum este un flăcău radiind o frumuseţe aparte. Părul şaten spre blond scăldat de razele vindecătoare ale soarelui, înălţimea medie şi ochii lui căprui zămisliţi din culoarea pământului uscat, îi confereau o aură specială.

Îl pupă pe ambii obraji şi apoi îi dădu drumul spre nicăieri.

— Du-te! El te aşteaptă deja ca să rupeţi blestemul!

Sfârşitul volumul 1

Descoperă continuarea poveştii în volumul Blestemul Tăcerii – *Anihilarea*

Mulţumiri

Doresc să mulţumesc în primul rând Creatorului şi tuturor celor care m-au inspirat în crearea acestei minunate poveşti. Totul a început în 2017, în decembrie când luată de val am început să scriu această carte. În primă fază se numea „Atingerea magică a iubirii”, dar am schimbat titlul ulterior.

Mulţumesc iubitului meu, Norbert Marton care m-a ajutat să conturez povestea şi care a fost primul şi cel mai înfocat fan al cărţii. Sper să rămână aşa până la final!

Mulţumesc prietenelor mele: Eva Anca, Antonia Alexandra, Raluca Iorga, Iulia Dudaş, Andrada Rezmüveş, Florentina Pandelea, pentru toate sfaturile, părerile şi mai ales pentru că sunt alături de mine în fiecare moment.

Mulţumesc cititorilor şi tuturor celor care citesc ceea ce scriu, care simt pulsul ce vibrează în scrierile mele şi care sunt acolo la fiecare carte. Vă mulţumesc pentru suport, prietenie şi vă promit că voi face tot posibilul ca fiecare carte să fie mai bună ca şi precedenta.

Mulţumiri speciale se îndreaptă spre toţi cei care şi-au exprimat dorinţa de a citi acest prim volum în mod gratuit şi a-i oferi o părere sinceră. Pentru mine contează să mă îmbunătăţesc şi să evoluez de la carte la carte şi de asta sunt fericită că aţi acceptat această provocare!

Legat de această serie, vă rog să fiţi alături de mine fiindcă vor urma multe alte volume. Următorul se va numi Blestemul Tăcerii – *Anihilarea* şi abia aştept să vă duc într-o altă aventură!

Vă iubesc şi vă mulţumesc din suflet!

filepos152